

**Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu**

Schválený pořad 3. schůze Poslanecké sněmovny

1. Žádost vlády České republiky o vyslovení důvěry
2. Návrh časového harmonogramu projednávání státního závěrečného účtu České republiky za rok 2009 v Poslanecké sněmovně a jejích orgánech a k návrhu na příkazání vládního návrhu státního závěrečného účtu, jeho kapitol a závěrečných účtů státních fondů výborům k projednání

**Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2010
VI. volební období**

**TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 3. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané dne 10. srpna 2010**

Obsah:

Strana:

10. srpna 2010

Schůzi zahájila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase 4

Usnesení schváleno (č. 33).

Řeč poslance Pavla Suchánka 5

Schválen pořad schůze.

1. Žádost vlády České republiky o vyslovení důvěry

Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase 6

Řeč poslance Miroslava Opálky 11

Řeč poslance Jiřího Paroubka 16

Řeč poslance Stanislava Křečka 21

Řeč poslankyně Soni Markové 24

Řeč poslance Bohuslava Sobotky 28

Řeč poslance Vítězslava Jandáka 36

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka 37

Řeč poslance Pavla Hojdy 41

Řeč poslance Jiřího Dolejše 45

Další část schůze řídil místopředseda PSP Lubomír Zaorálek.

Řeč poslance Jeronýma Tejce 49

Řeč poslance Martina Peciny 54

Řeč poslance Jiřího Šlégra 58

Řeč poslankyně Marty Semelové 59

Řeč poslankyně Kateřiny Konečné 64

Řeč poslance Stanislava Grospiče 65

Řeč poslankyně Ivany Levé 68

Řeč poslankyně Vlasty Bohdalové 69

Řeč poslance Ivana Ohlídala 72

Řeč poslance Michala Haška 74

Řeč poslance Pavla Kováčika 82

Řeč poslance Vojtěcha Filipa 86

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová.

Řeč poslance Petra Hulinského 90

Řeč poslance Jana Chvojky 92

Řeč poslance Zdeňka Škromacha 94

Řeč poslance Miroslava Grebeníčka 96

Řeč poslance Petra Gazdíka 105

Řeč poslance Petra Jalowiczora 105

Řeč poslance Davida Ratha 106

Řeč poslance Alexandera Černého 111

Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase 113

Řeč poslance Bohuslava Sobotky 114

Řeč poslance Marka Bendy 121

Usnesení schváleno (č. 34).

Další část schůze řídila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

2. Návrh časového harmonogramu projednávání státního závěrečného účtu České republiky za rok 2009 v Poslanecké sněmovně a jejích orgánech a k návrhu na příkazání vládního návrhu státního závěrečného účtu, jeho kapitol a závěrečných účtů státních fondů výborům k projednání

Řeč poslance Pavla Suchánka 122

Usnesení schváleno (č. 35).

Řeč poslance Jana Vidíma 122

Závěrečná řeč předsedkyně PSP Miroslavy Němcové.

Začátek schůze Poslanecké sněmovny
10. srpna 2010 ve 14.02 hodin
Přítomno: 200 poslanců

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, prosím vás všechny, abyste se dostavili do jednacího sálu a zaujali svá místa, abychom mohli zahájit schůzi.

Dovolte mi, abych přivítala členy vlády a zahájila třetí schůzi Poslanecké sněmovny, a dovolte mi také, abych vás všechny na této schůzi přivítala.

Schůzi jsem svolala, aby vláda podle článku 68 odstavce 3 Ústavy České republiky mohla požádat o vyslovení důvěry. Pozvánka vám byla rozeslána v pátek 16. července tohoto roku.

Prosím, abyste se všichni přihlásili svými identifikačními kartami, a pokud ji někdo nemá, prosím, aby si vyzvedl kartu náhradní a oznámil mi její číslo. Zatím náhradní kartu mají pan poslanec Boris Šťastný, a to kartu číslo 2, pan poslanec Pavel Kováčik bude dnes hlasovat s náhradní kartou číslo 8. Tolik toto formální oznámení. (V sále je hlučno.)

Já bych vás ještě jednou všechny chtěla požádat, abyste se soustředili, abychom mohli začít projednávat to, co je před námi.

Vážené kolegyně a kolegové, poprvé mezi námi vítám prezidentem jmenovanou novou vládu České republiky a chtěla bych v úvodu naší schůze požádat jejího předsedu, předsedu vlády Petra Nečase, aby nám jednotlivé členy vlády představil. Prosím vás tedy, pane premiére, o toto představení.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dámy a pánové, dovolte mi, abych vám představil jmenovanou vládu České republiky.

Prvním místopředsedou vlády a ministrem zahraničí je pan ministr Schwarzenberg. (Potlesk z lavic koaličních poslanců.) Místopředsedou vlády pověřeným řízením Ministerstva vnitra je pan John. (Potlesk pravé části sálu.)

A nyní mi dovolte, abych opustil princip politické seniority a juniority a vzal to – jak jinak – zprava. Takže ministrem kultury je pan Besser (potlesk), ministrem školství mládeže a tělovýchovy je pan Dobeš (potlesk), ministrem zemědělství je pan Fuksa (potlesk), ministrem práce a sociálních věcí je pan Drábek (potlesk), ministrem průmyslu a obchodu je pan Kocourek (potlesk), ministrem financí je pan Kalousek (potlesk), ministrem obrany je pan Vondra (potlesk), ministrem dopravy je pan Bárta (potlesk), ministrem zdravotnictví je pan Heger (potlesk), ministrem spravedlnosti je pan Pospíšil (potlesk), ministrem životního prostředí je

pan Drobil (potlesk) a ministrem pro místní rozvoj je pan Jankovský (potlesk).

To je, dámy a pánové, patnáctičlenná vláda, která dnes v rámci bodu, který je součástí této schůze, chce požádat vás, vážené paní poslankyně a vážení páni poslanci, o vyslovení důvěry.

Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane premiére, za toto představení členů vlády.

Nejdříve přistoupíme k určení dvou ověřovatelů této schůze. Navrhuji, abychom určili poslance Marka Bendu a poslankyni Kateřinu Konečnou za ověřovatele. Má někdo, prosím, jiný návrh? Není tomu tak. Budeme tedy hlasovat.

Zahajuji hlasování pořadové číslo 1. Táží se vás, kdo souhlasí s těmito návrhy na ověřovatele schůze. Kdo je pro? Kdo je proti?

Hlasování pořadové číslo 1. Přítomno 190, pro 178, proti 2. Konstatuji tedy, že jsme ověřovateli třetí schůze Poslanecké sněmovny určili pana poslance Marka Bendu a paní poslankyni Kateřinu Konečnou.

Sděluji, že do zahájení schůze požádali o omluvení své neúčasti na jednání tito poslanci – měla jsem, myslím, pouze jednu omluvu. Omlouvá se pan poslanec Antonín Pavel.

Ještě než přistoupíme ke stanovení pořadu, ráda bych upozornila členy organizačního výboru, že schůze organizačního výboru se uskuteční zítra, pravděpodobně ve 13 hodin. Ale přesný čas si ještě řekneme podle toho, jak se bude vyvíjet právě tato schůze.

A nyní již přistoupíme ke stanovení pořadu třetí schůze. Návrh je uveden na pozvánce. Z dnešního grémia nemám pro vás žádné návrhy na rozšíření nebo pozměnění tohoto pořadu. Ale je prostor pro vás.

Hlásí se nejprve pan poslanec Pavel Suchánek. Prosím, pane kolego, máte slovo.

Poslanec Pavel Suchánek: Děkuji za slovo, paní předsedkyně. Dámy a pánové, já bych navrhol zařadit nový bod této schůze, který by se jmenoval Návrh časového harmonogramu projednávání státního závěrečného účtu České republiky za rok 2009 v Poslanecké sněmovně a jejích orgánech a návrh na přikázání vládního návrhu státního závěrečného účtu, jeho kapitol a závěrečných účtů státních fondů výborům k projednání. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane kolego.

Zeptám se, zda se ještě někdo hlásí s případným návrhem, který by se týkal stanovení pořadu schůze. Žádný takový návrh neregistruji.

Budeme tedy hlasovat o tomto jediném návrhu, který zazněl. Já se vás tedy zeptám, zda souhlasí Sněmovna s tím, abychom rozšířili náš program o bod tak, jak nám jej přednesl předseda rozpočtového výboru pan poslanec Pavel Suchánek.

Zahajuji hlasování pořadové číslo 2. Táží se, kdo souhlasí se zařazením tohoto bodu na pořad této schůze. Kdo je proti tomuto návrhu?

Hlasování pořadové číslo 2. Přítomno 195, pro 182, proti 4. Tento návrh jsme schválili.

Nyní budeme hlasovat o celém programu schůze, tedy o obou bodech zároveň.

Zahajuji hlasování pořadové číslo 3. Táží se vás, kdo souhlasí s navrženým pořadem schůze tak, jak byl doplněn. Kdo je pro? Kdo je proti?

Hlasování pořadové číslo 3. Přítomno 196, pro 189, proti 1. Konstatuji tedy, že pořad schůze byl schválen.

Dámy a pánové, můžeme tedy přistoupit k prvnímu bodu naší schůze. Tímto bodem je

1.

Žádost vlády České republiky o vyslovení důvěry

Ústava České republiky předepisuje vládě předstoupit do 30 dnů po jejím jmenování před Poslaneckou sněmovnu a požádat o vyslovení důvěry. Programové prohlášení vlády České republiky vám bylo rozdáno v pátek 6. srpna t. r. prostřednictvím poslaneckých klubů.

Nyní poprosím předsedu vlády pana Petra Nečase, aby se ujal slova.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážená paní předsedkyně, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dámy a pánové. Na základě mandátu od občanů České republiky vyjádřeného ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na konci letošního května předstupuje před tento zákonodárný sbor koaliční vláda se svým programovým prohlášením. Toto programové prohlášení obsahuje vizi a úkoly vlády, která si je vědoma své odpovědnosti provést hluboké strukturální reformy veřejných systémů, převést úspěšně zemi přes turbulence globální ekonomiky, jejíž jsme nedílnou součástí, a také zachovat a posilo-

vat demokratické hodnoty českého státu a chránit svobody a individuální práva našich občanů.

Vláda je přesvědčena, že nástroje, které ke splnění těchto cílů hodlá použít, jsou přiměřené a správné a že povedou k dalšímu rozvoji země. Věřím, že většina z vás se s těmito návrhy ztotožní a podpoří vládu rozpočtovou odpovědností, vládu práva a boje proti korupci a dáte jí mandát k zahájení prací na těchto úkolech.

Naše země není v jednoduché situaci, dámy a pánové. Globální krize ukázala zranitelnost každé ekonomiky, odhalila mnohé chyby, které politické reprezentace udělaly v dobách zdánlivě trvale udržitelného růstu a jistot. Jasně dala najevo, že žít na dluh není trvale možné nejenom v rodině, ale i na úrovni celých států. Cena, kterou za tuto lehkomyšlnost jsou občané celé řady zemí nuceni platit již dnes, je skutečně vysoká.

Česká republika se v mnoha ohledech nachází na rozcestí. Buď, obrazně řečeno, zatáhneme za pomyslnou záchranou brzdu a zastavíme prohlubování negativních tendencí, zejména zadlužování státu, dlouhodobou nefunkčnost klíčových veřejných systémů, jako je důchodový systém a zdravotnictví, začneme odstraňovat rakovinu společnosti, tedy korupci, a zvýšíme konkurenceschopnost naší ekonomiky, nebo se postupně, ať se nám to líbí nebo ne, propadneme mezi země, o kterých se ví, že nejsou samy schopny řešit své problémy a jimž hrozí bolestivá nápravná opatření, která již nemají plně ve svých rukou, a jsou v mnoha ohledech pod diktátem zahraničních finančních institucí.

Naše vláda nechce jít touto cestou, chce jít tou první, zodpovědnou cestou. Nebudeme schovávat hlavu do písku před problémy, které ještě mnozí nevidí nebo nechtějí vidět, protože dnes ještě nejsou tak akutní a zítra ať si je řeší někdo jiný. Proto se nesmíříme s deficitním hospodařením státu, byť slyšíme hlasy bagatelizující tento fakt s poukazem na daleko vyšší zadlužení s námi srovnatelných zemí. Důsledky takového přístupu dnes sledujeme doslova v přímém přenosu u celé řady z těchto zemí.

Půjdeme usilovně za reformou penzijního systému, byť se mnozí ukolébávají myšlenkou, že současný stav ještě pár let vydrží. My nechceme, aby naše děti nám jednou vyčítaly naši nezodpovědnost vůči budoucím generacím.

Podpoříme podnikavost a iniciativu, protože víme, že jen podnikatelský sektor je tvůrcem bohatství společnosti, samozřejmě v úzké spolupráci se svými zaměstnanci, a že to není stát, který vytváří bohatství společnosti, jak nabubřele pořád ještě dnes tvrdí část politiků.

Naše země je součástí nadnárodních politických struktur, zejména Evropské unie a Severoatlantické aliance. Vláda si je vědoma, že toto ukotvení je zásadní pro Českou republiku z hlediska dlouhodobé bezpečnosti, stability a mezinárodního postavení. Vláda bude tyto závazky

dále rozvíjet a bude aktivně participovat na projektech, které zvyšují bezpečnost, předvídatelnost a stabilitu mezinárodního společenství, a tím také i pozitivní dopady na naši zemi. Vláda svou politiku bude uskutečňovat v dlouhodobém zájmu občanů této země, ale i generací, které teprve přijdou po nás. Chceme spolupracovat na tomto úkolu se všemi, kteří sledují stejný zájem. Jsme připraveni k dialogu, ale nevyhýbáme se odpovědnosti.

Vláda si ve svém programovém prohlášení vytyčila celou řadu důležitých úkolů, z nichž každý má svůj význam a nezastupitelné místo. Přesto je zapotřebí zdůraznit klíčové projekty, které jsou osou a smyslem existence vlády rozpočtové odpovědnosti, vlády práva a boje proti korupci.

Za hlavní úkoly vlády považujeme tato opatření:

1. Reformovat veřejné finance s cílem zastavit rostoucí veřejný dluh a nastavit parametry rozpočtové politiky tak, abychom v roce 2016 dosáhli vyrovnaných veřejných rozpočtů.

2. Provést takovou reformu důchodového systému, aby byl dlouhodobě udržitelný a schopen reagovat na měnící se demografickou strukturu české společnosti.

3. Přijmout sadu reformních opatření vedoucích k modernizaci a vyšší efektivnosti zdravotnického systému.

4. Realizovat reformu terciárního vzdělávání.

5. Přijmout opatření vedoucí k zásadně vyšší míře transparentnosti v oblasti veřejného sektoru a opatření snižujících prostor pro korupci ve veřejném sektoru.

Náš koaliční kabinet je především vládou rozpočtové odpovědnosti. To proto, že za svůj hlavní úkol pokládáme zastavení zhoubného neřízeného zadlužování naší země. V dnešním světě plném odstrašujících příkladů snad už i těm nejpomalejším došlo, že je pošetilé předstírat, že lze donekonečna žít po starém, že žádných zákroků není zapotřebí, že to znamená klamat občany, a to není náš styl. Nechtěli jsme překládat břemeno vlastní rozchazovnosti na bedra našich dětí. Věděli jsme, že archaicky pojeté pojetí státu jako především toho, kdo pečuje a rozdává z veřejných rozpočtů, a moderní a efektivní stát jsou dva různé státy, které velmi často nemají ani společné hranice. Nikdy jsme neskrývali, že zkrocení deficitu bude vyžadovat celou řadu nepřijemných a nepopulárních opatření. Slíbili jsme veřejnosti, že v případě sestavení vlády nebudeme žít nad poměry, zkrátka, že budeme šetřit, a voliči, jak se ukázalo, byli převážně stejného názoru a tímto úkolem nás pověřili.

Avšak i my rozumíme tomu, že tento střizlivý a racionální postoj je jen sebezáchovnou reflexí na nepříznivé okolnosti a nemůže být trvalou životní strategií. Každý občan musí vědět, že nehodláme společnost ušetřit k

vysílení a nehybnosti, nýbrž naopak, že smyslem dočasného odříkání je učinit naši zemi způsobilější k nové dynamice a lepší konkurenceschopnosti. Zkrátka a řečeno jinými slovy – to, co je klíčové, nejsou škrty, které jsou pouze dočasným opatřením, ale skutečné a hluboké reformy všech klíčových systémů.

V první fázi rozpočtové škrty provést musíme, což je nepopulární, ale z hlediska stabilizace veřejných rozpočtů nezbytné opatření. Naše ekonomika naštěstí není v tak složité situaci jako v některých jiných evropských zemích, proto tyto kroky nebudou v tomto kontextu tak drakonické. Například nemusíme zmrazovat, a dokonce snižovat důchody jako v zemích, které stály před státním bankrotem. Nemusíme výrazně plošně škrtnat většinu sociálních dávek a stejně dramaticky zvyšovat spoluúčasť pacientů ve zdravotnictví. Za samozřejmé, dámy a pánové, považujeme, že šetřit se musí odshora, tedy na úrovni vlády, parlamentu a veřejné správy. Za férové vůči veřejnosti považujeme maximální možné omezení výsad politiků a úředníků, a to včetně snížení jejich platů. To se bude týkat mimo jiné omezení imunity, zdanění náhrad, ale například i zbytečných státních výdajů ve všech sektorech.

Já osobně považuji za mnohem zásadnější strukturální reformy. Chceme-li mít dlouhodobě udržitelné veřejné finance a chceme-li především zastavit zadlužování, musíme provést reformy na výdajové straně veřejných rozpočtů. Objemově největšími výdaji veřejných rozpočtů jsou důchodové systémy a zdravotnictví. V tom prvním případě ve výši zhruba 350 miliard Kč, v tom druhém případě ve výši zhruba 220 miliard Kč. Bez těchto hlubokých strukturálních reforem na výdajové straně státního rozpočtu se neobejdeme. Zároveň musíme zjednodušit celý daňový systém, proklestít tu džungli různých výjimek a úlev na dani.

Kromě boje proti korupci na všech úrovních musíme posílit právní stát. Orgány činné v trestním řízení musí být skutečně procesně, ale i funkčně nezávislé. Chceme dokončit některé velké kodexy, jako je občanský zákoník, nový obchodní zákoník, pokročit v práci na novém trestním řádu.

Z hlediska dlouhodobé konkurenceschopnosti je nejvýznamnějším krokem reforma vzdělávacího systému. Potřebujeme především moderní vysokoškolské vzdělání. Potřebujeme zavést systém provázání vysokoškolského vzdělání s výzkumem a vývojem. Naším cílem je mít skutečné výzkumné univerzity, definovat je jako jakési elity mezi vysokými školami. Nesmíme však zapomínat ani na regionální školství, to znamená především na kvalitu základních a středních škol, protože teprve kvalitou těchto základních a středních škol umocňujeme kvalitu vysokoškolského vzdělání.

Vláda chce dále prohloubit adresnost sociálního systému, přičemž

bude myslet na solidaritu se skutečně potřebnými. Naší snahou je zabránit zneužívání sociálních dávek a zpružnit trh práce. Nezaměstnanost je stále palčivý problém a vláda musí vytvořit takové podmínky, aby se podnikatelským subjektům vyplácelo vytvářet nové pracovní příležitosti a najímat nové zaměstnance.

Reformy jsou, dámy a pánové, nevyhnutelné, abychom v blízké budoucnosti neupadli jako celá země do stadia chudoby. Budou prováděny s maximálně možnou sociální citlivostí. Budeme o nich jednat s opozicí i v tripartitě. Budeme trpělivě vysvětlovat, proč jsou tyto změny zapotřebí. Musí dočasně trochu bolet, aby v budoucnosti nebolely díky postupujícímu zadlužení ještě více, protože pak by opatření především v sociálním systému byla ještě tvrdší a ještě markantnější, než jsou dnes, a každý, kdo se podívá do země, které staly na prahu státního bankrotu, musí této tezi dát zapravdu.

Nechceme se dostat do dluhové pasti, jako je Řecko, jehož problémy komplikují život celé eurozóny. Je bláhové tvrdit, že reformy nejsou zapotřebí. Ostatně i řada evropských vlád, a není důležité, zda jsou takzvané pravicové, nebo takzvané levicové, musí šetřit a reformovat, aby nezpůsobily ekonomický kolaps. A šetří tak i vlády tvořené sociálními demokraty, nebo socialisty, a ruší sociální dávky, snižují důchody apod.

O tom, že krize zdaleka není u konce, svědčí i hrozba snížení ratingu některých členských zemí eurozóny. Náš výhled je mnohem optimističtější. Celá řada ratingových agentur naopak reagovala na politický vývoj v posledních týdnech tím, že vyhlásila pozitivní výhled pro rating České republiky. Jsem přesvědčen, že koaliční program odpovídá očekáváním seriózních ekonomických odborníků doma i v zahraničí.

Je známo, že každá krize je zároveň příležitostí, jen se musí správně uchopit. To znamená i tato ekonomická krize, která proběhla, jednoznačně ukazuje, že existuje množství dávno nazrálých společenských problémů, dříve odsouvaných do neurčité budoucnosti v představě, že nějak vyhnijí a zmizí samy od sebe. Nynější katarze nám umožní nabídnout společnosti pozitivnější vizi než jen úsporné programy.

V posledních volbách, dámy a pánové, občané naznačili, po čem prahnou a ve jménu čeho jsou ochotni snášet i dočasné problémy. Poprvé – nebo velmi často poprvé – měli nejenom pocit, ale i hmatatelný důkaz, že jejich účast není pouhým formálním aktem, ale že může reálně ovlivnit výsledek voleb. Byl to projev fundamentálnější tužby lidí účastnit se rozhodovacích procesů, které mají bezprostřední dopad na jejich životy. Občany dávno frustruje skutečnost, že se stále častěji jedná o nich bez nich. Stále více důležitých rozhodnutí je činěno v anonymních mocenských centrálách, které jsou daleko za jejich obzorem a velmi často daleko za jejich pochopením. Rozhodnutí, jež nemohou ovlivnit, se k nim pak vrací v

podobě nařízení a instrukcí, nezvratných a nenapadnutelných jako téměř nějaká boží příkázání.

Občanská spoluúčast, to je součást reformního étosu naší vlády. Nechceme, aby soběstační a sebevědomí jedinci byli degradováni na pouhé odběratele státních podpor a dávek různého druhu. Zdá se, že ani oni nechtějí platit za tuto vymoženost rezignací na svou svobodu a na svá práva. Ambicí naší vlády je vytvořit podmínky, v nichž by se mohla začít formovat tato zvýšená občanská spoluúčast. Chceme mimo jiné, dámy a pánové, omezit všemohoucnost úředního razítka, tohoto odvěkého zdroje korupce, osobního obohacení, ale také lidské odcizenosti. Proto budeme podporovat všechny formy občanské samostatnosti, spolky a sdružení, které nechtějí sdílet mentalitu nastavené dlaně a chtějí se aktivně a tvořivě podílet na správě veřejných věcí.

Svobodná, prosperující, vzdělaná, kulturní, konkurenceschopná a nezadlužená společnost – taková má být podle našeho názoru Česká republika na počátku dalšího desetiletí 21. století. Jsme přesvědčeni, že právě taková Česká republika obstojí vůči výzvám, které před touto zemí a před jejími deseti miliony obyvatel stojí. Právě ve jménu takové země bych vás, dámy a pánové, chtěl požádat o vyslovení důvěry této vládě.

Děkuji vám za pozornost. (Dlouhotrvající potlesk koaličních poslanců.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane předsedo vlády. Dámy a pánové, zahajují rozpravu. Oznamuji vám, že do této chvíle jsem obdržela 21 písemných přihlášek a první slovo bude mít pan kolega Miroslav Opálka, po něm je přihlášen do rozpravy pan poslanec Jiří Paroubek. Prosim tedy pana poslance Miroslava Opálku.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní předsedkyně. Vážená vládo, kolegyně a kolegové, člověk by zamáchl slzu nad projevem pana premiéra a stavem hospodářství v České republice. Zprivatizovalo se tu majetku odhadem za tři tisíce miliard korun. A kde jsou! Čtyři sta až pět set miliard se nalilo do konsolidace bank. Kde je zbytek! Státní dluh činí asi 1,3 bilionu korun, na bilion korun se počítají veřejné dluhy samosprávných celků a totéž číslo tvoří dluhy občanů.

Jestli dobře počítám, vypařilo se v tomto malém prostoru za dvě desetiletí... řeknu nemálo korun. Můžeme zde diskutovat o různých příčinách. O vnitřním dluhu, o transformačních nákladech, o nutnosti rozvíjet nové technologie a tak dále a tak dále. Jaká je však také nepřehlédnutelná realita?

Řada lidí výrazně a nezaslouženě zbohatla a dnes se nám někteří smějí zpoza velké louže. Naproti tomu si má většina spoluobčanů utahovat opasky a snižovat tak svou již dosaženou životní úroveň. Za dvacet let se

Česká republika nepřiblížila svou výkonností k ekonomice vyspělých zemí tzv. evropské patnáctky ani o milimetr. Pořád oscilujeme mezi 71 až 76 % jejich výkonnosti. Naše pobídková celková daňová zátěž činí kolem 31 či 32 % a není nám to nic platné. Průměr Evropské unie je 35 či 36 % a státy, které v krizi nejlépe obstály, mají zdanění 40 i více procent. Flexibilita pracovních vztahů zaměstnanců v České republice patří v rámci Evropské unie k největším, tuším čtvrté místo, a ještě ji chceme upravovat změnou zákoníku práce. A naše dumpingová cena pracovní síly, nepočítám-li management a některé preferované profese, patří v součtu, to je ona tzv. superhrubá mzda, v Evropské unii k nejlevnějším. Ale ani to nám nepomáhá. Snižuje to jen kupní sílu a máme stejně přes půl milionu nezaměstnaných, z pohledu některých pravicových politiků to jsou flákači. Upozorňuji, že srovnávací tabulky či grafy nezaměstnanosti jsou trochu zavádějící, neboť hodnotí starší údaje podle staré metodiky a nové podle nové, mírnější metodiky, což dnes snižuje nezaměstnanost, ovšem jen opticky, cca o jedno procento. Nejvyšší evropská nezaměstnanost je však zase tam, kde je nejdražší pracovní síla. Pravda, slušně zdaněná. Není to divné?

Ale současná světová hospodářská krize je rovněž podivná. Spustily ji důsledky nezodpovědné finanční politiky ve Spojených státech a rozšířila se i proti vůli některých našich ekonomů po celém světě včetně České republiky. Státy sanují z veřejných prostředků velké krachující firmy a velké banky nakonec i v krizi vykazují zisky. Důsledky krize však dopadají především na zaměstnance a občany s nízkými příjmy a srovnávací tabulky vykazují již dlouhou dobu dynamický růst rozdílu mezi vysokopříjmovými jedinci a zbytkem společnosti. Teprve dnes tato nemravnost vyvolává v některých amerických miliardářích hnutí svědomí a avizují zřeknutí se poloviny svého majetku ve prospěch charitativních účelů. Naším miliardářům či multimilionářům politická pravice zajišťuje na jedné straně snížení daní, stropy na odvody do pojistných systémů, menší míru solidarity, ale na druhé straně možnosti většího využívání veřejných zdrojů.

Vlády České republiky jsou zodpovědné za stav, který dnes programové prohlášení vlády a předseda vlády ucházející se o důvěru kritizují. Možná naivně, možná amatérsky či promyšleně řídily tento stát. Kupovaly si zpočátku přízeň voličů zadlužováním tohoto státu. Obdobně to probíhalo i v obcích, kde se postupně vyprodal majetek, a dnes se bez nájmů a s nízkými daněmi budou potřeby vesnic, měst či krajů těžko zajišťovat. A tak přišel tento čas. Majetkový a politický převrat byl dokonán a lidem, kteří nebyli sice organizátory, ale masovým hybatelem politických změn, se nyní říká: Už dost, musíte šetřit! Příklady nejen z Maďarska a Řecka přišly vhod a ve volbách byly dokonce zneužity. On totiž neznalý člověk je tvárný, dá se lehce vystrašit a pak manipulovat. Dříve lidé věřili v

pomoc nadpřirozených sil, dnes se stejně tak upínají k rozumu některých expertů, kteří hlásají, že vědí, jak vyvést společnost z krize a zabránit nejhorsímu. Neříkají však, že zejména na úkor nejslabších, potřebných. Říkají, že nechtějí legislativní úpravy zákonů, které se vedle krize rovněž podepsaly na nedostatku financí. Jednalo by se například o znovuzavedení progresivní daně u fyzických osob, zrušení stropu na odvody na všeobecné zdravotní pojištění a sociální zabezpečení, o zrušení nerozumného snížení míry zdanění příjmu u právnických osob a jiné.

Vážené kolegyně, kolegové, nejsem tak naivní, abych si neuvědomoval ekonomickou propojenost celého světa a zejména vliv Asie na světovou ekonomiku. Nerozumím však vůbec tomu, proč se my stavíme do čela prosazování liberalizace světového obchodu. Už jsme jednou byli více liberální, než to bylo třeba, před vstupem do Evropské unie a platili jsme za tento spěch zbytečně moc. Na druhé straně si myslím, že jsem již dost znalý toho, abych odmítl další extrémní krajní řešení, abych odmítl zdánlivě průkopnickou cestu nové české vlády, která se staví do role schopného a rázného subjektu, ale ve skutečnosti takto jen poslouží vyšším příjmům světového kapitálu a stává se dokonce trojským koněm k rozbití principu sociálního státu v Evropské unii. Přitom živí generační konflikt a vystavuje velkou část občanů České republiky nebezpečí chudoby. Avšak právem občanů je také nežít v chudobě – a reálná chudoba je de facto porušení lidských práv, kterými se vláda v programovém prohlášení žádající dnes o naši důvěru zaštiťuje.

V programovém prohlášení vlády České republiky je citována řada odkazů na různé mezinárodní dokumenty, vzpomenuta lidská práva a svobody. Co tam nenajdeme, je odkaz na Všeobecnou deklaraci lidských práv schválenou Valným shromážděním Organizace spojených národů a následně odkazy na dlouhý seznam mezinárodních dohod, např. Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech či spoustu deklarací a akčních programů z posledních let. Proti tomuto faktu však najdeme pasáž v oddíle Evropská unie, která konstatuje, že vláda nebude podporovat další rozšíření legislativní harmonizace a koordinace v sociální oblasti. Avšak v oblasti strategických cílů považuje vláda koordinaci za její základ. Zvláštní, ne?

Nemusíme chodit daleko. Vždyť odstraňování chudoby má v letošním roce zvláštní význam, neboť rok 2010 byl Evropskou komisí vyhlášen Evropským rokem proti chudobě a sociálnímu vyloučení. Česká republika se zatím s 10 procenty chudobných občanů řadí k těm úspěšnějším zemím. Průměr Evropské unie je 17 %. Ale netroufám si prognózovat, jak to bude Evropská komise po osmi letech českých pravicových vlád v roce 2014 nově hodnotit.

Programové prohlášení není alternativa, není řešení. Je adaptací na

současný stav. Nejde o žádný akční plán, který chce současné podmínky či trendy měnit. Nejde o zvýšení příjmů státního a veřejných rozpočtů. Neplatí tedy, že voliči si volí politiky pro to, aby konali, a ne aby jen stav pasivně registrovali a přizpůsobovali se mu, když jim to vyhovuje.

Vláda prohlašuje, že hodlá chránit svobody a individuální práva občanů. To zdůraznil i premiér. Ale ke svobodě patří finanční či dostatečné sociální zabezpečení. A to nelze zajistit nějakou proklamací, ale konkrétními praktickými kroky. A vedle individuálních práv se snad v Evropě 21. století stává axiomem i solidární kolektivní zabezpečení na případně nepředvídané události.

Komunistická strana Čech a Moravy není žádným obhájcem zneužívání sociálních dávek, jak se jí často vkládá do úst. Naopak. Tvrdíme, že je třeba lidem dát možnost pracovat a za práci jim dát solidní mzdu. Pak nebude třeba tak velké sociální ingerence státu. Nevoláme tedy po větších prostředcích do sociálního systému. Práce musí zaplatit potřeby našich spoluobčanů. Ale pokud stát práci nedokáže organizovat a zajišťovat, pokud přijde cyklická krize, je nezbytná potřeba pomoci. Kdy jindy než v době krize má stát svým občanům pomáhat? Nejde však na jedné straně preferovat podnikatelský sektor a dále hlásat, že osobám samostatně výdělečně činným se odvedy nezvednou a zaměstnancům nezajišťovat valorizaci mezd, či dokonce mzdy snižovat. Toto přece vytváří automaticky nároky na sociální pomoc – a z čeho ji má stát platit, když snižuje daně? A tak podnikatel převádí svou zodpovědnost a rizika na stát a ten, když nemá dostatek peněz v důsledku nízkých daní, stropů, černé a šedé ekonomiky, ve které se propere na 150 miliard korun, či vysokého stupně korupce, převádí rizika na občana. To je přece nepřijatelné.

My jsme proti zneužívání dávek, ale my nejsme pro redukci jejich výše. Dávky jsou dnes již tak nízké, že nejde o žádnou výhru. A připravovaný způsob žádostí a jejich prověřování bude dosti potupný. Zde se nedá hovořit o sociálně citlivém způsobu. Pokud si někdo něco na stáří našetřil, bude to muset například utratit, když ho nikdo nebude chtít zaměstnat a on bude chtít pomoc státu.

Taktéž převod nemocenského pojištění na zdravotní pojišťovny, karenční lhůta a trvalé snížení nemocenské je pro KSČM nepřijatelné. Jde o postupnou privatizaci veřejných prostředků a snižování dávky pro občana. Stejně tak je problematická nevhodnost výplaty sociálních dávek nehotovostním způsobem. Kdo bude platit tu režii, zálohovat zhotovitele a výplatní místa. Bude to na úkor dávky, či půjde o nový zvýšený výdaj státu pro podnikatele? A propos, z čeho vláda usuzuje, že jedno inkasní a kontrolní místo bude tak výhodné? To může konstatovat jen ten, kdo neví, jakou rozdílnou úspěšnost výběru mají okresní správy sociálního zabezpečení na rozdíl od finančních úřadů. A představa, že jeden kontrolor zvládne

daňové zákony a všechny pojišťovací a další zákony, je zcela mimo mísu. Možná je to i záměr, neboť takové experimenty sniží výběr do státní pokladny, a v čí prospěch a na čí úkor to bude, je nasnadě.

Pro nás kruciólním a prvořadým problémem, kterým by se měla politická scéna zabývat a pokusit se jej vyřešit, je zlepšit demografický vývoj českého národa. Pokud se nedobry trend nepodaří zvrátit, jsou zbytečné veškeré tzv. hluboké strukturální reformy veřejných systémů. A je jedno, zda půjde o důchodový, zdravotní či školský systém.

Proto považujeme přípravu důchodové reformy na principech, které připravila jednostranně orientovaná komise, za pokus o částečnou privatizaci důchodového pojištění. Vedle toho by podle tohoto scénáře došlo ke snížení solidarity, snížení kupní síly občanů a zvýšení chudoby, a to nejen u seniorů. Přitom nutné transformační náklady na tuto změnu by dostatečně zabezpečily, spolu s dalšími úpravami parametrů, systém stávající. A pokud chceme, ať si každý spoří zvlášť, tak konstatuji, že do penzijního připojištění je již dnes zapojeno v ČR 4,5 milionu občanů. Téměř není žádná rezerva u zaměstnanců. A další mají životní pojištění a jiné spoření. Je jen otázkou výše jejich příjmu, aby si mohli spořit na své riziko vyšší částky na své stáří.

S demografickým problémem souvisí i prorodinná politika a podpora při narození dítěte. Nejde totiž o osobní záležitost či radost dvou, ale o celospolečenskou potřebu, určitě větší než naše účast v řadě vojenských misí. Omezení výplaty porodného se v podstatě rovná jeho zrušení, stejně jako sociálního příspěvku. Dosáhne na něj málokdo. A jeho směřování jen na první dítě je trochu technický či faktický problém. Co když se druhé dítě narodí s velkým odstupem? A podle koho se bude hodnotit, že je první? Podle otce, či matky? A co když otec nebude uveden? Čtyřicet procent dětí se rodí mimo manželství a padesát procent manželství se rozvádí a někteří uzavírají další sňatek. Trochu guláš, ne? Jde tedy opravdu o otázku priorit.

Také navrhovaná změna omezení financí na rodičovskou dovolenou je jen ve prospěch těch, kteří mají v jistém smyslu privilegované postavení. Jde o volené funkce, management, advokáty, lékaře. Ti nechtějí ztratit postavení či klientelu a stačí jim dva roky rodičovské. Ze svých příjmů si mohou dovolit paní na hlídání. Ostatní, kteří budou plnit celospolečenský úkol a snažit se prodloužit úzký kontakt rodiče s dítětem, což je z mnoha pohledů žádoucí, na tom finančně ztratí. A za co? Za vlastní odvalu a za technokratický přístup státu.

V případě snížení příspěvku na péči prvního stupně ze dvou tisíc na 800 Kč je naše stanovisko záporné či se blíží stanovisku Národní rady osob se zdravotním postižením, které požaduje větší diferenciaci prvního stupně, aby nedošlo k novým nespravedlnostem a k novým nesvárům.

Jsme rovněž přesvědčeni, že pro sociální služby je již každý experiment nepřijatelný a změny musí proběhnout po důsledné analýze. Zavedení tržního prostředí mezi skupinou osob, která je často mentálně či věkově hendikepována, bylo, je a bude špatně. Jsme pro to, aby zdravotně znevýhodnění či senioři byli co nejdéle v domácím prostředí.

Proto podporujeme terénní služby i péči osobou blízkou. Nesouhlasíme však, aby státní podpora šla prostřednictvím slevy na úkor výběru na sociální zabezpečení. Tato praxe jen tuneluje zdroje důchodového pojištění ve prospěch jiných činností. To nemá jinou logiku než další úmyslné ochromování samofinancování státních důchodů.

Všude slyšíme, že se má šetřit, ale spočítal někdo, o kolik by například vyplácela Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky více peněz při zavedení klouzavého mandátu člena vlády? Jestli jsem dobře počítal, bylo by to dnes navíc 11 platů plus pojistné a náhrady. Proti tomu jsou náklady na letenky z Ostravy jen slabý odvar.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, vláda deklaruje, že povede rozhodný boj mimo jiné proti třídní nesnášenlivosti. Já však musím konstatovat, že právě některé pasáže jejího programového prohlášení a zejména připravované následné legislativní kroky mohou takovouto nesnášenlivost vyvolávat. Jde totiž o otevřené nadržování vícepříjmovým skupinám, chcete-li, bohatým. Chápu – jsou to nakonec kmenoví voliči pravice. Ale na druhé straně jde v některých programových tezích o zneužití postavení, silného mandátu pravice, vystavování nízkopříjmových skupin spoluobčanů, chcete-li chudých, státní diskriminaci. To je velmi, velmi nevyvážený postoj.

Vidím, jste netrpěliví, jsem však už u konce.

Nebudu tedy již rozebírat další připomínky, bylo by jich určitě dost. Dnes mohu jen konstatovat známý fakt, že poslanecký klub KSČM podporu této vládě a jejímu programovému prohlášení nedá. Protože program této vlády je nespravedlivý a vede ke zvyšování bohatství jedné skupiny občanů a zvyšování chudoby druhých.

Děkuji za pozornost i za některé poznámky. (Potlesk z lavic v levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu poslanci Opálkovi. Nyní žádám o slovo dalšího z přihlášených do rozpravy, pana poslance Jiřího Paroubka. A po něm je přihlášen pan kolega Stanislav Křeček. Pro vaši informaci: počet přihlášek v tuto chvíli 25. Slovo má pan poslanec Jiří Paroubek.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dnešní jednání a hlasování

o důvěře nové koaliční vládě jakoby s ohledem na počty mandátů vládních stran ve Sněmovně 118 ze 200 prý nemá valný význam. Výsledek je předsdem jistý. Tahle úvaha je ovšem zcela chybná. Už dnes totiž začínáme formovat výsledek příštích sněmovních voleb, který, jak doufám, bude diametrálně odlišný od výsledků voleb do Sněmovny na konci května.

Jestli měl někdo iluze o charakteru pravicové koalice a naivně si představoval, že je možné přece jen dosáhnout, změní-li se způsob komunikace, dobrých kontrolních pozic pro opozici ve Sněmovně, nyní je již mít nemůže. Věřím, že u těchto lidí v opozičním táboře již došlo k vystřízlivění. Rozdělování funkcí v Poslanecké sněmovně totiž proběhlo mnohem více nežli kdykoli předtím ve znamení klientelismu, přidělování trafik potřebným, ba rodinného přístupu. To vše bylo jaksi překryto hlomozným populistickým rykem o snižování počtu parlamentních funkcí, platů, počtu zahraničních cest, cest z Ostravska i privatizaci sněmovních nemovitostí do jistě ochotných, možná již předem připravených rukou.

Musím říci, že ani s jedním z těchto úsporných opatření nemám problém. Jen nechápu, proč se o tom tak dlouho mluví a proč se naopak nemluví o tom prvním problému. A teď ještě k tomu klouzavý mandát členů vlády.

Veřejnost od květnových voleb očekávala změnu. Změnu stylu politiky a také záchranu země před cestou do Řecka. Před údajně hrozcím státním bankrotem. Chci gratulovat českým médiím, jak se jim podařilo přivodit v týdnech před volbami změnu ve veřejném mínění. Symbolem změny se tak stala strana recyklovaných politiků TOP 09 a dále Věci veřejné, politická odnož detektivní agentury ABL, nebo jak to expresivně vyjádřil – výstižněji bych to opravdu sám nedokázal – bývalý předseda ODS Topolánek, který Věci veřejné charakterizoval jako – cituji: mafiánský projekt pražské ODS.

Ve světě mediokracie není ovšem nic nemožné. Z bílé je možné udělat černou a opačně. Nepochybuji o tom, že následující čtyři roky budou pro voliče obrovským testem, velkou školou demokracie. Bude to mimo jiné také o tom, aby si každý občan sám srovnal, zda chtěl od těchto dvou stran údajné změny, věcně právě takovou změnu, jakou mu tyto dvě strany spolu s tou třetí během čtyř let přinesl. O tom, že máme před sebou program nejpravicejší vlády v dějinách České a Československé republiky od roku 1918 snad s výjimkou vlády druhé Československé republiky, vlády Beranovy, o tom není sporu.

Vrátím se však ještě k Řecku, už také proto, že jsem tam na přelomu července a srpna strávil krásných 14 dní dovolené. Po pět let v Česku v letech 2004 až 9 vládla pravicová Karamanlisova vláda. Vláda řeckých socialistů již deset měsíců uskutečňuje ozdravný program a daří se jí v tom. Bývalý premiér pravicové vlády Karamanlis si nyní cynicky užívá, jak mi rozčarování Řekové říkali, na francouzské Riviéře, a neprojevuje účinnou

lítost nad tím, co se svou konzervativní stranou Nová demokracie natropil.

Uskutečnění vládního prohlášení Nečasovy vlády může za čtyři roky vést ke stejným důsledkům jako v Řecku také v naší zemi. Tedy k vážným rozpočtovým problémům země a k závažnému pnutí, konfliktům ve společnosti. Tuto vládu to, zdá se, nějak zvlášť netrápí.

Nová koaliční vláda chce být koalici rozpočtové odpovědnosti, vlády práva a boje proti korupci. To jsou dobré záměry, krásná slova. Chci si všimnout ve svém vystoupení především těchto hlavních cílů nové vlády.

Vládní představitelé se tváří, jako by po předchozí čtyři roky v této zemi vládl někdo jiný nežli dvě ze současných tří vládních stran. Pánové Nečas a Vondra hovoří například o tom, že napříště zabrání nekalým praktikám na Ministerstvu obrany. Pan Bárta hovoří o rozhazování na Ministerstvu dopravy za ministra za ODS Řebíčka. Pan Schwarzenberg mluví v souvislosti se situací o státním rozpočtu o latríně, kterou je potřeba uklidit. Opravdu zábavné. Kde jste, pánové, po čtyři roky byli? Co jste dělali?

Pro úplnost připomenu, jak pánové z ODS a TOP 09 za poslední čtyři roky hospodařili. V letech 2007 až 9 navýšili deficit státního rozpočtu o 279 miliard korun. A ještě stačili probendit dalších 146 miliard rozpočtových rezerv, které byly vytvořeny sociálně demokratickou vládou v letech 2004 až 6. Souhrnně to znamená negativní vliv na dluh státu za tři roky bývalé pravicové vlády ve výši 420 miliard korun. Můžeme se dohadovat, kolik že ten schodek státního rozpočtu vlastně bude letos, když za letošních sedm měsíců dosáhl již 70 miliard korun. Bude to 200 miliard korun, anebo jen 180 miliard korun? Není sporu o tom, že ministr Janota v posledním roce byl jen vykonavatelem vůle ministra Kalouska.

O tom nikdo jistě nepochybuje, že to bude pěkná porce, když sečtu těch 420 miliard a řekněme 180 miliard, 600 miliard deficitu a spálených rezerv v rozpočtu za čtyři roky, to je opravdu vážná věc. Řekněme, že polovina z toho jde na vrub dopadů krize, ale ta druhá polovina, za tu přece někdo může.

O čem to svědčí? Žádnou zvláštní kompetentnost v rozpočtovém hospodaření republiky nelze od Nečasovy a Kalouskovy vlády v těch příštích čtyřech letech očekávat. Oběti, které tato vláda žádá po širokých vrstvách lidí, po nízkopříjmových vrstvách a střední třídě, mohou přijít v velké části kvůli její nekompetentnosti vniveč.

Co je zřejmé z vládního programu, koaliční smlouvy a také z vystupování jednotlivých členů vlády, je to, že tato vláda nevnímá a snad ani nechce vnímat sociální realitu v zemi. Dnes se dívá ostrým reakcím odborů, zítra se bude divit lidem v ulicích. Sociální střety jsou zřejmě nevyhnutelné. Moudrý politik z nich nemá radost, ba naopak, snaží se jim zabránit.

Vláda chce respektovat zájmy velkých podnikatelských skupin. Obří ekologický supertendr, na který se těší několik zainteresovaných firem,

přes jeho předvolební odmítání ze strany ODS a Věcí veřejných bude. Jakých přesvědčovacích prostředků použil pan ministr financí Kalousek, aby pro to získal obě další koaliční strany?

V kapitole zdravotnictví se skloňuje slovo hospodárnost. Hovoří se o centrálních nákupech materiálu. To je chvályhodné, ale ani slovo nenajdete o centrálních aukcích, nákupech léků pro státní a krajské nemocnice, jako například v Dánsku. Úspory miliard, možná desítek miliard korun jistě nejsou v zájmu farmaceutických firem. Chápu.

Kultura a sport, to jsou ve vládním programu kapitoly plné beznaděje. Zato církevní restituce, a to pravděpodobně na bázi zákona, který neprošel v minulém období a který předpokládá vyplácet z rozpočtu v příštích 60 letech 270 miliard korun, ty budou.

Žádný předvolební slib není u koaličních stran tak posvátný, aby nemohl být kteroukoliv z nich opuštěn. ODS slibovala podporu stavebního spolení, že zvýší daňové paušály živnostníků, že neklesne porodné, že udrží daně na současné úrovni – DPH zřejmě není daň –, že neuplatní opt-out k důchodové reformě vyšší nežli 2 %. TOP-09 podobně slíbila, že nestoupnou žádné daně, tedy ani DPH. A Věci veřejné, to je přímo přeborník v rychle zapomenutých slibech. Opravdu moderní, pružná a marketingově vyspělá strana. Mluvili a zapomněli na zavedení agenta provokatéra, na zvýšení firemních daní, na sloučení ministerstev obrany a vnitra, jakkoliv to byl úsměvný cíl, na vznik jedné zdravotní pojišťovny, na postupné zrušení regulačních poplatků ve zdravotnictví.

Filozofie této vlády v oblasti ekonomiky je jednoduchá: škrtat, škrtat a zase škrtat. Vzpomínám v této souvislosti na kultovní film mého dětství. Nebyl to sovětský film, ale francouzský film Knoflíková válka. Tam vyhrával v hašteření dvou klukovských part ten, kdo druhé partě odřezal více knoflíků. Také teď páni ministři soutěží, kdo více výdajů státu odřízne. Mluví v této souvislosti, řekl bych že nevkusně, o mase a sádle, tedy kdo více seškrtná. Pokud vláda věří, že škrtním výdajů obnoví hospodářský růst, neskonale se mylí. Ostatně podobnou cestou se vydala česká pravicová vláda již jednou v roce 1997. Výsledek: pravicová vláda tehdy udusila hospodářský růst, přivedla zemi k hospodářskému poklesu, byť v okolních zemích docházelo k růstu.

Ve vládním programu je naopak minimum opravdu prorůstových opatření. To konstatuji skutečně s bolestí. Co je však nejvážnější, to je otevřeně deklarovaný záměr vlády privatizovat některé systémy. Už ne jako v 90. letech podniky. Tedy důchodový systém, systém zdravotnictví a do jisté míry i školství. Stát jako by se měl stát jednou velkou konsolidační agenturou.

Reformy ano, šetřit ano, vážená vládo, ale je důležité vědět, na čem šetřit. Vy chcete šetřit na lidech, nízkopříjmových skupinách a střední třídě.

Daňová progresse je pro vás zakázaným, řekl bych neslušným slovem. Resumé je pro mě jednoznačné: bohatí budou za čtyři roky ještě bohatší a chudí a střední třída chudší. Myslím, že vám ve vašem uvažování často s-plyvají sociálně potřební, staří a nemohoucí s lenochy a nemakačenky. Chápu. Tím je svět pro vás mnohem jednodušší.

Právní stát jistě další úctyhodná myšlenka vlády. Ministr dopravy se zmínil, že nejsou peníze na dopravní stavby. Dobrá, není to koneckonců nová myšlenka. Hovoří o vyhladovění stavebních firem. Nevím jak v jeho mateřské branži, ale na úrovni státu a věřím po celý život, že nejen tam, platí stará zásada římského práva pacta sunt servanda. Smlouvy, a to i na stavební práce zadané státem, je třeba plnit. Čekal bych, že pan ministr, chce-li věci opravdu od podlahy změnit a zapsat se do dějin, nastoupí poněkud jinou cestu, cestu koncepčních změn v systému výkupu pozemků, projektové přípravě, otevření českého trhu stavebních prací zahraniční konkurenci. Předpokládám také, že o tom, které z 51 liniových staveb budou pozastaveny, nebude rozhodovat partikulární zájem nebo například los či nějaký ministerský papoušek, jehož zobák bude vytahovat z hromádky 51 lístečků lístečky těch staveb, v nichž se bude pokračovat, ale rychle dokončená vládní koncepce, ze které vyplynou priority výstavby liniových staveb. Chápu, tohle vše může, a to je opravdový reformní krok vlády, přinést plody ve formě reálných úspor nejdříve za dva, za tři roky, spíše však až tehdy, až pan ministr už nebude panem ministrem. Vím, že je to k panu ministrovi nespravedlivé, ale taková je služba státu.

A boj proti korupci? Tato kapitola vládního programu je pro mě největším zklamáním. Před čtyřmi roky tehdejší pravicová koalice slavnostně vyhlášovala své záměry nekompromisního boje proti korupci. Jak to dopadlo, všichni víme. Bojuje se, bojuje, zatím bez zřejmého výsledku dál.

Uvedu jeden příklad za všechny. V programovém prohlášení v lednu 2007 se pánové Nečas, Kalousek, Vondra, Schwarzenberg a Pospíšil a také paní Parkanová zavázali, že jejich „vláda připraví právní úpravu, která sjednotí pravidla pro realizaci veškerých výdajů z veřejných rozpočtů tak, aby byly uskutečňovány na základě jednotného principu a transparentních procesních pravidel, jež budou důsledně omezovat prostor pro korupci, klientelismus a protekcionismus“. Konec citace. Jednalo se o obecný závazek ze strategie vlády v boji proti korupci na období 2006 až 11. Tu mimořádně připravila předchozí sociálnědemokratická vláda. Tato strategie měla být podle vládního programu Topolánkovy vlády – znovu cituji – „důsledně realizována“. Vláda 11. 7. 2007 ministrům Kalouskovi a Pospíšilovi a také ministru vnitra uložila zpracovat takzvaný protikorupční zákon. Poprvé přišel do vlády k projednání 8. října 2008, když do té doby byl již šestkrát posunut termín jeho projednání. Na stole ovšem v říjnu 2008 nebyl hotový návrh zákona, který by závazně sjednocoval a ukládal zveř-

ňování všech dotačních titulů státu elektronickou cestou a zaručil by tak maximální transparentnost přidělování a čerpání státních peněz. Gesční ministr financí navrhl vládě zrušit tento zákon zpracovat.

Kuriózní je vysvětlení Miroslava Kalouska, tohoto dlouholetého s-tatečného bojovníka proti korupci, proč navrhuje zrušení zmíněného úkolu. Objevilo se – cituji – „množství kritických připomínek, které nelze vypořádat, a také množství návrhů na zamítnutí schválení tohoto zákona“.

A co druhý udatný protikorupční bojovník, pan ministr Pospíšil? Z jeho ministerstva přišly zásadní připomínky, o něž se ve svém kontumačním návrhu opíral ministr financí. A teď budou titíž pánové uskutečňovat tentýž úkol. Cituji z dnešního vládního prohlášení: „Vláda bude usilovat o úpravu zákonů pro oblast dotací a grantů ze státního rozpočtu, kde budou s-tanoveny stejné principy jako u veřejných zakázek...“ A tak dále. „Uchazeč o dotaci či grant bude povinen zveřejnit veškeré informace o své vlastnické, resp. ovládací struktuře a osobách jednajících jeho jménem.“

A takto bych mohl pokračovat o dalších, nyní oprášených, předchozí vládou zrušených záměrech zákonů – o úpravě lobbingu, o zavádění specializovaných soudních senátů a útvarů státního zastupitelství pro boj s korupcí.

Že bych věřil, že to teď s vámi bude lepší, pánové z vlády, nežli v tom minulém období, tak to tedy nevěřím.

Suma sumárum, toto vládní prohlášení je svou filozofií natolik vzdáleno od mých představ a životních zkušeností, že jej nemohu podpořit. A ti, kdo jej mají uskutečnit, jsou podle mého názoru nekompetentní a nedůvěryhodní. To je další důvod, abych hlasoval proti návrhu na udělení důvěry vládě.

Děkuji za pozornost. (Potlesk členů ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl pan poslanec Jiří Paroubek. Nyní prosím o slovo pana kolegu Stanislava Křečka. Další, kdo bude vystupovat, je paní poslankyně Soňa Marková. Nyní patří slovo panu poslanci Stanislavu Křečkovi.

Poslanec Stanislav Křeček: Děkuji, paní místopředsedkyně. Dobře odpoledne, dámy a pánové.

Čtyři listy, které mám v ruce, nejsou připravený text projevu, který bych tu přečetl, ale vyňaté čtyři stránky z programového prohlášení vlády, které bych si dovolil v krátkosti okomentovat. A to jenom jednu kapitolu, resp. dvě krátké kapitoly, kapitolu Justice především.

Kapitola Justice patří k těm... Jistě jich je více, ale justice je taková, že přesahuje volební období. Přijmeme-li nějaký závažný zákon, měl by trvat déle než ty čtyři roky. A proto přece jenom by se tady, v té justici, v

záměrech justice, mělo více hledět na různé názory než jenom na ty názory, které převládají nyní ve vládní koalici.

Čtu, že prioritou vlády v oblasti justice je rekonstrukce civilního práva, tedy nového občanského zákoníku. Není to nic nového. Byl předložen i v minulosti.

Lituji, že tady není pan ministr Pospíšil. Já jsem ho chtěl moc poprosit, aby přijímání nového občanského zákoníku nepolitizoval. Já si vzpomínám na jeho rozhovor před několika týdny nebo měsíci, kdy řekl, že musel v minulém období ze Sněmovny stáhnout návrh novely občanského zákoníku, protože hrozilo, že sociální demokracie jej zamítne. To není pravda. Sociální demokracie nikde neřekla, že by zamítla novelu občanského zákoníku. Podíleli jsme se na jeho přípravě v odborných kruzích, takže rozhodně nejsme proti. To, že současné znění je málo přijatelné, je jiná věc. Jestli chceme zákon, kde bude osm druhů zvířat, jestli chceme zákon, kde se budou stezky rozdělovat podle toho, jestli lze po nich vláčet břemena, nebo nikoliv, to je věc jiná. Ale prosím, aby tady převládla věcná debata, která bude odpovídat odborné veřejnosti.

My v každém případě jsme připraveni na debatu o občanském zákoníku. Znovu ale říkám: Je to věc, která by tady měla platit desítky let. A myslím, že tady by bylo zapotřebí, aby nám bylo více nasloucháno.

V další části vládního prohlášení čtu, že se provede opatření ke snížení nadbytečné soudní agendy, a dokonce v některých případech k odejmutí rozhodovací pravomoci soudů. Dámy a pánové, tady se dostává vládní prohlášení do rozporu s Ústavou. Přece základní ústavní myšlenka, nebo jedna ze základních ústavních myšlenek je, že nikdo nesmí být zbaven možnosti, aby jeho věc byla projednána soudcem před soudem. A jestli tedy vláda slíbuj, že v některých případech dokonce odejme soudům rozhodovací pravomoc... No, to jistě sníží agendu soudů. Ale jestli to posílí ústavní práva, to se velmi obávám.

Pokud jde o poplatky, z poplatků máme samozřejmě strach. Obáváme se, aby zvyšováním poplatků nebyla zmenšena možnost přístupu občanů k soudům. Velice mě tady, ve vládní prohlášení, zaujalo, že vláda upraví soudní poplatky tak, aby se zajistil nediskriminační přístup občanů a podnikatelů ke službám soudů. Dámy a pánové, podnikatelé nejsou občané? Proč rozlišujeme přístup k soudu občanů a podnikatelů? Vždyť je to přece jedno a totéž! Doufám, že je to jenom překlepnutí a že se nebude odlišovat, pokud jde o přístup k soudu, mezi občany a podnikateli. Přístup k soudu by měl být zachován pro všechny.

Záměr vlády, aby k soudům nebo jako soudci nastupovali lidé s pětiletou právní praxí, z toho nejméně tři roky mimo justici – to je z oblasti snů, v jaké oblasti by tedy neměli pracovat. Je to zásadní změna, která tady dosud nebyla. Obávám se, že je to sice krásný záměr, ale málo realizovatelný.

Velice se v poslední době hovoří o státním zastupitelství. Vláda tady hovoří, že provede změny příslušných předpisů tak, aby posílila nezávislost státního zastupitelství. Nezávislost na kom, dámy a pánové? Aby byl státní zástupce nezávislý na státu, je zcela protismyslné. Samozřejmě, že státní zástupce v rozhodování konkrétní věci musí být nezávislý, aby mu nikdo neřikal, jak má svoji práci vykonávat. Ale státní zástupce je představitel státu, musí zastupovat stát, plnit vůli státu. A jakákoliv snaha z jakékoliv části justice být nezávislý na státu je podle mého názoru cesta do pekel.

Plnou podporu získá vláda u opozice sociálně demokratické tím, že zvýší dohled nad soudními znalci, tlumočníky, exekutory, notáři. To všechno samozřejmě vítáme a i v minulém období jsme to prosazovali.

Velmi také vítám, že ve vládním prohlášení se velmi opatrně hovoří o vrchních soudech, resp. vůbec tam nejsou jmenovány. Hovoří se o tom, že vláda se zavazuje provést analýzu s možností zjednodušení soustavy a tak dále. Já bych před unáhlenými kroky velmi varoval. Ještě se tady hovoří, že vláda bude usilovat o zřizování specializovaných soudních senátů. No tak, nemáme lépe specializované soudní senáty než vrchní soudy. Přece vrchní soud je specializovaný senát na závažnou trestnou činnost, na otázky bytových družstev, autorského práva atd. atd. Čili tady velmi vítám, že je to velmi opatrně řečeno. A domnívám se, že tady asi společnou řeč budeme hledat velmi obtížně.

Pokud je řeč o dnes již tady zmíněném klouzavém mandátu, dámy a pánové, velice mě překvapilo, že ve vládním prohlášení je formulace: „Vláda navrhne zavedení klouzavého mandátu zákonodárci, aby poslanec nebo senátor v době, kdy se stane členem vlády, nevykonával svůj mandát, a na jeho místo by nastoupil náhradník z kandidátky téže volební strany.“ Překvapuje mě, že se vláda domnívá, že senátoři mají kandidátky z téže politické strany a že by tam byl nějaký kandidát, který by mohl nastoupit. Obávám se, že toto není domyšleno. Senátoři nemají žádné náhradníky z téže politické strany. A pokud bychom chtěli do Senátu volit jednak senátora a jednak jeho zástupce, tak tím bychom Senátu dali poslední ránu, kterou potřebuje. Domnívám se, že tady je to třeba ještě nějakým způsobem promyslet.

Tolik pokud jde o justici, kde jsem přece jenom našel některá mírná slova k jejímu hodnocení. Co však, dámy a pánové, musím zásadně odmítnout a vyjádřit veliké politování nad tím, je kapitola Bydlení.

Chápu, že pro mnohé z vás to není problém, ale otázka bydlení je jednou z klíčových otázek české společnosti, České republiky, lidí bydlících zejména ve velkých městech. Je notoricky známo každému, kdo se o to zajímá, že dneska lidé nejsou schopni ze svých příjmů, zejména důchodu, zaplatit ani průměrné náklady na bydlení. A vláda se tomu nevěnuje vůbec.

V koaliční smlouvě jsou dvě slova, ve vládním prohlášení je věnovaných 14 řádek, kde se dočítáme, že se vláda postará o ty, kteří se o své bydlení z objektivních důvodů nemohou postarat a v jejichž případech selže i záchranná brzda rodiny.

Dámy a pánové, jak si to představujeme? Že důchodce, kdy po celoživotní práci jeho desetitisícový důchod už nestačí na regulované sedmitisícové nájemné v Praze, půjde ještě na úřad a přinese nejen svůj důchod a nejen nájemné, ale ještě příjmy všech členů rodiny, aby se ukázalo, že záchranná brzda ještě funguje, nebo už nefunguje? Kdo to bude posuzovat? Čili domnívám se, že tady je snaha vyhnouti se odpovědností státu, která je dána pro Českou republiku všemi mezinárodními smlouvami.

S překvapením se domnívám, že v oblasti legislativy vláda chystá návrh novely občanského zákoníku s cílem ukončit regulaci nájmů bytů. Dámy a pánové, to ve vládě není nikdo, kdo by nevěděl, že regulace nájmů nemá s občanským zákoníkem vůbec nic společného? V občanském zákoníku je řečeno, že nájem se sjednává dohodou, a když se nedohodnou, tak je zákon. Jakápak novela občanského zákoníku? To je přece věc jiného zákona, jehož účinnost tady končí! Tuto větu psal někdo, kdo nemá ponětí o bydlení!

Naopak, co mi zde chybí, je zákon o nájemném a i nový občanský zákoník, který má být přijat, který tady byl signalizován i v úvodním slově pana předsedy vlády, počítá s tím, že musí být přijat nový zákon o nájemném, aby v případě, že se nedohodnou účastníci, byl zákonný podklad pro jeho stanovení. S tím vláda vůbec nepočítá. To je podle mě velká chyba, veliký nedostatek této vlády. Doufám, že bude napraven.

Dámy a pánové, co říct závěrem? Velice vítám, že vláda a její představitelé stále opakují, že budou s opozicí mluvit. Také bych velmi prosil, aby s ní nejen mluvili, ale také jí naslouchali. To není vždycky jedno a totéž. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu poslanci Křečkovi. Nyní prosím o slovo paní kolegyni Soňu Markovou. Dalším přihlášeným je pan poslanec Bohuslav Sobotka.

Poslankyně Soňa Marková: Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, dovoluji mi, abych z pohledu Komunistické strany Čech a Moravy se věnovala jedné z kapitol vládního prohlášení, a to je kapitola zdravotnictví. Při pohledu na chystanou takzvanou reformu zdravotnictví z pera pravicové koalice, tak jak je obsažena v programovém prohlášení, v koaliční smlouvě a ve vystoupení koaličních představitelů, je možné vysledovat tři základní tendence.

Za prvé je na první pohled patrné podrobnější rozpracování všech

kroků, které budou znamenat vyšší spoluúčast pacientů a jasné snížení dosavadního standardu placeného z veřejného zdravotního pojištění, například právě kapitola poplatků.

Druhým rysem je naprosto nekonkrétní popis změn označovaných za kladné, například garance časové a geografické dostupnosti, posílení kontroly zdravotních pojišťoven, více práv pro pacienty; je otázka pro které: pro ty, co budou platit, nebo pro ty, kteří platit nebudou?

A do třetice lze vysledovat opatření, jejichž důsledky mohou být velmi negativní až fatální – například posílení pravomocí pojišťoven, když již dnes jsou těžko kontrolovatelné, přeměna fakultních nemocnic na univerzitní; bude tedy následovat privatizace, jak to chtěl pan Julínek, nebo předepisování pouze léčivé látky, když za správnost léčby je stále zodpovědný lékař? Jasná zpráva pro pacienty zní: za zdravotní péči dáte více peněz ze svého!

Teď podrobněji k jednotlivým bodům. Již úvodní formulace o nedopuštění zhoršení kvality a dostupnosti zdravotní péče pro občany ČR, změny vedoucí k modernizaci a dalšímu rozvoji systému sice hezky zní, ale jsou dalším textem zpochybněny. Koalice totiž naprosto veřejně hlásí svůj hlavní zájem: zdražení zdravotní péče pro občany ČR. Tento asociální záměr je jasně formulován slovy na základě finanční udržitelnosti.

Dalším uváděným cílem koalice ve zdravotní péči pro občany ČR je uplatnit pro dostupnost a kvalitu péče princip skutečné solidarity. Skutečnou solidaritou je ale myšleno, že každý občan platí pojistné dle stanovené sazby z celého svého příjmu, a nikoliv jen do výše stropu, jak to učinila pravice v minulém volebním období. Z tohoto pohledu se jeví další věta o skutečné solidaritě zdravých s nemocnými jako velmi úsměvná. Lze uvítat jasné stanovení role státu, ale musí vycházet z podmínky, že stát je povinen zajistit a odpovídá za realizaci veřejné služby a nese rovněž odpovědnost za to, že jeho pojištěnci dostanou dostupnou a kvalitní zdravotní péči. To ovšem vyžaduje i odpovídající výši pojistného, které by měl stát za své pojištěnce platit. Neustále se totiž zdražují vstupy, tedy musí růst i platba státu za hlavu, a to minimálně o inflační koeficient. O tom se však v programovém prohlášení vlády bohužel nepíše.

Obsahově sporná je také formulace zachování a modernizace veřejného zdravotního pojištění. Modernizací se s největší pravděpodobností myslí povolení doplňkového zdravotního pojištění. To ale musí být podle KSČM pouze dobrovolné, protože ne všichni na něj budou mít. Co se stane v případech, že na výkon u dané osoby nebude toto doplňkové pojištění k dispozici? Nechá se pacient zemřít? Možnost připlatit si na kvalitnější provedení operátéra, zařazení v pořadí apod. rozděluje pacienty na dvě skupiny: na ty, kteří si mohou připlatit, a skupinu, která na to nebude mít, přičemž cenové rozdíly jsou značné. Tím se v rozporu s ústavními

právy občanů zavádí při poskytování zdravotní péče nerovnost mezi občany. Rovná soutěž mezi zdravotními pojišťovkami znamená podle mého názoru jedno z nejvýznamnějších odstoupení od volebního programu strany Věci veřejné. Chtěli jednu zdravotní pojišťovnu pro standard a komerční doplňkové zdravotní připojištění. Otázkou zůstává, jak si doplňkové pojištění zaplatí těch téměř 70 % lidí s podprůměrnou mzdou v ČR.

Pokračování ve veřejné diskusi o reformě českého zdravotnictví bude zřejmě obdoba Julínkova kulatého stolu a také zástěrka pro uskutečňování nepřijatelných reformních kroků. Diskuse by se měly zúčastnit všechny relevantní subjekty, nikoliv jen parlamentní strany. Lze jen doufat, že se nebude jednat jen s těmi, kteří budou mít stejné nebo podobné názory, popř. pouze s těmi, o kterých se domnívají, že je přesvědčí o své jediné pravdě. KSČM se zúčastnila v minulosti právě projektu kulatého stolu a naši experti přispěli k formulaci závěrů, se kterými se bohužel již dál nepracovalo. Zřejmě právě proto, že se tyto závěry tak úplně nehodily pro již rozběhnutou reformu.

Definice nároku čili standardu patří mezi základní body navrhovaných změn. Za správné lze považovat jeho stanovení na základě medicínských kritérií, ale korekce dle možností veřejného zdravotního pojištění signalizuje, že tento medicínský pohled, na co by měl být nárok, bude z finančních důvodů potlačen. Chybí tak uvedení alespoň základního hlediska, například život ohrožující, možnost zdravotních komplikací apod., nebo že to stanoví jednotlivé odborné společnosti a možnosti veřejného zdravotního pojištění se musí přizpůsobit potřebě nutné minimální zdravotní péče, popř. že po stanovení nároku podle odborných společností bude provedena korekce, to znamená škrtů plus případné navýšení zdrojů. Takto je zcela zřejmé, že při stanovování standardů bude provedena pouze maximální redukce potřeb. To je pro KSČM nepřijatelné.

Jestliže záchranná služba bude zákonem jednotně centrálně plánována a proorganizována, tedy včetně letecké, záchranné, horské, vodní, tak by mělo být také stanoveno totéž pro síť nemocnic, které musí být k dispozici v určitých místech. KSČM navrhuje minimálně jednu v okrese nebo například sto tisíc obyvatel. U záchranné služby se předpokládá její dvacetičtyřhodinová dostupnost, a jelikož dnes je záchranná služba v kompetenci krajů, mělo by se také říci, kolik a za kolik.

Prevence při současné konkurenci zdravotních pojišťoven, jak ukazuje praxe, je často zneužívána pro lanaření výhodných pojištěnců. Při pokračující konkurenci pojišťoven se tento jev bude samozřejmě opakovat. Původní obsah a význam prevence by byl zachován pouze při existenci jedné zdravotní pojišťovny. Konkurence v této oblasti by měla být uplatněna pouze v rámci dobrovolného doplňkového zdravotního pojištění.

Rozšíření generické preskripce a substituce u léků navrhuje KSČM d-

louhodobě. Pro podporu tohoto záměru je však třeba stanovit ekonomickou zainteresovanost předepisujících lékařů.

Záměr převést fakultní nemocnice na univerzitní nemocnice signalizuje zhoršení současného stavu, protože se u jejich právní formy – zřejmě akciová, tedy obchodní společnost – předpokládá tvrdé rozpočtové omezení. Fakultní nemocnice jsou nyní státní příspěvkové organizace a mají přímou vazbu na státní rozpočet. Změna bude znamenat, že o poskytovaných službách budou rozhodovat akcionáři a může dojít k významnému omezení současné klinické praxe fakultních nemocnic. KSČM tedy nemůže za těchto podmínek s převodem souhlasit.

U vzdělávání chybí rámcová specifikace, jak zabránit proškoleným lékařům v odchodu do zahraničí. Jinak obecně lze souhlasit s potřebnými změnami v dlouhodobě špatně nastaveném postgraduálním a celoživotním vzdělávání lékařů i vzdělávání sester.

KSČM nesouhlasí s převedením nemocenských dávek na nemocenské pojištění z důvodů možné existence dvou různých režimů. Přitom Česká správa sociálního zabezpečení má zkušenosti i vyškolené pracovníky k této činnosti.

Posílení dozoru a kontroly zdravotních pojišťoven by bylo jednodušší, kdyby byl pouze jediný správce veřejného zdravotního pojištění, tak jak to dlouhodobě prosazuje Komunistická strana Čech a Moravy.

Posílení práv pacientů a elektronizace zdravotnictví – jedná se zřejmě o rozšíření projektu VZP IZIP. Záměr podporujeme, ale je nutné projekt aktualizovat. Za prvé, efektivní by byl u jediné pojišťovny a při připojení všech lékařů. A za druhé, současné peníze placené za zpracování soukromé firmě jsou nehorázné.

Zavedení institutu reálné ceny je riskantní. Došlo by k celkovému zdražení zdravotní péče a u každého pracoviště bude jiná. Pojišťovny nemohou za stejnou práci platit různě kvůli vytváření možného korupčního prostoru. Jestliže se zákonem sjednotí podmínky fungování zdravotních pojišťoven, tak pak je to vlastně jedna pojišťovna a mělo by to být řečeno jasně se stanovením termínu, do kdy se tak stane. Více pojišťoven odčerpává jen zdroje na administrativu a nesouhlasíme s tvrzením, že i při jedné pojišťovně to budou zase tři procenta z výběru pojistného.

Podpora dlouhodobé péče v domácnosti pacientů je možná jen za předpokladu, že budou vytvořeny účinné kontrolní mechanismy, které zabrání případnému a stále více se rozmáhajícímu týrání seniorů.

Platy ve zdravotnictví nutně vyžadují změnu. KSČM však v souladu se stanoviskem odborů nesouhlasí se zrušením tabulkových platů. Nemělo by se zapomenout na vazbu na složitost výkonu.

Posílení kompetencí nelékařských pracovníků. Tady není vůbec jasné, kterých a proč by se tak mělo díť.

A závěrem ještě co se týká regulačních poplatků. Regulační poplatky zůstávají pro Komunistickou stranu Čech a Moravy jako celek nepřijatelné. Navrhované změny jsou jasným důkazem toho, před čím jsme jako strana varovali a proč jsme předkládali návrhy zákonů na úplné zrušení takzvaných regulačních poplatků. Prolomením ústavního nároku na bezplatnou zdravotní péči se otevřela možnost kdykoliv poplatky navyšovat. Navržená kosmetická úprava v podobě zrušení poplatku za položku na receptu a místo toho třicetikorunová platba za recept při současném zrušení úhrad takzvaných hlavních léků ze zdravotního pojištění je podle mého názoru podvod na voličích. Také možnost navýšení poplatku za den v nemocnici od sto korun po skutečné náklady za takzvané hotelové služby či navýšení poplatku u ambulantního specialisty bez doporučení je jasný důkaz snahy pravicové vládní koalice zdražit potřebnou zdravotní péči pacientům a vytahat z jejich kapes co nejvíce peněz. Stále se tak zvyšuje možnost omezení přístupu ke zdravotní péči některým skupinám občanů při současné neexistenci jakékoli sociální klauzule. V textu není zmiňován ani dnes již nedostačující takzvaný sociální limit. Vystává tedy otázka, jestli zůstane vůbec zachován, a když, tak v jaké výši a pro koho.

Závěrem. Navržený přístup k řešení problematiky zdravotnictví obsažený v programovém prohlášení vlády povede jednoznačně k celkovému silnému, minimálně jednatřetinovému zdražení zdravotní péče pro občany České republiky. To bezesporu přinese zhoršení přístupu ke zdravotní péči řady občanů, a tedy i ke zhoršení zdravotního stavu obyvatelstva. Nedostatek finančních prostředků pro zdravotnictví je nutno hledat v redukci stávajících omezení na straně příjmů a v optimalizaci výdajů, nikoliv v automatických škrttech. V programovém prohlášení jsou formulace uzpůsobeny tak, aby vypadaly, že bude snaha něco udělat ve prospěch pojištěnců, ale současně je jasně znatelná původní představa zdravotnictví podle TOP 09 – navýšení spoluúčasti až na 25 %. To znamená: zdraví je drahé zboží a zdravotnictví je jen pro bohaté.

Z výše uvedených důvodů nemůže Komunistická strana Čech a Moravy kapitolu zdravotnictví podpořit a ani celé programové prohlášení vlády.

Děkuji vám za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla paní poslankyně Soňa Marková. Nyní je do rozpravy přihlášen pan poslanec Bohuslav Sobotka a dále pan místopředseda Lubomír Zaorálek. Prosím, pane kolego.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Hezké odpoledne, vážená paní předsedkyně, vážená vládo, dámy a pánové.

Ještě než se vyjádřím z pohledu České strany sociálně demokratické k

předloženému programovému prohlášení vlády, dovoluji mi, abych zmínil jednu věc, která s tím souvisí pouze nepřímo. My tady dnes nejednáme ve vzduchoprázdnu. Uplynulý víkend postihly velkou část naší republiky ničivé povodně a já bych rád úvodem svého vystoupením poděkoval všem, kdo během víkendových povodní nasazovali své životy, nasazovali své zdraví, aby pomohli druhým. Chtěl bych poděkovat všem občanům, chtěl bych poděkovat dobrovolným i profesionálním hasičům, chtěl bych poděkovat policistům, vojákům, starostům i zastupitelům.

Už první praktický problém, se kterým se tato vláda musela setkat při zahájení své činnosti, ničivé povodně, ukázal v zásadě chybnou koncepci její příští politiky. Vláda bude – a deklaruje to jasně – škrtat prostředky na provoz policie, bude škrtat prostředky na provoz hasičů. Logicky tedy škrtá prostředky na činnost integrovaného záchranného systému. Dá se očekávat rušení policejních služeb i hasičských stanic. Vláda zastavuje od zeleného stolu řadu dopravních staveb, které jsou přirozeně součástí protipovodňových opatření. Bohužel, obávám se, že až příště přijdou povodně, nemusí to být tak daleko, budeme na ně díky těmto vládním škrtům a vládnímu programu mnohem hůře připraveni, než jsme byli teď. A tak to bohužel bude ve vládním sektoru se vším.

Tato vláda má pohodlnou většinu 118 mandátů, přesto její postavení není jednoduché. Jsme ve složitém období, kdy naše země překonává dopady světové krize a všichni hledáme východiska k obratu k novému ekonomickému a sociálnímu vzestupu naší země. Přes nerozumné zatlačení sociální demokracie do opozice jsme připraveni vést s vládou diskusi nad každým racionálním projektem rozvoje naší země ve prospěch obyvatel. Budeme opozicí jako sociální demokraté zodpovědnou, zodpovědnou vůči naší dlouhé sociálně demokratické tradici, která přežila koneckonců i komunistickou totalitu, zodpovědnou vůči našim dlouhodobým hodnotám a více než milionu voličů sociální demokracie z květnových voleb.

Chtěl bych připomenout, že ačkoliv sociální demokracie nyní vystupuje z opozičních lavic, volby do Poslanecké sněmovny vyhrála. Získala největší počet hlasů, a je tedy nejsilnější opoziční stranou v této Poslanecké sněmovně.

My nebudeme jako sociální demokraté opozicí nulové tolerance. To není recept sociální demokracie, to je recept, se kterým přišla ODS v roce 2002, a myslím si, že to byl recept, který se neosvědčil. Tady v Poslanecké sněmovně a také v Senátu jako sociální demokraté podrobíme návrhy vlády pečlivé analýze a tam, kde nebudeme souhlasit, předložíme do veřejné debaty vlastní alternativy. Debata mezi vládou a opozicí jednoznačně podporuje demokracii.

Chtěl bych na tomto místě požádat premiéra Petra Nečase, aby nepod-

ceňoval diskusi nejen se sociálně demokratickou opozicí, ale také s odbory, občanskými iniciativami, každým, kdo je schopen se vyjádřit k plánům této vlády. Taková diskuse zatím zcela chybí. Podle mého názoru ji premiér hrubě podceňuje a chtěl bych ho požádat, aby tuto praxi vlády změnil. Jinak hrozí riziko, že vláda bude pokračovat v neblahé tradici bývalé vlády Mirka Topolánka. Tato vláda Mirka Topolánka se zcela uzavřela sama do sebe, omezila se na obhajobu zájmů poměrně úzké sociální vrstvy těch nejobhatších. Já si myslím, že tato vláda by se měla vyvarovat takovéto chyby a měla by vést debatu s celou společností.

Ostatně platí, že ve férové diskusi není možné nesouhlasit s takovými záměry, jako že vláda bude prosazovat posílení práv pacientů, zajistí skutečnou solidaritu zdravých s nemocnými, bude iniciovat fúze zdravotních pojišťoven nebo že podpoří management vysokých škol při zavádění profesionálních metod řízení, zváží přijetí nového zákona o sportu apod., pokud jsou ovšem tato prohlášení ve vládním programu míněna vážně. Takovéto teze, že vláda něco podpoří, usnadní, zváží, bude se zasazovat, bude podporovat, bude usilovat, tvoří zhruba tři čtvrtiny tohoto čtyřicetistránkového textu a klidně je možno je vydat jako společný manuál dobrých nápadů, rad i námětů pro nové ministerské úředníky. Bude to rozhodně dobré výchovné čtení na dobrou noc.

Bohužel vedle této víceméně neškodné sbírky dobrých úmyslů program obsahuje i čísla oznamující, jak si vláda prakticky představuje veřejné rozpočty a s tím i vývoj mezd, důchodů a spotřeby. Těch pár čísel, která jsou tu zveřejněna, celou tuto sbírku dobrých nápadů staví na hlavu.

Vláda ve svém programovém prohlášení formuluje cíle, na něž nebude mít rozpočtové prostředky. Jestli se prohlašuje v programovém prohlášení, že objem mezd v organizačních složkách státu a příspěvkových organizacích se příští rok sníží o 10 % a do konce volebního období pak zmrazí, pak všechna květnatá slova o zásadním zlepšení vnitřní bezpečnosti a modernizaci policie, podpoře výzkumu a vědy atd. ztrácí praktický význam. S ohledem na inflaci znamená vládní politika v oblasti platů zaměstnanců veřejného sektoru snížení reálných mezd o 16 % na celé tří- až čtyřleté období. Již dnes, jak víme, prohlašují tisíce policistů, že dají výpověď. A pak si tedy modernizujte, jak chcete, bezpečnost obyvatel půjde citelně dolů.

Manipulace s pojmem státního zaměstnance má vyvolat dojem, že jde o zdravý zásah proti těm nekonečným plukům údajně neschopných ministerských byrokratů. Těchto klasických ministerských úředníků je však jen několik tisíc, kdežto těch dalších, i po odečtení školství a zdravotnictví, zbývá téměř 300 tisíc. Jsou to lidé v terénu, počínaje množstvím obětavých sociálních pracovníků, lidé z kultury, základního výzkumu, knihovníků, hygieniků, obchodních inspekcí a třeba i pracovníků finančních úřadů. S těmito lidmi stojí a padají velmi potřebné veřejné služby a činnosti. Přitom

víme, že i dnes jsou platy těchto lidí mizerné a se stejnými odborníky v zahraničí v žádném případě nesnesou srovnání.

Důležitými pak jsou ještě dvě věty v programu vlády, a to, že se o 10 % sníží také veškeré nemzdové výdaje organizačních složek státu a příspěvkových organizací.

Těmito několika málo čísly je dán konkrétní rámec a základní strategie vládního programu. Charakteristicky je to zarámováno obecnější tezí, že jde o nutnou konsolidaci rozpočtů s tím, že do roku 2013 bude schodek dosahovat maximálně 3 % a do roku 2016 bude schodek vyrovnán. V této obecné linii se pak naznačuje charakter reformy zdravotnictví i reformy důchodové s tím, že směřují k daleko vyšší spoluúčasti obyvatel, včetně zavádění dalších komerčních prvků. Současně pokud jde o školství se tu rovnou bez obalu vyčísluje suma ročního školného až k limitu 20 tisíc korun.

Takové je tedy strategické jádro vládního programu, který dnes v Poslanecké sněmovně posuzujeme, a já ho pokládám spíše za jádro tragické.

Sociální demokracie se při nejlepší vůli s touto strategií nemůže ztožnit. Jde totiž o koncepci zásadního oslabení veřejného sektoru, současně s citelným oslabením životní úrovně obyvatel, především zaměstnanců, pohybující se na úrovni průměrné mzdy, a to je kolem 75 % všech zaměstnanců. K tomu je nutno přičíst ještě daleko méně odměňované důchodce, kterých je 2,5 milionu, a také cca 500 tisíc nezaměstnaných. Celkem je to tedy kolem 6 milionů obyvatel a s rodinnými příslušníky odhadem 7 až 8 milionů obyvatel, které reálně poškodí připravovaná politika Nečasovy vlády. Těch 8 milionů obyvatel jsou lidé, kterým rozpočtový nůž v rukou pánů Nečase a Kalouska bezohledně uřízne podstatnou část jejich příjmů. To jsou lidé, kteří svou životní úroveň znovu zaplatí nezodpovědné snižování daní, ke kterému docházelo za minulých vlád, ve kterých koneckonců jak pan Nečas, tak pan Kalousek seděli. Těch 8 milionů obyvatel jsou lidé, kteří se nikdy nepojedou zrekreovat do italských vil. Jsou to lidé, kteří nikdy neprodají eráru obrněný transportér a opencard v jejich ruce ve frontě na městskou hromadnou dopravu jim bude připomínat jen luxusní život, který vedou lidé soustředění v zákulisí pražského magistrátu.

Jde však nejen o toto přímé postižení velké části obyvatel naší země. Obávám se, že nadlouho bude v případě realizace vládního programu poškozena celá naše ekonomika, neboť ve vládním programu jde o strategický omyl a vykročení špatným směrem. Nevychází se zde z realistické analýzy, ale spíše z ideologického předpojetí pravicových, konkrétně ultračlilí neoliberálních politiků a ekonomů. Tak je národu servírována koncepce založená na mýtech, nikoliv na hospodářské realitě.

Prvním mýtem, na kterém je postaveno toto programové prohlášení vlády, je tvrzení, že nám hrozí státní rozpočtový bankrot jako v Německu.

Tento mediálně tlačený mýtus se ve volební kampani osvědčil a velkou část občanů dokonale vystrašil, i přesto, že realita české ekonomiky je jiná, a proto je potřeba si ji znovu připomenout.

Je přece zřejmé, že růst rozpočtových deficitů a podílu veřejných dluhů byl jak u nás, tak v celém světě dílem krizového propadu během roku 2009 a také předcházející daňové politiky české vlády. Téměř všechny vyspělé západoevropské země v roce 2009 zvýšily podíl svých dluhů na hrubém domácím produktu, ještě více USA, Austrálie, Kanada a další státy. Řecko si hrálo s ohněm už dlouho před krizí, od roku 1995 až do roku 2008 se jeho dluh pohyboval kolem 105 % až 110 % hrubého domácího produktu. Situace Řecka nesnese srovnání se situací naší země. Česká republika, jak známo, i při krizovém poklesu hrubého domácího produktu v loňském roce vykázala v roce 2009 vzestup veřejného dluhu na 35 % hrubého domácího produktu. V Evropské unii patříme mezi třetinu zemí s nejmenším podílem dluhu na HDP. Srovnání s Řeckem je nemístné, nekorektní, odborně neudržitelné. Kromě toho v celé Evropě snad ani neexistují tak odlišné ekonomiky, jako je ta řecká a jako je ta česká.

Česká ekonomika dnes vyniká příznivým poměrem veřejného dluhu a HDP, ale rovněž tak nízkým zadlužením v zahraničí a stabilitou celé finanční soustavy, o čemž svědčí mimo jiné růst zisku bank a velkých firem, zejména pak nové velké zpevnění koruny jak k euru, tak k dolaru.

Stručně shrnuto: Naše ekonomická situace není s Řeckem srovnatelná, a kdo tvrdí opak, je buď nezodpovědný politický populist, lhář, nebo je to ekonomický diletant. Nelze naši situaci řešit řeckými recepty.

Druhým velkým mýtem, z něhož vládní program vychází, je představa, že si pěstujeme v naší zemi příliš velké sociální výhody a státní dotace pro středně- a nízkopříjmovou většinu obyvatel. Že zkrátka máme nabobtnalý sociální stát. Strohá, přísně věcná ekonomická analýza dokumentuje, že to tak prostě není. Jestliže výdaje na konečnou spotřebu domácností jsou například stejné jako ve Finsku, tak finské sociální transfery neboli přerozdělení hrubého domácího produktu ve prospěch veřejného sektoru jsou o polovinu vyšší než u nás. Konkrétně 14, téměř 15 % oproti našim deseti. Ještě ostřeji je tento nepoměr sociálních výdajů v náš neprospěch vyjádřen u výdajů zemí, jako je Holandsko, Dánsko, Švédsko, kde je podíl sociálních transferů tvořen až 20 procenty hrubého domácího produktu. Dvacet procent HDP v těchto zemích oproti 10 procentům v České republice. To jsou strohá fakta, která nelze oddiskutovat ani popřít a podle mého názoru ostře kontrastují s běžným tvrzením naší publicistiky, řady ekonomů a představitelů této vlády o našem údajně příliš silném státě a přebujelém sociálním přerozdělováním.

Daný problém úzce souvisí s výrazným zaostáváním našich mezd. Jestliže v roce 2008 průměrné nominální mzdy ve vyspělých západo-

evropských zemích nám historicky blízkých se pohybovaly zhruba v rozmezí 3 až 3,5 tisíce eur, pak u nás to bylo 880 eur, tedy kolem třetiny, nejméně 40 % západoevropských mezd. Pokud to přepočteme na srovnatelnou kupní sílu, poměr je pro nás příznivější, ale dostáváme se na pouhou polovinu příjmů ve srovnatelných západoevropských zemích. Není třeba zdůrazňovat, že v případě srovnání penzí je na tom český důchodce ještě hůře.

To znamená jediné: V této situaci našich nízkých mezd kombinovaných s relativně nízkým financováním veřejných zdrojů vládou plánované plošné škrtky platů a všech sociálních výdajů budou obzvláště bolestivé. A sociální demokracie k tomu dodává, že budou bolet zbytečně mnoho lidí, budou bolet zbytečně dlouho a zbytečně intenzivně.

Pravdou je, že tato vláda a její ekonomové bolestivost dopadů své velké operace nepopírají. Otevřeně to říkají a ve své velké většině si to asi i myslí. Shodně s nimi musím konstatovat, že nutnost určitých škrtů je odůvodněná, ale podle mého názoru je mnohem lepší hovořit o úsporách, protože škrtat perem od zeleného stolu umí každý finanční byrokrat. Rozdíl je v tom, že vláda si se svou rétorikou brousí rozpočtové nože a pily na plošné amputace. Přitom ale pacient, naše veřejné rozpočty potřebují spíše odbornost, skalpel a komplexní péči. Hrozí totiž, že bude lidmi, kteří se dnes přetlačují u operačního stolu, český stát zbytečně zmrzačen, nebo dokonce neúmyslně zabit. Veřejný sektor je ohrožen, jsou ohroženy i služby, které tento veřejný sektor poskytuje.

Naše věcné analýzy ukazují, že koncepce vládních škrtů jako výchozí základní strategie je špatná, je nespravedlivá a uškodí nejen širokým vrstvám obyvatel, ale i české ekonomice jako takové. Skutečně jen pár konkrétních příkladů za všechny: Náklady rozpočtových škrtů nejsou v žádném případě spravedlivě rozloženy. Na zvýšení příjmů států se skládají ti nejslabší. U těch nejbohatších s vyššími daněmi nikdo nepočítá. Přitom právě lidé s nejvyššími příjmy žijí od roku 2008 v České republice ve zvláštním daňovém ráji, když se zbavili břemena z progresivní daně z příjmů a odvodů a přesunuli toto břemeno na střední vrstvy. Tato nerovnost je skutečně do očí bijící. Veškeré náklady financování sociálního státu jsou od roku 2008 přenášeny jen a pouze na tuzemské střední vrstvy. Ti nejbohatší a firmy se daňové a odvodové zátěže zbavují. To je trend, který jednoznačně narušuje sociální soudržnost společnosti.

Plány vlády, tak jak je vláda deklaruje, zvýší nerovnost v naší společnosti, urychlí diferenciaci příjmů, zhorší přístup ke vzdělání zavedením školného, ke zdravotní péči tím, že budou zaváděny jakési standardy či nadstandardy, a zhorší také přístup k zajištění ve stáří, protože penzijní reforma založená více na individuálním spoření zvýší také nerovnost k odpovídajícímu zabezpečení příštích důchodců.

Způsob daňové a rozpočtové politiky, kterou tato vláda začala realizovat, podlamuje důvěru občanů v právní a demokratický stát. Pokud tato vláda skutečně prosadí zpětné zdanění podpory ve stavebním spoření 50procentní daní, bude to čistý rozpočtový podvod. Žádný občan, pokud se to stane, pak už neuvěří slovům premiéra Petra Nečase o dlouhodobé státní podpoře reformovaného penzijního připojištění. Vláda, pokud něco takového provede, posílí jen nespokojenost a extremismus. Nemusím zdůrazňovat, že ani jedna z vládních stran neměla 50procentní zpětné zdanění státního příspěvku ve svém volebním programu.

Posledním příkladem toho, jak si vláda představuje spravedlnost a solidaritu, je avizované zřízení zvláštní položky na povodně, do které by každý občan přispíval stokorunou měsíčně ze snížené slevy na dani z příjmů. Tento příspěvek plánuje ministr financí stejně velký pro člověka, jenž vydělává stovky tisíc nebo miliony a tuto položku na svém účtu ani nepostřehne, a stejně jako pro člověka, který je tím, kdo pobírá průměrnou mzdu. V tom je zásadní rozpor mezi našim a vládním pojetím daňové a spravedlivé daňové politiky. Jsme přesvědčeni, že platit by měli všichni podle velikosti svých příjmů, nikoli všichni stejně. Tato falešná rovnost totiž znamená, že vládní reformy zasponzoruje pro ty opravdu bohaté drtivá většina těch, kteří počítají, jak se svými penězi vyjdou do konce měsíce.

Ekonomika České republiky se v těchto měsících odráží od krizového dna a možná i překvapuje výrazným vzestupem. Dochází k výraznému růstu průmyslové výroby, která se přibližuje předkrizovému stavu. S ohledem na současný reálný vzestup HDP můžeme letos očekávat až 2procentní přírůstek naší ekonomiky a v příštích letech se může pohybovat mezi 2 až 3 a možná 4 procenty. Přitom je zřejmé, že vláda s tímto růstem české ekonomiky ve své hospodářské ani rozpočtové strategii nepočítá. Ohlášené vládní škrty mezd doprovázené zvyšováním výdajů obyvatel na veřejné služby – to nejen technicky vzato znamená brzdění růstu spotřeby, tedy hrubého domácího produktu i rozpočtových zdrojů, ale ve svém důsledku to znamená ještě mnohem a mnohem více. Znamená to vlastně širokou demotivaci lidí, zbytečné ohrožení jejich základních jistot a chmurné výhledy do budoucna pro celou ekonomiku. Je totiž obtížně oddiskutovatelné, že hnacím motorem ekonomiky jsou optimistické výhledy a očekávání nejširších vrstev obyvatel.

To je základní stimul pro růst spotřeby a také spotřebních investic. Na to se bohužel Nečasova vláda vůbec neohlíží a pod faktickým vedením ministra financí jen dál halasně brousí na své vystrašené občany rozpočtové nože. A v tom tkví celý problém předloženého vládního prohlášení.

V úvodu programu vláda deklaruje své základní východisko: podpoříme podnikavost a iniciativu, protože víme, že jen podnikatelský sektor je tvůrcem bohatství a společností, ne stát. V duchu tohoto přesvědčení pak

celý vládní program podporuje především podnikání a podnikatele, jim se snaží ulehčit, zatímco platit mají zaměstnanci a důchodci. I sociální demokracie podporuje podnikání, ale přece nelze spolu s vládou Petra Nečase tvrdit, že jen podnikání je výlučným tvůrcem bohatství společnosti. Podle našeho přesvědčení je tímto tvůrcem bohatství člověk, zaměstnanci, či chcete-li, jejich práce. Samozřejmě, že podnikání, management je také práce, a jde tedy o spolupráci podepřenou sociálním smírem. V tomto smyslu celá civilizovaná Evropa, ale i Spojené státy a další země dospěly k modernímu poznání, že je možné sladit úspěšný rozvoj podnikání s růstem všeobecné životní úrovně. A stát jako výkonný nástroj demokracie má v tomto směru klíčovou a nezastupitelnou roli.

Nelze souhlasit s tím, že role státu se v příštích letech má dramatickým způsobem oslabovat. Protože kdo rozvíjí infrastrukturu, kdo rozvíjí dálnice, železnice, vše, bez čeho je moderní podnikání ztraceno, kdo má rozvíjet vzdělanost, základní výzkum, kvalitní veřejnou správu nebo kulturu, kdo má vytvářet podmínky k tomu, aby se v naší zemi lépe žilo a také lépe podnikalo? Právě stát je podle našeho přesvědčení tím, kdo má velké možnosti přispívat k ekonomickému růstu. Stát je tím, kdo má hlavní odpovědnost vůči občanům v jejich životní úrovni, životnímu prostředí i jejich bezpečnosti. Demokratický stát.

I v tomto se tedy s představiteli současné vládní koalice zásadně lišíme. A nejde jen o názor sociální demokracie. Na tomto přesvědčení jsou vybudovány moderní evropské ideje sociálního smíru. Jak ale chcete sociální smír udržet, když břemeno překonání krizových potíží přenášíte pouze na zaměstnance a střední vrstvy, aniž by zaměstnavatelé či firmy participovali a dohodlo se také zvýšení jejich daňových příspěvků k rozpočtové stabilizaci? Přitom v předchozích tučných letech byl růst firemních zisků enormní. Také firmy si mohly vytvořit rezervy pro léta hubená, kdy i při nižších ziscích je třeba dále investovat do své budoucnosti.

Tedy ze zásadních důvodů shrnujících potřeby ekonomického růstu a zájmy celé společnosti a demokracie nemůžeme s tímto vládním programem souhlasit. Vládní program je spíše technokratickým řešením deficitu státního rozpočtu obaleným do množství všeobecných frází. Postrádá vizi, postrádá cíl, postrádá dlouhodobou hospodářskou strategii, která by podpořila vznik nových pracovních míst.

Žádáme jako sociální demokraté širokou veřejnou diskusi k navrženému programu vlády. Podtrhuji, že diskusi, nikoliv jednostrannou vysvětlovací propagandu. Tedy kritické hledání pravdy a koneckonců také vítězství pravdy v duchu tradic prvního prezidenta svobodného Československa Tomáše Masaryka. Takové diskuse jsme připraveni se aktivně zúčastnit i se svými konkrétními návrhy na dlouhodobé řešení situace našich státních financí včetně rozumných úspor. Chcete-li skutečnou demokracii a sociál-

ní smír, pojdte prosím na tuto diskusi. Jinak hrozí, že vláda vyvolá jen spory a všeobecný pesimismus, a to nikomu v České republice nakonec neprospěje. Ani této vládě, které nyní hrozí, že smutně vstoupí do našich dějin jen jako vláda nezodpovědných rozpočtových řezníků. Takovéto vládě na základě takového programu není možné dát důvěru.

Děkuji. (Slabý potlesk.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji Bohuslavu Sobotkovi a mám zde dvě faktické poznámky. Nejprve pan kolega Vítězslav Jandák, poté pan poslanec Josef Novotný? Ne. Takže pouze jedna faktická a slovo má pan poslanec Vítězslav Jandák.

Poslanec Vítězslav Jandák: Vážená paní předsedkyně, vážený pane kolego, vážená vládo, děkuji mockrát.

Já ani nevím, co jsem chtěl říct, ale když se tak dívám a celé to odpoledne vnímám, co se tady odehrává, tak mám dojem, že to je nějak špatně. Já bych poprosil novináře: Buďte tak laskaví a podívejte se do lavic vládní trojkolky. Nám jste vyčítali, že jsme minulé volební období na to kašlali, na tu sněmovnu. Ale podívejte se, co dělají oni. To je ten nový druh politiky. (K vládní lavici: Prosím, nerušit, buďte tak laskaví.) Já bych prosil, abyste viděli ten nový druh politiky, protože totiž opozice je velmi důležitá v parlamentní demokracii, ale my tu už bohužel nejsme parlamentní demokracie. My tady hrajeme jinou hru. A já mám takový pocit, že vy, a to, co tady říkám, směřuje především k vám, k reprezentantům demokratického tisku, byste měli informovat skutečně objektivně o tom, jak to je teď ve Sněmovně.

Dámy a pánové z vlády, k tomu, co tu předkládáte, bych vám chtěl říct, že nejsem ekonom. Jsem možná hloupý a bývalý komediant – někteří z vás vtipně dodají i současný – ale já mám pocit, že pakliže na světě máme globální krizi z nadbytku a není odbyt – za mnou je hluk a já prosím paní předsedkyni, aby ty pány utišila.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím o klid pro faktickou poznámku pana kolegy.

Poslanec Vítězslav Jandák: Vy jste za slušáka, pane premiére, ale moc se nechováte slušně.

Já bych chtěl říct jednu věc. Víte? Všude na světě je logické, že když je něčeho moc, tak chtějí podnikatelé a chtějí všichni, aby se to mezi lidi dostalo, aby to koupili, aby ty stroje byznysu mohly jet. A co navrhujete vy, jako obrovsky prozíraví ekonomové a objevitelé zachránců této krize, je to, že v podstatě (předsedající upozorňuje na čas) nám zvednete DPH a

všechno zdražíte. Pro Krista pána, vždyť ta vaše politika je samozřejmě protipodnikatelskou politikou.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Čas, pane kolego!

Poslanec Vítězslav Jandák: Já vím, že už mám končit, už je to nebezpečný.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Uplynul čas pro vaši faktickou poznámku!

Poslanec Vítězslav Jandák: Děkuji vám mockrát. Ale mně to stačí. Děkuji. (Z vládních lavic: Nám taky. – Slabý potlesk.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo pana Lubomíra Zaorálka.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Já také přeji dobré odpoledne, dámy a pánové. Sice tady řada poslanců chybí, ale premiér, který předkládá programové prohlášení, je tady přítomen, takže já bych rád se nepřímo obrátil na něho, jestli by mně on jako předkladatel za vládu zodpověděl několik otázek. Protože já si pamatuji ještě současného premiéra jako politika před lety, který mluvil o tom, že by si představoval Občanskou demokratickou stranu jako stranu jakéhosi lidového kapitalismu, která by nebyla pravicí elitářskou, ale pravděpodobně pravicí, která by daleko více vycházela z lidí, mezi kterými – doufám – se stále ještě pohybuje. A já bych mu proto chtěl položit otázku, proč nyní, v čase hospodářské krize, finanční, světové, tady v naší zemi předkládá programové prohlášení vlády, které nesplňuje to základní, co by takové prohlášení mělo udělat, že totiž by mělo společnost sjednotit. Takové prohlášení by mělo společnost sjednocovat. Pokoušejí se o to vlády řady jiných zemí v Evropě, nicméně v České republice je předkládáno prohlášení, o kterém jsem přesvědčen, že naopak českou společnost rozděluje.

Tady to dokonce v těch vystoupeních už zaznělo. Já to nechci opakovat. Případá mi, že korunou bylo to poslední vyhlášení ministra Kalouska, který navrhuje řešit financování povodní – což nemám za zlé, že se hledá způsob, jak financovat povodně, ale ten způsob, který navrhuje pan ministr Kalousek. Ono stokorunové zvýšení, měsíční zvýšení daně z příjmu fyzických osob, to je opět ukázkový příklad opatření, které jednoznačně míří proti nízkopříjmovým a středněpříjmovým skupinám. Stejně jako možné zvýšení snížené daně z příjmu, daně DPH, stejně jako ta další opatření, která jsou v programovém prohlášení. Mám na mysli zvýšení poplatku ve z-

dravotnictví, 50procentní daň na podporu stavebního spoření nebo snížení stropu pojistného.

Všimněte si, všechna tato opatření, když budou takto uplatňována, jsou proti nízkopříjmovým a středněpříjmovým skupinám. Erik Best to dokonce dnes nazval třídní boj ze strany pravice, třídní boj vůči většině společnosti. To není můj výraz, ani to není výraz žádného sociálního demokrata. Prostě vy vyhlašujete válku nízkopříjmovým a středněpříjmovým skupinám. To je to, čemu nerozumím. Rozumíte? Když se podíváte do sousedního Německa, tak tam vláda přichází s programem řešení deficitu tak, že říká: třetinu ponese firma – to je to, co vy odmítáte, podnikové daně – třetinu občané, třetinu státní administrativa. Ale vy tady přicházíte s takto jednostranným programovým prohlášením. Dokonce pan premiér to tady převedl takovým tím povýšeným způsobem: budeme mluvit s opozicí, budeme jí trpělivě vysvětlovat, proč jsou změny nutné. Rozumíte, to je to formování programu zdola? To je ten dialog, o kterém tady chceme v parlamentu mluvit?

Řeknu vám takový příklad, je ze Spojených států, a to je to, co mi chybí v té vaší vizi společnosti, kterou jste nazval svobodnou, konkurenceschopnou, svobodně kooperující a ještě nějakou, to jsem zapomněl. Ale rozhodně mi v ní chyběl jeden strašně důležitý prvek, o kterém mluví např. Robert Reich, když píše nedávno o příčinách světové hospodářské krize. On říká zajímavá čísla. On popisuje, že v roce 1928 v USA, před vypuknutím velké krize, byla situace taková, že jedno procento těch nejbohatších si rozdělovalo téměř 24 % veškerých příjmů. V průběhu těch dalších let se samozřejmě situace dramaticky změnila, v sedmdesátých letech si to jedno procento nejbohatších rozdělovalo asi sedm osm procent příjmů společnosti. A v roce 2008, píše Reich, je to číslo pozoruhodné. V roce 2008 opět je to tak, že to jedno procento společnosti si rozděluje téměř 24 % příjmů.

Reich říká, že problémem není jenom obchodní nerovnováha a je chybou, pokud se svádí příčina krize jenom na to, že Číňané, Japonci a Němci od nás nekupovali stejně rychle zboží, jako si Spojené státy kupovaly od nich, ale že skutečnou fundamentální příčinou té krize je nespravedlnost, která nás ruine, jak píše doslova Reich. A říká, ta svízele je v tom, že ve chvíli, kdy jsou příjmy rozděleny takto nerovnoměrně, tak ti, kteří je akumuluji, je pak investují do libovolných komodit, ať jsou to nemovitosti, akcie – prostě podle toho, kde je šance na velké investice. A vznikají ty bubliny, které jsou příčinou krizí.

Takto zjednodušeně se snažím vysvětlit to, že dramatickou příčinou současné hospodářské krize nejsou pouze obchodní nerovnováhy, ale sociální nerovnost a nespravedlnost rozdělování. To je popis krize, to je debata, která se dnes ve světě vede. A já si myslím, že v tom programovém

prohlášení i ve vystoupení premiéra tady ve Sněmovně nebyla ani minimální reflexe té debaty evropské nebo světové. Tady je naprosto pouze zjednodušené tvrzení, že prostě příčinou našich problémů je dluhová pravděpodobně lehkomyšlnost subjektů a státu, které se zadlužily, a naším jediným úkolem je nějakým omezením a škrty tuto situaci napravit. Já se prostě bojím, že tento lék, který předkládá vláda v programovém prohlášení, vůbec nemusí vést k tomu, že se z té krize dostaneme, především pro ty argumenty, které už tady zazněly, když se tady mluvilo o podvazování ekonomického růstu a o tom, že léky, které navrhuje programové prohlášení, vůbec nemusejí být dostatečné.

Často je ta filozofie vlastně totožná s tou filozofií, která nás do krize naopak dostala. Kdybychom prostě vzali vážně to, že to, co potřebujeme vytvořit, jsou nízké náklady práce a nízké daně, tak to je politika, kterou najdeme třeba v Bangladéši. A pokud vím, tak Bangladéš vůbec není nějakým rychle se rozvíjícím státem. Představa, že pouze snižování nákladů práce, a bránit se jakémukoliv zvyšování příjmů do státního rozpočtu a do státní pokladny, je cesta, která nás zachrání, může být velmi naivní. Proč? Protože v tom programovém prohlášení nacházím věci, které podle mě jsou dokonce i samy ve vnitřním rozporu, a chtěl bych na jeden, který mi připadá příkladný, upozornit.

V samém závěru textu vláda proklamuje, že vláda s ohledem na možnosti státního rozpočtu soustředí dostupné finanční prostředky do těch programů a podpor bydlení, jejichž přínos je fiskálně pozitivní. Pak ale v jiné části textu říká: Státní podpora stavebního spoření bude omezena na polovinu u všech stávajících i nově uzavřených smluv. U nových smluv pak bude omezeno použití finančních prostředků výhradně na účely bydlení. Takže to jsou podle mě dvě věci, které jsou v zásadním rozporu. Já jsem přesvědčen, že tato opatření, tak jak se tady navrhuje, jsou neakceptovatelná. A to nejen z těch důvodů, že mám pochybnosti o právní čistotě tohoto kroku, té takzvané retroaktivity, která by tady byla použita, ale protože si myslím, že je to typický příklad krátkodobého opatření, které de facto v dlouhodobějším nebo střednědobém pohledu bude mít fiskální dopady jednoznačně negativní.

Chtěl bych uvést, našel jsem citaci náměstka ministra pro místní rozvoj Kalouse ze dne 30. června tohoto roku, který uvádí podobný příklad. V rámci programu Panel, řekl, v období několika let byla uvolněna podpora v souhrnné výši 11 mld. a tím se aktivovaly privátní zdroje ve výši 50 mld. A tak z přímých daní navíc stát inkasoval 9,5 mld. Kč.

Stavební spoření, to je obdobný případ. A mě překvapuje tato aktivita ministra financí Miroslava Kalouska, protože bych si tady dovolil ocitovat z jeho vystoupení z deníku Právo z 15. září 2008. Cituji tedy ministra Kalouska: „Nikdy jsem nefekl, nikdy jsem neuvažoval a rozhodně nikdy

nenavrhnou zrušení stavebního spoření.“ Ministr tady v tomto vystoupení připustil, že se bude zabývat maximálně efektivitou tohoto nástroje, ale likvidovat jej tedy rozhodně nehodlá.

Tehdy jsem se mu nedivil, protože jsem rozuměl tomu, že stavební spoření má vlastně obrovsky pozitivní dopad na ekonomiku. Jen připomenu, že stavební spořitelny poskytly za 16 let své činnosti úvěry v celkovém objemu 472,5 mld. Pokud v životním pojištění je dnes nakumulováno 169 mld., v penzijním připojištění 201 mld., tak ve stavebním spoření je to 415 mld. Jsou to prostě prostředky, které byly z 34 % použity na bydlení, z 18 % na vybavení domácností ze 16 % na studium z 20 % na jiné spotřebitelské účely nebo na zdravotní péči.

Také bych rád tady připomněl, že pan Zajac, váš dnešní poradce, může potvrdit, že na Slovensku byl v roce 1997 podobný proces omezení účelovosti, jak o tom mluví pan Kalousek, zaveden a vláda jej o dva roky později vrátila do původních hodnot, protože znamenal faktickou likvidaci tohoto systému.

Já to říkám proto, že představa, že podobnými opatřeními se ušetří, může být platná jenom pouze ve velmi krátkodobém pohledu. Ve skutečnosti střednědobě tady tyto operace budou naprosto nevýhodné.

Tady se mluví o dluhu, který je třeba snížit, abychom nežili na úkor příštích generací. Ale já se obávám, že cílem plánovaných reforem není ty dluhy splatit, spíš se přesunou z těch veřejných rozpočtů na účty domácností a lidé budou nuceni se zadlužovat na školném, jak už se ukázalo, budou se zadlužovat na zdravotní péči, budou se zadlužovat na bydlení, možná i na zaplacení těch základních potřeb. Takovéto pouze přesunutí dluhu bude výsledkem, pokud zrušíme tyto stimuly, které se používají nejen v ČR. Stavební spoření na bydlení je zvláštní typ neobvyklého zboží, které všude na světě, dokonce i pravicovými vládami, dokonce i za Margaret Thatcherové, je podporováno podobnými způsoby. To není žádný levicový nápad.

Takže takovýto zásah a destrukce toho systému bude znamenat pouze to, co říkám, že lidé prostě – velice se sníží možnosti pořádit si bydlení a lidé se prostě budou zadlužovat. Že to dokonce vytvoří krizový proces, protože nebude možné se normálním způsobem k těm komoditám dostat. A mluvím, to je vlastně to, co říká Robert Reich. Robert Reich říká, že když se takto rozejdou ty příjmy, velké skupiny nejbohatších, a ty nedostatečné příjmy, snižující se průměrné příjmy, tak výsledkem je zadlužování velké části obyvatelstva. A říká, že ta nemovitostní bublina, která vznikla v americké ekonomice, je právě důsledkem těch snižujících se průměrných příjmů.

Já se prostě obávám, že to, co se navrhuje v tomto programovém prohlášení, vůbec nemusí být odvrácením krizových jevů, ale dokonce to

může vést k jejich narůstání, protože se ten vnitřní dluh bude naopak zvětšovat. A přál bych si také to, aby to nebylo tak, jak říkal pan premiér, že nám budou trpělivě vysvětlovat, proč jsou změny podle představ vládní koalice nutné, ale kdybychom tady v parlamentu se o těch věcech vážně bavili a byli ochotni se skutečně naslouchat. Protože já bych mohl mluvit o celé řadě dalších příkladů, jak už jsem mluvil i veřejně například o úmyslu rušit desítky ambasad. Jsem přesvědčen, že opět krátkodobá úspora 150 miliard může znamenat daleko významnější ztráty ve střednědobém horizontu. Prostě jsem přesvědčen, že paušální škrty, nebo dokonce plošné škrty mají velmi spornou efektivitu. A domnívám, že zodpovědná vláda, vláda, která by skutečně chtěla být rozpočtově zodpovědná, se prostě nevyhne daleko sofistikovanější metodě hledání úspor. Prostě to není jenom otázka plošného seškrtnání. Tak jednoduše to nepůjde. Dokonce tato metoda může vést ke ztrátám. Byl bych rád, kdybychom o tomto ve Sněmovně nejenom dnes, ale příště velmi vážně mluvili.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z lavic v levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu kolegovi Zaorálkovi. Prosím nyní o slovo pana poslance Pavla Hojdu, po něm je přihlášen pan kolega Jiří Dolejš.

Poslanec Pavel Hojda: Dobrý den, paní předsedkyně, vládo, milé dámy a vážení pánové.

Dnes předstoupila vláda České republiky sestavená ze zástupců koaličních stran před Sněmovnu Parlamentu České republiky se svým vládním prohlášením. Nebudu se věnovat celému vládnímu prohlášení, ale pouze částem týkajícím se dopravy, energetiky a podnikatelského prostředí. Pokusím se vždy přednést část z vládního prohlášení, alespoň v některých partiích, a porovnat tato vládní prohlášení s předvolebními sliby koaličních stran. A současně bych řekl, jaké stanovisko k této oblasti má KSČM.

Nyní budu citovat z volebního programu, respektive z vládního prohlášení: Vláda zachová výši investic do dopravní infrastruktury. Vedle prostředků státního rozpočtu zapojí do financování rozvoje dopravní infrastruktury také PPP projekty a zejména zefektivní činnost Státního fondu dopravní infrastruktury a investorských organizací Ministerstva dopravy.

Co k této problematice slíbila ODS před volbami? Investice do dopravní infrastruktury, podpora soukromých investic, zřejmě se asi jedná o PPP projekty, urychlená dostavba dálniční sítě a železničních koridorů, obchvatů a klíčových liniových staveb.

TOP 09: Zachovat veřejné vlastnictví infrastruktury, urychlené budování chybějících úseků dálnic, rychlostních silnic, úprav silnic I. třídy včetně napojení na evropskou síť.

Věci veřejné: Dostatečně kvalitní a hustá infrastruktura, navýšení finančních prostředků do dopravní infrastruktury, modernizace železničních koridorů a obchvaty.

Komunistická strana Čech a Moravy se shoduje se záměry koaličních stran vyhlášenými před volbami. Připouští i možnost využití PPP projektů zejména na části rychlostních silnic a dálnic, které jsou dle záměrů výstavby liniových staveb posouvány dále v časové ose, a tím myslím třeba až někdy k roku 2020. Vyhlášení některých členů vlády mě ale silně znepokojuje. Vláda chystá drastické omezení výstavby dokonce již rozestavěných úseků rychlostních silnic a dálnic a železničních koridorů. Bohužel do dnešního dne jsme se nedozvěděli, o jaké úseky se bude jednat, o jaké koridory se bude jednat, i když sem tam v tisku se objeví některé zprávy. To definitivní by údajně mělo být sděleno 13. srpna tohoto roku. O přípravě a zahajování staveb velmi potřebných pro dobudování životně důležitých komunikací a železnic se již nehovoří a hrozí, že pokud budou prosazeny záměry této vlády, budeme potřebnou infrastrukturu budovat ještě v roce 2200. A to není výmysl. Taková vláda ovšem v této oblasti důvěru určitě dostat nemůže.

Dále vládní prohlášení: Vláda nastaví transparentní postupy v zadávání veřejných zakázek úpravou svých vnitřních norem a případnými dalšími změnami v zadávací praxi.

Co k tomu ODS? Pouze zmínka o zakázkách bez dalšího určení. TOP ani Věci veřejné se v této oblasti nijak zvlášť nezmiňovaly.

Komunistická strana Čech a Moravy samozřejmě usiluje o transparentnost postupu zadávání veřejných zakázek.

Jaký je současný stav? V mnoha případech velmi tristní. Existují firmy, které získávají veřejné zakázky a tyto zakázky, aniž by samy realizovaly, předávají dalším subdodavatelům, mnohdy s nejasnou majetkovou strukturou. Samozřejmě mnohdy i tyto firmy jsou s nejasnou majetkovou strukturou. Ale to předávání subdodávek už není za 100 % ceny vysoutěžené, ale mnohdy to bývá za 50 až 20 % vysoutěžené ceny. Tyto firmy, jak už jsem říkal, mají nejasnou majetkovou strukturu. Velmi důležité ale je zajistit, aby u liniových staveb nejenom stavby jako takové se zlevnily, což už v podstatě tvorba těchto zakázek naznačuje, že možnost zlevnění je, ale výkup pozemků u nás činí, a bylo to několikrát sděleno dokonce i na jedné konferenci, která byla organizována Úřadem vlády, tak u nás činí cca 28 % ceny finální stavby. A tady je možné se dostat v případě, že bychom postupovali stejným způsobem jako třeba v Německu nebo v Rakousku, tak se dostat minimálně o 25 % finální ceny níže.

Další vládní prohlášení: Vláda odloží zavedení elektronických vinět místo dálničních známek pro osobní automobily do doby přijetí celoevropského řešení nebo výkonového zpoplatnění. Vláda bude pokračovat ve

spolupráci s kraji a obcemi v analýze možností rozšíření mýtného na silnice nižších tříd pro nákladní dopravu. Stanoví jasná kritéria, aby byly využívány dálnice a obchvaty obcí.

ODS ve svém volebním programu v této části nemá zmínku o odložení elektronických vinět ani o rozšíření mýtného na silnice nižších tříd. TOP 09 chtěla řešit nedostatek financí spravedlivým výkonovým zpoplatněním nákladní dopravy při současném zrušení silniční daně. Věci veřejné se v této oblasti nezmiňovaly.

Nyní ke KSČM: My jsme pro odložení platnosti elektronických vinět. Od samého počátku usilujeme o to, aby byly zpoplatněny pro nákladní dopravu nad 3,5 tuny všechny silnice v České republice.

K odložení elektronických vinět a k tomu vlastnímu zpoplatnění, tak jak je ve vládním prohlášení: Bude asi velmi obtížné docílit toho, aby v rozumné době, tedy cca v období pěti let, byly sjednoceny systémy zpoplatnění zemí celé evropské sedmadvacítky.

Každá země využívá zpravidla jiných systémů a změna systému znamená poměrně vysoké náklady, které budou hlavní brzdou urychleného sjednocení, například na základě využití systému Galileo a telematických služeb. V této oblasti se samozřejmě nebráníme spolupráci a je zapotřebí, aby doopravdy ke sjednocení došlo pokud možno co nejdříve, a výkonové zpoplatnění u nákladní dopravy nad 3,5 tuny na celé síti bude mít určité naší podporu.

Obávám se, že elektronické viněty, které mohly přinést jednu výhodu, a to následující, tam by byla stoprocentní kontrola všech, kteří užívají rychlostní silnice a dálnice na rozdíl od kontroly těch, kteří si kupují dálniční kupony, tam je kontrola pouze namátková, a je celkem známo, že zejména ve velkých průmyslových aglomeracích tam, kde se užívá i dálnice pro objezdy a obchvaty, tak cca až 30 % nemá dálniční známky, čili využívá v podstatě rychlostní silnice a dálnice načerno.

Nyní k energetice. Vládní prohlášení: Vláda bude pokračovat ve zvyšování energetické bezpečnosti České republiky především diverzifikací energetických zdrojů a přepravních tras. Vláda bude podporovat další prohloubení a rozšiřování činnosti energetické burzy, která prokazatelně snížila předchozí enormně rychlý růst cen elektřiny. Vláda zefektivní fungování regulačních úřadů a zváží možnosti sloučení těch regulačních úřadů, u kterých je to kompetenčně možné a účelné. Vláda vyhodnotí navyšování podílu biosložky v motorových palivech a rozhodne o dalším racionálním ekologickém a i ekonomicky přijatelném postupu v této oblasti.

Koaliční strany vesměs obdobně navrhuji řešení energetické bezpečnosti České republiky diverzifikací zdrojů a přepravních tras.

Komunistická strana Čech a Moravy má obdobné stanovisko, ale je nutné zdůraznit, že diverzifikací a energetickou bezpečnost České republiky je

nutné řešit především v úzké spolupráci se zeměmi Evropské unie a nesnažit se vlastní bezpečnost v energetice řešit na úkor zemí Evropské unie. Tady bych jenom chtěl připomenout, že například participace na výstavbě plynovodu Nabucco nemusí být zrovna tou nejlepší sázkou na zajištění bezpečnosti, protože víme, že to povede přes území, která jsou politicky velmi nestabilní, zejména v asijské části.

K otázce energetické burzy. Energetická burza – a tady bych chtěl upozornit, že KSČM se zavedením energetické burzy nesouhlasila od samého počátku. Jestliže ve vládním prohlášení je zmínka o tom, že energetická burza zlevnila předchozí nárůst elektrické energie, tak je zapotřebí ale říci, že energetická burza byla hlavní příčinou toho, že se nesmírně, o desítky a dokonce sta procent, zdražila elektrická energie nejen pro domácnosti, ale i pro podnikatelské subjekty. Takže energetická burza nebyla a není příčinou toho, že dochází ke zlevnění, ale naopak.

K podnikatelskému prostředí. Vládní prohlášení: Vláda předloží nově definované podmínky pro přímé zahraniční investice, které musí přispívat k dlouhodobému inteligentnímu a udržitelnému růstu konkurenceschopnosti České republiky a které budou rovnocenné pro tuzemské i zahraniční podnikatele. Vláda se zasadí o lepší využívání nabídky průmyslových zón, zlepší marketing, příležitosti pro investory v České republice z prioritních zemí. Součástí aktivnějšího přístupu k investicím bude také zlepšení služeb pro zahraniční investory v České republice při využívání kapacit vysokých škol, výzkumných a vědeckých pracovišť.

Na jedné straně vláda hovoří o nově definovaných podmínkách pro přímé zahraniční investice, ale nedefinuje, jakým směrem, jestli zpřísní tyto podmínky, anebo dále ještě více zvýhodní zahraniční investory oproti investorům a podnikatelům z České republiky.

Co se týče zvýhodnění podmínek pro zahraniční investory při využívání kapacit vysokých škol a výzkumných vědeckých pracovišť, je to otázka, zdali doopravdy naše podnikatelské subjekty, naše firmy, nedostatečně využívají tato pracoviště, a myslím si, že vláda by se měla naopak soustředit na to, aby naši podnikatelé, naše podnikatelské skupiny tyto kapacity daleko více využívali, a samozřejmě na to připravit podmínky.

Hovoří se rovněž o lepším využívání nabídky průmyslových zón, ale chybí prezentace konkrétních kroků pro urychlené dokončení potřebné dopravní infrastruktury, která je základem možného ekonomického rozvoje České republiky. Česká republika je totiž, a to asi nikdo nezpochybní, průmyslovou exportně orientovanou ekonomikou, která je nesmírně závislá na možnostech a propustnosti dopravní infrastruktury. A co se chystá v dopravní infrastruktuře, to už jsem komentoval předtím.

Ještě než bych se dal k závěru, který asi bude zcela jasný, tak bych jenom krátce chtěl okomentovat vystoupení svého předřečníka pana

Zaorálka k otázce, jak se chová současný kapitalismus, jaké jsou možnosti a jaké řešení. Já nabývám pomalu dojmu, že právě ty nejbohatší skupiny se už dostávají ne do rozvinutého kapitalismu, ale vracejí se téměř k feudalismu a asi se zřejmě domnívají, že ostatní, kteří nejsou tak úspěšní, jsou tady od toho, aby jim sloužili až do roztrhání těla a pokud možno za co nejnižší náklady. To už tedy není rozvinutý kapitalismus, to už začíná být feudalismus.

K tomu závěru. Vládní prohlášení doopravdy v mnoha směrech, tak jak už říkali někteří mí předřečníci, působí zcela nekonkrétně, mnohdy i protichůdně a nedává záruku potřebného trvale udržitelného rozvoje České republiky, a proto já samozřejmě s tímto vládním prohlášením a s důvěrou vládě nebudu souhlasit. (Potlesk z řad poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl pan poslanec Pavel Hojda. Nyní prosím o slovo pana kolegu Jiřího Dolejše, po něm je přihlášen pan poslanec Jeroným Tejc.

Poslanec Jiří Dolejš: Děkuji, paní předsedkyně. Dovolte, abych i já se ve stručnosti vyjádřil k předloženému programovému prohlášení a ke zdůvodnění, proč ani mně nepřijde rozumné zvednout ruku pro důvěru této vlády. Já vím, že by si mnozí přáli, aby ta důvěra byla vyslovena bez řečí, koneckonců mají na to majoritu, kterou mohou semlít cokoliv, ovšem to, že tady slyší nejenom oni, ale i veřejnost jiné pohledy, tak si myslím, že to není zcela bez významu, protože možnost porovnat jiné přístupy, které existují, je vždy potřebná, a nemysleme si nikdo z nás, ať jsme momentálně v opozici nebo v koalici, že nutně musíme být nejchytřejší.

První otázka, které bych se rád dotkl, je, že mi nejenom v programovém prohlášení, ale ve všech úvahách, které probleskují ven, chybí jasné koncepční jádro toho, co se chce. Mně nestačí ten mediální název či logo, že vláda se označila za vládu rozpočtově odpovědnosti. Já bych rád věděl, jak si tuto odpovědnost představují, jak chtějí řídit vládu nejenom dnes, kdy prosí o důvěru, ale za týden, za měsíc, za rok, a dokonce, co svými kroky vyvolají, až toto volební období bude končit a budeme řešit co dál. A bohužel vidím, že praktickými kroky vláda, která již nastoupila do svých úřadů, tak kličkuje v naději na to, že ekonomika se dostává do oživení, chybí jí dlouhodobější vize, které by namixovaly jak konsolidační, tak i prorůstovou politiku, a zdání změn, které nabízí, jako by nemělo alternativu.

Možná, že tím nočním hlídačem naší vlády by měl být znovuobnovený NERV č. 2, ale bohužel to nastavované zrcadlo, které od něj přijde, je trochu narušeno tím, že pluralita diskusí expertů je bohužel zúžena na určitá jména. A já si nemyslím, že NERV 1, který fungoval v dobách krize a ke kterému mohou být a také jsou určité výhrady, se kvalitativně, zásadně

zlepšil, pokud jsme vyměnili například jméno Martina Jahna za pana Bezděka nebo pana Kunerta za Pavla Kysilku. Zkrátka – je to sbor velmi jednostranně zaměřený.

Která témata, myslím, nejsou diskutována, popřípadě dostatečně zohledněna? Především to, že současné ekonomické oživení je velmi křehké. Je to možná dokonce eufemismus. Některé ekonomiky ještě ani ne našly své dno a česká ekonomika se nedostala ani na předkrizovou úroveň. Čísla – jednoduše to lze doložit tím, že kapacita průmyslu je na 84 procentech a obrat zahraničního obchodu je stále ještě někde kolem roku 2007.

Čili v jaké jsme vůbec etapě? Odpovídá to, co vláda navrhuje, této etapě, nebo míjí úplně cíl a místo léku nabízí něco, co bude spíše škodit?

Druhá, také koncepční otázka, je – otevřeně říci, jaký osud chcete přisoudit sociálnímu státu. Samozřejmě, že představy o sociálním státu mohou být různé. Návody, jak ho zlepšit, zefektivnit, zmodernizovat, se také mohou lišit. Ale není to náhodou tak, že samotný pojem sociálního státu se dostal na černou listinu a že sice mluvíte spíše o taktických korekcích, které by měly eliminovat to, že jsme údajně žili nad poměry, ale ve skutečnosti chcete sociální stát jako takový, jako fenomén, který se po desítky let formoval v Evropě, zrušit úplně? Řekněte to rovnou, protože v tom případě místo solidarity je vaší prioritou ekonomické donucení.

Vláda rozpočtové odpovědnosti by znamenala, že vnímá komplexně problematiku společnosti z pohledu různých skupin obyvatelstva. Není to komplexní pohled, pokud dominují vybrané podnikatelské zájmy. A jestliže slyšíme především o plošném škrtání výdajů metodou buď z leknutí, nebo jako alibi věcí příštích, tak si uvědomme, že touto metodou vyvoláme odložené výdaje, že zkrátka u státu, u veřejných služeb, to není tak, že zavřeme trafiku a „ono se to nějak vyřeší“. Ty odložené náklady prostě přijdou. Ať již to je problematika plateb za státní pojištěnce, nebo je to otázka seškrtání aparátu veřejné moci státu a samozřejmě dalších veřejných korporací, protože jestliže stát nebude moci efektivně fungovat, budeme ztrácet. A jestliže tam necháme jenom pár úředníků, na které nám zbude, a nepostaráme se o jejich kvalitu, nebude ani konkurenceschopný se soukromým sektorem. Toto je, myslím, významná koncepční výhrada.

Uvědomme si, že zejména rozpočtová politika, o které se dnes tak často mluví, že rozpočet není jenom pasivní erár, hrneček, kam setřeseme dukáty a něco si za to koupíme, a když peníze dojdou, tak si holt počkáme. Je to také nástroj hospodářské politiky. Je to aktivní nástroj hospodářské politiky, jak rozvoje země, tak i zajištění klíčových veřejných služeb. A kdo toto nechápe, tak není politikem, který vnímá problematiku komplexně.

Já nechci mluvit o řeznících. Nechci dokonce mluvit ani o rozpočtových

orangutanech. Také mimo jiné proto, že tato vzácná opice má oranžovou barvu. Ale daleko závažnější argument je, že kognitivní funkce nebo kognitivní schopnosti tohoto primáta jsou myslím na vyšší úrovni, než aby mručel stále totéž, v tomto případě: škrtat, škrtat, škrtat.

Druhá moje připomínka či blok připomínek směřuje k páteři hospodářské politiky, zejména makroekonomické politiky, popřípadě vlivu na mikroekonomické prostředí. Logicky největší politikum jsou daně. A dovídáme se od této vlády, že daňové břemeno sice nemá ani růst, nemá ani klesat, ale ten balík opatření, který se připravuje, samozřejmě daňový systém nějak ovlivní. Ale bohužel – zdůrazňuji bohužel – ne směrem, že spravedlivěji rozdělí náklady na provoz státu, náklady na sanaci těch škod, které způsobila vláda předchozí, resp. předpředchozí, a dopady mezinárodní krize. Bohužel, a to nám bylo před volbami zamlčeno, se šilhá směrem k nepřímým daním, které, jak známo, nemají rovný dopad, protože stovka pro chudáka je něco jiného než stovka pro top manažera.

Proč je efektivní progresse tabu? Proč se o tom nesmí mluvit? Proč jsou tady jenom šidítka, narovnání degrese v příjmech? Manévruje se kolem daňových úlev. To je všechno, čeho můžeme na tomto poli dosáhnout? A perla na konec – daňová amnestie. Takže ty, kteří poctivě platí daně, ty zkasírujeme. A ty, kteří si odváděli svoje dukátky někam do daňových rájů, ty zlegalizujeme. No to opravdu vyřeší hodně.

Dalším velice citlivým, a ne jenom politicky, ekonomicky, ale i sociálně citlivým tématem je spravedlivá odměna za práci. Když od lidí chceme větší nasazení, musíme je také umět zaplatit. A spravedlivá odměna, to je to, co v této zemi už dlouho chybí. Někteří mají tolik, že to ani neumí utratit. A i když se diskutuje – a některé kroky už se učinily u nehorázných odměn některých velkých firem, zejména státních firem – myslím si, že diferenciace odměňování je stále velká.

A jestliže chceme šetřit na státních zaměstnancích a přijmout filozofii privátní sféry, že budeme konkurovat světu zejména mzdovým dumpingem, tak se samozřejmě dostáváme do situace, kdy práce nebude motivačně v pořádku, kdy lidé budou pracovat ze zoufalství, a nikoliv s chutí, tvořivě, a jak se sluší na inovativní ekonomiku, také s nápadem. Vždyť nemusíme hned zvyšovat objem mzdových prostředků, prostředků na platy. Stačí, když se zamyslíme nad diferenciací a když to, co ušetříme na top příjmech, použijeme na to, že zvedneme minimální mzdy, zvedneme ty mzdy, které jsou podprůměrné, a těm lidem, kteří jsou takto odměňováni, dáme alespoň jakous takous jistotu.

Třetí téma, které je výsostně hospodářskopolitické, je problematika hospodářského růstu. Já už jsem mluvil o tom, že to oživení, které je ve světě, v Evropě, i u nás, je velmi křehké. Tudíž si nemůžeme dovolit se této problematice nevěnovat, popřípadě se spolehnout na to, že to vyřeší za

nás zahraničí nebo že když utratíme některé vládní kapitálové výdaje, tzn. nasympeme investice extenzivně – zdůrazňuji extenzivně – utratíme tyto prostředky ve veřejných zakázkách, že uděláme maximum pro to, abychom dosáhli lepšího růstu. Vždyť přece se shodneme na tom, že chceme ekonomiku ne extenzivně rostoucí, ale inovativní, ekonomiku, kde naším hlavním konkurenceschopným faktorem je sociální kapitál. A ten sociální kapitál jaksi v těch dokumentech vlády nevidno.

Nemůžeme věřit v zahraniční oživení, když jsme neudělali nic ani pro zlepšení teritoriální struktury zahraničního obchodu, kde podpora odbytišť, která jsou rostoucí, je špatná, kde stále máme nejsilnější, dalo by se říci skoro neměnnou, vazbu na ekonomiky, kde se čeká druhá vlna krize, takzvaná V-křivka vývoje.

Rovněž tak domácí trh. Je pravdou, že naše ekonomika je malá, otevřená, citlivá na zahraniční obchod, ale také pro podstatnou část české výroby je důležitá, jak ten domácí trh funguje, jak nám roste nejenom maloobchodní spotřeba, ale i vládní spotřeba atd. Takže tady nedostatečnost má nejenom dopad na životní úroveň, ale také na ekonomický růst.

Pokud bychom měli hovořit o některých konkrétních kapitálových výdajích vlády, tak se dotknu tématu, o kterém hovořil již můj předřečník. Samozřejmě největším napucánkem ve veřejných financích je, pokud jde o kapitálové výdaje, Státní fond dopravní infrastruktury a doprava. Hodně se toho namluvilo před volbami o dopravních investicích, o tom, jak se na dopravních stavbách neefektivně utrácí, a odpovědi na to, jak to změnit, považují za nedostatečné, protože se dočíst jenom něco o tom, že výše investic do dopravní infrastruktury bude zachována a že technika výběrových řízení se bude mírně zlepšovat, tak to si myslím, že je málo! Vždyť zde plýtvání skutečně dosahovalo objemu desítek miliard korun. Budou i nadále kontrakty, které už jsou uzavřeny, a proto asi to není možné změnit ze dne na den, budou i nadále uzavírány za nadsazené ceny, pokud bude v této zemi, v této oblasti i nadále kartelizované prostředí! Pokud nesáhne na toto, tak se nic nezmění! A nevyřeší to módní, i když svým způsobem už staronová koncepce PPP projektů, protože i koncese s privátními partnery, strategickými partnery, jsou a také budou předmětem kartelizovaného prostředí, zájmu hráčů, kde nejenom nějaké razítko úředníka, ale silný ekonomický zájem rozhoduje. Jestli vyměníme nějaké razítko za počítačovou signaci, tak tím příliš mnoho nezměníme. Tady razítko není všemocné, tady je razítko jenom nástrojem. Takže oblast dopravních investic nemůže být řešena tím, že si sedneme a jeden den všechno seškrtneme, ale že systémově, a to čím dříve, tím lépe, předložíme návrh, jak tady ušetřit desítky miliard. Ne, že by se neutratily; investovat je třeba, ale investovat efektivně.

A tím se dostávám k problematice multiplikátorů, protože multiplikátory

jsou pro dosažení růstu velmi důležité. Je pravdou, je realitou, že daleko rychlejšího a silnějšího multiplikačního efektu dosahujeme ne v zahájení velkých dopravních staveb, silnic, ale v oblasti bytové výstavby. Nevidím důvod, proč bychom se měli trápit nad tím, že některé rozjeté realitní projekty na drahé rezidenční bydlení se teď momentálně, když teď ceny těchto nemovitostí jdou dolů, že se obtížněji splácejí. Nás by mělo daleko více trápit, že nejsou na trhu bydlení nabídky sociálních bytů, startovacích bytů. A tady investiční efekt by dal daleko rychlejší efekt a i daleko větší nárůst zaměstnanosti.

Poslední moje poznámka je také investičního charakteru. Možná tuším, možná se to dá i doložit určitými citacemi, ale obecně platí, že v dobách, kdy se šetří, dochází ke konfliktům zájmů byznysmenů a zájmů na trvale udržitelný život, resp. na zdravé životní prostředí. Bylo by velmi nešťastné, kdyby tato vláda, která má blízko k některým podnikatelským kruhům, aby šla cestou proti proudu – regulací v této oblasti, aby změkčovala standardy, místo aby se daleko víc zamyslela nad tím, že perspektivu nám dají zelené investice. Nevracejme se do ekologického pravěku, myslíme na budoucnost! Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Žádám dalšího přihlášeného, Jeronýma Tejce, a připraví se Martin Pecina.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená vládo, vážené kolegyně a kolegové, každá vláda chce pro občany to nejlepší, nebo alespoň se tak tváří. Rozhodující nakonec, jak jsme to viděli i v minulosti, nebudou slova napsaná v programovém prohlášení, ale činy. A bylo by asi naivní očekávat, že programové prohlášení bude samo o sobě obsahovat jen negativní informace a negativní zprávy. Je to především soubor cílů, které chce vláda naplnit, a v mnohých není řečeno, jakým přesným směrem se tato opatření vydají anebo jakým způsobem budou realizována.

I toto programové prohlášení obsahuje řadu bodů a cílů, se kterými se mohou ztotožnit. Musím si však klást otázku, zda se shodneme na způsobu realizace, na cestě, kterou chceme tato opatření naplňovat, ale i otázku, zda můžeme věřit lidem, jako je Petr Nečas, Jiří Pospíšil, Miroslav Kalousek a další, kteří seděli ve vládě Mirka Topolánka více než tři roky jako jeho loajální ministři. A s vládou, která tady vládla, máme své zkušenosti! A ona ta vláda měla v mnohém podobný program, měla v mnohém podobné cíle a musím říct, že když jsem četl programové prohlášení v některých oblastech, tak jsem zažíval určité déj

Jmenoval bych tři věci, ke kterým se tehdejší vláda také ve svých strategiích nakonec zavázala. Byl to například návrh na vytvoření specializovaného senátu u vyššího soudu a na vytvoření zvláštního útvaru

působícího při vrchním státním zastupitelství. Cílem mělo být omezení korupce. Tento úkol sama vláda 24. 9. 2007 zrušila. Stejná vláda navrhla a měla prosadit záměr zákona o tzv. legitimním lobbingu. Tento úkol byl také zrušen 27. 6. 2007. Stejná vláda měla v programu návrh věcného záměru právní úpravy na zvýšení hmotné odpovědnosti zaměstnanců a veřejných funkcionářů. Také sama tato vláda úkol 27. 6. 2007 zrušila. Proto jsem skeptický, že tyto tři obdobné body, které jsou obsaženy v programovém prohlášení této vlády, budou nakonec naplněny.

Je tady tedy otázka na premiéra Petra Nečase a na další ministry, kteří hlasovali o zrušení těchto úkolů, proč tak činili a jak jim máme věřit, že kroky, které jsou nyní popsány v onom programovém prohlášení, s nimiž vláda předstupuje a uchází se o důvěru Poslanecké sněmovny, budou naplněny.

Pak je tady diskuse o oněch cestách, o tom, jaký skutečný význam budou mít jednotlivé body. Pokud zřídíme speciální státní zastupitelství a budeme se snažit právě touto cestou bojovat s korupcí, tak to může mít dva efekty. Jednak může vzniknout orgán, který bude velmi dobře odborně vybaven, bude mít jasnou garanci nezávislosti, budou tam zdatní a motivovaní lidé, kteří budou mít dobré podmínky pro svou práci. Anebo také může vzniknout orgán, kde budou dosazováni lidé na základě politických kritérií. Budou to státní zástupci, kteří budou dobře ovladatelní, zaměřeni na opozici a slepí vůči prohřeškům koalice. Vždy bude záležet na způsobu provedení. Vždy bude záležet na tom, jaké konkrétní návrhy se v této oblasti nakonec v této Sněmovně objeví. Doufám, a jsme připraveni jistě diskutovat i o tomto návrhu zákona, že půjdeme cestou první.

Navrhovali jsme tady dvakrát jako poslanci sociální demokracie návrh zákona o lobbingu. Byl vždy odmítnut především zástupci ODS. Navrhoval tady pan exministr Pecina zavedení korunního svědka. Byl také odmítán zástupci ODS! Rád bych věřil tomu, že se v poslancích ODS hnulo svědomí, ale mám pocit, že to očekávat nelze, a příliš tomu nevěřím.

Vláda, která tady vzniká, se opět nazývá reformní. Chce reformovat úplně vše. Chce reformovat například policii nebo dokončit tuto reformu. Říká se, že když nechcete, aby něco začalo fungovat, tak je potřeba v pravidelných cyklech něco reorganizovat, reformovat a měnit, tak aby se to nikdy usadit nemohlo, tak aby to nemohlo začít fungovat.

Kromě permanentních změn slibuje vláda v oblasti policie snížení platů, ale také rušení služebních míst. Já jsem vyzval pana ministra Johna, aby si na nějakou dobu uložil bobříka mlčení, a to proto, že zatím v resortu neudělal nic – já mu to ani nevyčítám, měl na to skutečně málo času, ale těmi svými několika prohlášeními způsobil takovou paniku a zmatek v řadách policistů a hasičů, že to nemá obdoby.

Pan ministr nám nejdříve oznámil prostřednictvím televizní obrazovky,

že odvolá policejního prezidenta, že ho nahradí svým člověkem. Pak ještě v tomtéž pořadu nám řekl, že ho možná neodvolá, že když ho odvolá, tak ho nahradí nějakým odborníkem. Výsledek je takový, že policejní prezident v tuto chvíli nemá žádnou autoritu. No bodej by měl, když se čeká na jeho odvolání a na to, kým bude nahrazen. Já myslím, že pokud taková vyjádření padají, je nutné konat. Jistě mohou být důvody pro odvolání policejního prezidenta, ale pak myslím, že ministr vnitra by měl předstoupit s tímto návrhem, měla by o něm vláda hlasovat a měli bychom tady mít policejního prezidenta, který bude mít důvěru jak vlády, tak ministra vnitra a bude mít také autoritu u policistů.

Slyšeli jsme také vyjádření pana ministra vnitra Johna, že chce propustit policisty z kancelářů, anebo je vyhnat do ulic. Když pan ministr zjistil, že v těch kancelářích jsou především vyšetřovatelé a odborníci právě na těch celostátních útvech, tak to vyjádření poopravil a dnes se pře s médii, zda řekl, nebo neřekl, že chce propouštět řadové policisty. Nakonec to vyjádření bylo modifikováno tak, že propouštění budou ti neužiteční.

Já bych rád od pana ministra tady slyšel, a byl by to první ministr, který by v této diskusi tady dnes pravděpodobně promluvil, aby nám řekl, kteří jsou ti neužiteční policisté a hasiči. Kdo o tom bude rozhodovat? Budou tady nové prověřkové komise? Bude o tom rozhodovat sám ministr? Budou o tom rozhodovat jeho náměstci? Kdo o tom bude rozhodovat a jaká budou kritéria? Protože pokud je tady tento záměr, tak jistě ministr vnitra ví, jak jej realizovat bude.

Já bych také rád pana ministra upozornil na to, že jeho návrh, nebo návrh vlády, že budou rušena nadbytečná služební místa, je podle mého názoru nesprávný. V tuto chvíli policie má tři tisíce policistů pod plánovaným stavem. Já jsem pro to, abychom diskutovali, zda potřebujeme policisty skutečně s tím plánovaným stavem o tři tisíce vyšším, ale nesouhlasím s tím, abychom šli ještě pod ten současný stav. Pokud chceme měnit počty policistů v jednotlivých regionech na základě toho, jaká je tam trestná činnost, jak její počet klesá, či stoupá, a na to, jaký je vývoj kriminality, tak samozřejmě můžeme provádět analýzy. Ale až na základě nich můžeme cokoliv vyhlášovat.

Já si myslím, že si nemůžeme dovolit luxus a propouštět policisty a hasiče. My sice máme dobrovolné hasiče, ale nemáme dobrovolné policisty. A já bych nerad, aby tady vznikaly v budoucnu podobné instituce, jako byla pomocná stráž VB, anebo poté pan ministr John už možná ne jako ministr, ale jako předseda strany Věcí veřejných řekl: „Policie to nezvládá, musíme znovu zavést hlídky Věcí veřejných, aby na ten pořádek dohlídly.“ Myslím, že to není cíl, kam bychom měli směřovat.

Je také zvláštní logika, která by tady v této věci stála za zmínku. Náklady na reklamní kampaň bývalého ministra vnitra za ODS Ivana

Langer, která měla přilákat policisty do řad policie, stála podle všeho a podle dostupných informací několik desítek milionů, možná šedesát. Já myslím, že by bylo velmi podivné, kdybychom nyní těm policistům, kteří přišli – a koho jiného by měl ministr vnitra propouštět než ty nové, kteří ještě nemají dostatek zkušeností – jsme teď rozhodovali o tom, že těm, které jsme nalákali, vycvičili, řekneme: „No tak byla to špatná úvaha, to jsme si mysleli před dvěma lety, před rokem, teď to změníme.“ Já si prostě nemyslím, že bychom tímto způsobem měli fungovat v České republice.

Šetřit se určitě musí, nicméně častokrát nepodložené spekulace, které byly v médiích, a možná za ně nemohli vždy ministři vnitra, možná za ně mohly fámy, které se v ulicích šířily, znamenaly, že do civilu začala odcházet řada zkušených policistů. Mnohdy ty důvody byly osobní, mnohdy ty důvody byly zjištěné, neboť si vypočítali, jaké renty budou mít podle zákona. Ale řada těch lidí odešla z úplně jiných důvodů – protože byli znechuceni politikou ministerstva anebo nevěděli, jak se tato politika bude vyvíjet. Já bych byl rád, abychom těmito spekulacemi nezvyšovali počty odchodů, protože ten výsledek nemusí být rozpočtově pozitivní. Ti policisté, kteří odcházejí, jsou většinou nahrazováni novými, a ti, kteří odcházejí, získávají podle zákona výsluhy. Nakonec se tedy může stát, že ti, kteří odejdou, nás budou stát mnohem víc, než kdyby se žádný odchod neuskutečnil. A to nehovořím o ztrátách, které vzniknou v důsledku toho, že noví policisté – ač si myslím, že lze očekávat, že nakonec se stanou velmi dobrými policisty – nemají například pro nedostatek zkušeností schopnost odhalovat nejzávažnější hospodářskou činnost a tento stát přichází o řadu prostředků.

Jednoznačně by pan ministr John ušetřil nejvíce, kdyby policii zrušil úplně. Odpadly by náklady na její vybavení a provoz. Lidé by si určitě mohli najmout soukromé ochranky – ti, kteří by na to měli. Ti, kteří by na to neměli, tak o ty se stejně tato vláda, tak jak jsem to mohl zaznamenat v onom programovém prohlášení, příliš nestará, protože je to vláda spíše manažerů než vláda pro lidi, kteří žijí v této zemi.

Pan ministr John nám sliboval obnovení finanční policie. Pan ministr nám sliboval, že teď se bude konečně šetřit, že se bude šetřit ne na lidech, ale na tom, kde se prostředky hýří. A myslím, že teď je ta příležitost pro to, abychom tyto sliby uvedli do praxe. Předchůdce pana ministra Johna pan ministr Pecina se snažil o zrušení podivné smlouvy o pronájmu lázeňských domů s firmou Temperano. A já jsem přesvědčen, že tímto způsobem bychom měli jít dál, že bychom se měli snažit i nadále o to, aby evidentně nevýhodné smlouvy pro veřejný sektor byly rušeny, a tam nacházeli ony finanční prostředky.

Finanční policie, kterou zrušil Ivan Langer, tady byla proto, aby ne-

docházelo k daňovým únikům. Po několika letech jejího nefungování, po několika letech od jejího rušení se nám tady výrazně rozmnožily, stejně jako na začátku devadesátých let, daňové úniky, ať už u pohonných hmot nebo u alkoholu. Já jsem přesvědčen, že slib, který Radek John dal svým voličům, tedy že znovu zřídí finanční policii, by měl být naplněn. A my jsme jako sociální demokracie ochotni, pokud bude potřeba v této věci i změna legislativní, takovýto návrh podpořit.

Mnohokrát jsme také viděli a mnohokrát bylo kritizováno nezdravé propojování mezi regionálními politiky a policií. Musím říct, že návrh v programovém prohlášení, který směřuje k tomu, abychom posílili vliv právě samosprávy na zajišťování veřejného pořádku, pokládám v tomto smyslu za nerozumný. Já si nepřeji, aby primátoři, kteří jsou dnes hlavou městských policií, řídili, i když částečně, policii republikovou. Zeptejte se prosím lidí, kteří žijí v našich městech, zda mají větší důvěru v policii republikovou, anebo v policii obecní či městskou. Já jsem přesvědčen, že budou mít větší důvěru v policii republikovou, a jsem přesvědčen, že jakékoliv pravomoci a jejich předávání ve směru k samosprávám v tomto případě není správné.

Kde naopak vláda ale může počítat s naší podporou, a my jsme připraveni diskutovat o jejich návrzích i například regulace činnosti zprostředkovatelských agentur zaměstnávajících cizince na území České republiky, tam jsme připraveni s vládou jednat a přicházet i s vlastními návrhy, abychom zamezili tomu, že se na naše území dostávají lidé, kteří nakonec o práci přicházejí nebo se dostávají určitým způsobem až do nevolnictví ve vztahu k oněm zaměstnavatelům.

Stejně tak jsme připraveni jednat s vládou o návrhu zákona, který by měl stanovit jasná pravidla a regulaci nestátních bezpečnostních agentur. Jsme připraveni o tomto návrhu jednat. Myslíme si, že je potřebný, a jsem rád, že se v programovém prohlášení objevil. Nicméně byl bych rád, aby se s ohledem na možný střet zájmů tento návrh nezpracovával na Ministerstvu vnitra, kde náměstci současného ministra pocházejí, anebo reprezentují tyto bezpečnostní agentury, ale na Ministerstvu spravedlnosti.

Programové prohlášení obsahuje také dva podstatné návrhy na zavedení nebo posílení přímé demokracie. Nicméně oba podle mého názoru nic podstatného nemění, i kdyby byly realizovány.

Šalamounsky je formulován odstavec o přímé volbě prezidenta. On totiž neříká, že tato koalice prosadí přímou volbu prezidenta, ale říká, že prosadí změnu Ústavy. A změna Ústavy sama o sobě nezaručuje, že příštího prezidenta budeme volit přímo, protože změna Ústavy ještě neříká jasná pravidla, podle kterých bychom prezidenta volili. A myslím, že to, co by vláda měla udělat, je předložit zde ústavní zákon o přímé volbě, který bude jasně říkat, jak tato volba bude provedena, tak abychom příštího prezidenta mohli takto volit již v příští volbě. A my jako sociální demokraté

jsme připraveni hlasy pro tuto ústavní změnu přispět, právě k tomuto cíli.

Ještě horší je ale situace při návrhu anebo bodu, který hovoří o referendu, protože to není snaha o zavedení referenda, to je jenom hra na referendum. Návrh vlády říká, že by měl vzniknout zákon, který bude znamenat, že když někdo přinese 250 tisíc podpisů a podá návrh na hlasování v referendu, pak si vláda vždy tento návrh osvojí a ústavním zákonem pošle do jednání v Poslanecké sněmovně a Senátu. Já si myslím, že bychom se mohli tomuto vyhnout, protože kdokoli z nás bez jakéhokoli jednoho podpisu může takový návrh podat. A samo o sobě podání návrhu vládou nezaručuje, že takové referendum bude vypsáno. Já myslím, že bychom z lidí neměli dělat hlupáky a nenechat je sbírat 250 tisíc podpisů, aby vláda tento návrh poslala do Poslanecké sněmovny a ten skončil buďto právě při projednávání tady, anebo na úrovni Senátu, který je v přímé demokracii ještě více skeptický.

Já jsem přesvědčen, že bychom se tady dokázali shodnout, pokud by byla dobrá vůle a pokud bychom se shodli na tom, že skutečně chceme, aby tady bylo možné konat referendum, na zákonu o obecném referendu, a jak jsem už hovořil v předchozím případě, jsme ochotni nejen tento návrh předložit, ale také hlasovat pro návrh vlády, pokud bude skutečně jeho cílem zavedení referenda.

Je evidentní, že Věci veřejné v mnohém svůj program zradily a své voliče podvedly, ale to už nechám na nich, nechám to na rozhodnutí voličů, kteří budou moci hlasovat o budoucnosti této strany v příštích a přespříštích volbách. Nicméně sociální demokracie se k ničemu takovému, jako je podvod na voličích, nechystá, nic podobného neudělá. A i to je důvod, proč budeme hlasovat proti vyslovení důvěry této vládě. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Požádal bych nyní o slovo pana Martina Pecinu a připraví se Jiří Šlégr. Prosím, máte slovo.

Poslanec Martin Pecina: Vážený pane předsedající, vážený pane premiére, vážení páni ministři, kolegyně a kolegové. Dovolte mi, abych i já přidal několik slov do této diskuse. Budu se snažit, aby má slova byla věcná, nikoho neurážela. Já jsem si všiml, že dnes diskuse se nese již v jiném duchu, než bylo tady v minulosti zvykem, a jsem tomu velmi rád. Trošičku mě zarazil přístup vlády, který nereaguje ani na zjevné otázky, ale věřím, že vzhledem k tomu, že pan premiér nám sdělil, že chce s opozicí komunikovat, na konci dojde k jakémusi shrnutí a k zodpovězení alespoň zjevných otázek, které zde byly položeny. Já sám se budu snažit zeptat na velmi konkrétní věci pana ministra vnitra a pana ministra dopravy.

Některé z vás si mohou pamatovat dobu, kdy já jsem se jako ministr

vlády Jana Fischera ucházel o důvěru Sněmovny. Tenkrát jsem pochopil, že se vždy nediskutuje pouze a jenom o programovém prohlášení vlády, ale že někteří poslanci tuto diskusi využívají i ke kritice kroků, tenkrát to byla kritika kroků ministra vnitra, tedy mne, a kroků jak skutečných, tak kroků domnělých. Já to dneska nechci nikomu oplácet, já bych naopak, protože se možná hodí, abych se vyjádřil k činnosti vlády za poslední měsíc, alespoň stručně, chtěl dva ministry pochválit.

Není žádným tajemstvím, že jsem vždy za jednu z hlavních příčin špatného stavu v objasňování korupce v našem státu považoval a i nadále považuji špatnou spolupráci policie a státního zastupitelství. Proto vítám stanovisko pana ministra Pospíšila, který otevřeně hovoří o velkých personálních změnách na Nejvyšším státním zastupitelství. Budu panu ministrovi přát, aby se mu tento bohubylý záměr podařilo ve vládě prosadit, a budu mu přát také šťastnou ruku při novém výběru.

Chtěl bych rovněž poděkovat panu ministrovi vnitra za to, že policie již za jeho působení dokončila operaci vedoucí k dopadení uprchlého Tomáše Pitra. Víím, že ministr do operativní práce policie nezasahuje, nedělal jsem to já a předpokládám, že to nedělá a ani nebude dělat pan ministr John. Přesto si dovedu představit, že v případě, že by do křesla ministra vnitra opět usedl pan Ivan Langer, celá akce zdaleka nemusela skončit tak dobře, jak skončila. A budu věřit, že i resort spravedlnosti udělá vše pro to, aby tato mnohaměsíční snaha špičkového útvaru policie byla nakonec korunována úspěchem.

A teď již k tomu, co by mělo být podle mého názoru jádrem této diskuse. Napřed mi dovolte několik vět k vládnímu prohlášení, k tomu, co je v tomto dokumentu věnováno boji proti extremismu.

Já jsem k svému velkému překvapení v tomto dokumentu našel větu: „Se znepokojením sledujeme rostoucí projevy extremismu a zavazujeme se přijmout rázná opatření k jejich eliminaci.“

Chtěl bych vládu upozornit na velmi pozoruhodný fakt. Za posledních 14 měsíců mého působení na ministerstvu a obecně působení vlády Jana Fischera došlo k nejvýraznějšímu potlačení extremistických hnutí v dějinách samostatné České republiky. Došlo k dezintegraci mnoha zločineckých skupin, k vyšetření řady závažných trestných činů, např. žhářského útoku ve Vítkově, a v neposlední řadě došlo k rozpuštění Dělnické útraty.

Proč zde o tom hovořím? Proto, že vůdčí osobností a symbolem tohoto boje byl můj první náměstek plukovník Jiří Komorous, který se bohužel této problematice nebude moci na ministerstvu již dále věnovat. Ne, já nechci zpochybňovat právo pana ministra vybírat si své podřízené, byť mně to právo bylo trvale upíráno, ale chci upozornit na závažný problém.

Pane ministře vnitra, nedopustíte, aby se opakovalo to, čeho jsme byli

svědkem v letech 2007 a 2008, kdy neofašistická hnutí zažila skutečný rozmach vrcholící známým pochodem Janovem v březnu 2009. Prosím, využijte potenciál, který u Ministerstvu vnitra vznikl a který jsme využívali v boji proti tomuto celospolečenskému zlořádu.

To, co mě v programovém prohlášení vlády vyložené zklamalo, je prostor a formulace věnované boji proti korupci. Téměř celá strana označená jako Boj proti korupci má se skutečným bojem proti tomuto fenoménu skutečně společného jen velmi málo. Většina textu je v duchu langrovského „průhlednost – prevence – postih“ a jen opakuje to, co v této zemi způsobilo katastrofální úpadek vnímání práva a spravedlnosti v letech 2007 a 2008. Symbolem aplikace pravidla „průhlednost – prevence – postih“ se stala pro občany České republiky kauza Čunek.

Chci se tedy zeptat pana ministra vnitra. Před volbami jste říkal, že plně podporujete můj protikorupční balíček s tím, že vy byste navrhoval opatření ještě daleko radikálnější. Chtěl bych připomenout, že balíček byl nakonec společnou snahou poslanců a senátorů ODS a TOP 09 definitivně zamítnut Senátem Parlamentu České republiky. Kde tedy v programovém prohlášení nalézáte onen radikální boj proti korupci?

Já jsem vládní prohlášení četl velmi pozorně a místo institutu korunního svědka jsem našel formulaci: „Vláda se zasadí o zpřesnění institutu spolupracujícího obviněného (korunního svědka) tak, aby bylo možné zejména v závažných případech organizovaného zločinu zajistit ve výjimečných případech i úplnou beztrestnost.“ Jinými slovy – z korunního svědka vláda zcela rezignovala a přistoupila na onen v uvozovkách blafák Topolánkovy vlády, která se snažila zaměřovat spolupracujícího obviněného s korunním svědkem. Upozorňuji vás, pane ministře, že se jedná o něco zcela, ale skutečně zcela jiného. Ptám se vás, pane ministře vnitra, pokud dojde k osvědčenému scénáři a institut korunního svědka nebude touto vládou a tímto parlamentem nakonec přijat, bude to důvodem pro vaši stranu a pro vás osobně, abyste ukončil koaliční spolupráci – podotýkám, že tento institut patřil mezi pilíře vašeho volebního programu –, nebo jste už zcela rezignovali na vámi deklarovaný boj s korupcí?

Dalším hitem předvolební kampaně strany Věci veřejné byli agenti provokatéři. Návrhy byly tak radikální, že i já, který jsem obecně podobným návrhům velmi nakloněn, jsem tentokrát pochyboval o jejich realizovatelnosti. Co z těchto radikálních slibů zbylo? V prohlášení čtete: „Vláda zavede institut testu spolehlivosti pro další osoby působící v orgánech veřejné moci.“ Takže z agenta provokatéra se staly testy spolehlivosti.

Vážený pane ministře vnitra, já skutečně upřímně věřím, že vy osobně máte zájem bojovat s korupcí v tomto státě. Programové prohlášení vaší vlády ale hovoří o pokračování toho, co tady prováděli lidé, které vy tak rád

prohlašujete za dinosaury. Prosím vás, abyste nezapomněl na vaše sliby dané našim občanům.

Poslední problém, který bych zde chtěl zmínit, je problematika rozpočtových škrťů. Oceňuji dobrý marketingový tah pravicových stran, které rozšířily po této zemi strach z krachu naší země. Nehledě na fakta, lidé uvěřili tomu, že jsme v podobné situaci jako Řecko nebo Maďarsko. Politicky z toho pak profitovali ti, kteří nepřiměřeným snížením daní této zemi způsobili největší deficit v jejích dějinách. Nicméně to je minulost. S potěšením jsem si přečetl, že vláda eliminuje degeneraci údajně z příjmů fyzických osob nad stropy sociálních a zdravotních odvodů do roku 2012. To je jistě správný a progresivní krok – ale ptám se ministrů, kteří reprezentují stranu Věci veřejné v této vládě: Pánové, kde jsou vaše předvolební sliby na zvyšování sazby daně z příjmů fyzických osob, o které pan ministr vnitra hovořil ještě včera v televizi v Událostech a komentářích? Kde je navyšování příjmů státu na úroveň alespoň se blížící úrovni běžné ve vyspělých zemích? Chcete, aby resorty, které řídíte, byly programově decimovány?

Ptám se ministra dopravy: Pane ministře, skutečně zastavíte rozestavěné stavby dálnic? Víte, ve Fischerově vládě jsme o tom problému velmi intenzivně diskutovali několikrát. Nakonec jsme se vždy rozhodli, že tento krok by přinesl obrovské náklady, obrovské hrozby arbitráží. Nikdy jsme k němu nepřistoupili. Je samozřejmě rozumné v době krize nezačínat stavby nové, ale je něco úplně jiného zastavit stavby – zastavit, konzervovat a odškodnit firmy, které staví stavby již rozestavěné. To je možné dělat v rozpočtové situaci Řecka, ale tomu jsme přece na míle vzdáleni. Pane ministře, nenechte, prosím, poškodit váš resort a tuto zemi zastavením a zakonzervováním staveb, které budete muset dříve či později stejně dostavět, a mnohem draž, než by tomu bylo dnes.

Dne 12. 8. 2009 vydal tehdejší místopředseda ODS Ivan Langer tiskovou zprávu. Dovolte mi nyní, abych z ní krátce citoval. Podotýkám, že je stále ještě na stránkách www.ods.cz. Cituji: „Ministr Pecina snížil počet policistů o 2000, aniž by tomuto rozhodnutí předcházela odborná a politická diskuse. O tomto rozhodnutí nebyl informován ani Parlament České republiky, ani zástupci obcí a krajů. Rozhodnutí ministra Peciny snížit počet policistů přímo ohrožuje činnost policie, neboť tím byl ze dne na den krácen i rozpočet o jednu miliardu korun.“

Ne, nebojte se, nestal jsem se přes noc fanouškem Ivana Langera. On si svá slova navíc vymyslel. Já jsem se snažil rozpočet policie držet v intencích, v jakých byly v předchozím roce, a žádná místa policistů jsem nezrušil. Nebyla pouze profinancována místa policistů, kteří odešli právě za vlády Ivana Langera. Ale opakuji, že bývalý místopředseda ODS a bývalý ministr vnitra a expert na problematiku bezpečnosti měl již před rokem za to, že s-

nížení počtu policistů o 2000, snížení rozpočtu policie o jednu miliardu bez diskuse na půdě Parlamentu a se zástupci obcí a krajů ohrozí činnost policie. Dnes hovoříme o úsporách v řádu 5 miliard, slyšel jsem už i vyšší čísla, a snižování počtu policistů o mnoho tisíc mužů.

Ptám se tedy ministra vnitra: Pane ministře, myslíte, že jsme na tom tak zle, abychom nechali zcela zdecimovat resort vnitra? Skutečně propustíte tisíce policistů nebo hasičů? Budou povodně, které ještě dnes probíhají, s jejichž následky se budeme ještě nějakou dobu potýkat, budou tyto povodně ty poslední, při kterých byl integrovaný záchranný systém schopen účinně a rychle reagovat? Pane ministře, za ministra Langerera odcházelo ročně od policie až 7 tisíc mužů. V rámci takzvaného odstraňování generačního špuntu přišla policie o nejzkušenější muže. Po roce stabilizace je zde opět nebezpečí propouštění.

Pane ministře, prosím, zastáňte se svých mužů, nedopusťte, prosím, devastaci systémů budovaných v naší zemi desítky let.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk z řad ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji. Řítime se kupředu, máme za sebou prvních deset řečníků a před sebou 18 přihlášených, takže bych poprosil Jiřího Šlégra, který je další přihlášený. Připraví se Marta Semelová.

Poslanec Jiří Šlégr: Dobré již pozdní odpoledne, vážený pane předsedající, vážený pane premiére, vážená vláda, vážené poslankyně, vážení poslanci, dámy a pánové. Myslím si, že budu stručný, ale doufám, že budu věcný.

Po přečtení vládního programu v oblasti sportu, který má jen několik málo řádek, jsem se rozhodl dnes vystoupit. Důvodem je, že mně jako poslanci a mluvčímu pro sport stínové vlády sociální demokracie, ale především jako bývalému profesionálnímu sportovci nejsou lhostejná tato žalostná vládní opatření v oblasti sportu. Premiér Petr Nečas přitom před volbami jasně avizoval, jak je pro vládu sportovní odvětví důležité.

Je všeobecně známo, že se dnes řadíme mezi státy, které v poměru k HDP dávají na sport nejméně peněz. To je pro rozvoj sportu a vůbec jeho udržení alespoň v současné úrovni velmi špatná cesta. Je tedy na místě položit si otázky: Chceme, aby u nás vyrůstali noví talentovaní sportovci? Nebo se vydáme cestou průměrných výsledků? Budeme rozprodávat majetek sportu, tak abychom sport jen udržovali, anebo ho chceme odpovědně rozvíjet?

Současný stav, kdy chybějí odpovídající návrhy systémových řešení, sportovní oblast dlouhodobě devastuje. A to je pro národ, který sportem žije, velmi špatná zpráva. Vyzývám tedy vládu, aby se touto problematikou

neprodleně zabývala a společnými silami jsme hledali cestu, která rozvoj českého sportu postaví znovu na trať a která mu zajistí dostatečné finanční prostředky pro jeho odpovídající rozvoj.

Sociální demokracie bere sportovní oblast velmi vážně a má v plánu ji svými návrhy odpovědně rozvíjet. Například podpořit novelu loterního zákona tak, aby určité množství peněz šlo striktně do sportu. Dále využít nabídky České televize, která nabízí prostředky z reklamy, jež do této doby šly na fond digitalizace a skončí zhruba v polovině roku 2012. Doslovně to znamená: vysíláme reklamu v České televizi, dejme jí rozumné procento, abychom z reklamy vygenerovali miliardu až miliardu a půl, a rozdělme se. Třetinu kultura, třetinu sport, třetinu Česká televize na digitalizaci archivu. Myslím si, že najdeme spoustu dalších možností a nápadů, jak českému sportu pomoci. Znovu ale opakuji, že ten, kdo se musí přestat tvářit, že sport, nejen špičkový, ale i masový v České republice neexistuje, je vláda.

Možností, jak přinést finanční prostředky do sportu, a nápadů na jeho posílení je určitě celá řada. Proto vás dnes žádám, vážení kolegové, pracujeme, hledejme a vytvořme takový systém, který posune náš sport dopředu a ne do takzvaného Řecka, jak jsme v posledních měsících zvyklí slyšet. Za sebe a za sociální demokracii jsem připraven pracovat a naslouchat všem, kteří se mnou souhlasí, že sport je pro naši společnost důležitý a potřebný pro rozvoj osobnosti, utužení zdraví, prevenci kriminality a především také pro pocit hrdosti na to, že jsme malá, ale úspěšná země v oblasti sportu.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano. Teď bych požádal Martu Semelovou a připraví se Kateřina Konečná.

Poslankyně Marta Semelová: Vážený pane předsedající, členové vlády, poslankyně a poslanci, obdrželi jsme návrh programového prohlášení vlády, které má být, jak se praví v preambuli, záchrannou brzdou k zastavení prohlubování negativních tendencí, zejména zadlužování státu. Ve skutečnosti se však nejedná o žádnou záchrannou brzdu. Naopak. Jedná se o sešlápnutí pedálu, který na plný plyn rozjede naprosté okrádání obyčejných pracujících lidí, ale i těch, kteří by chtěli pracovat, avšak současný systém jim to znemožňuje. Bude mít značné dopady na mladé, kteří vstupují do života, na rodiny s dětmi, na středně- i nízkopříjmové občany a na lidi v důchodovém věku. Jedná se o protiústavní likvidaci sociálních a životních jistot zakotvených v Listině základních práv a svobod, jako je právo na práci za spravedlivou odměnu, dobré pracovní podmínky, bezplatnou zdravotní péči, zabezpečení ve stáří či při nezpůsobilosti k práci a podobně. Vláda chce vyždímat občany, kteří mají hluboko do kapsy, a

zvýhodnit vysokopříjmové voliče. Navrhuje krátiť sociální dávky podpory, zrušit sociální příplatek, snížit výši rodičovského příspěvku, omezit porodné u prvního dítěte a u dalších narozených dětí ho úplně zrušit.

Uvědomují si páni ministři, že dvě třetiny občanů České republiky nedosáhnou ani na průměrnou mzdu a 800 tisíc lidí je na hranici chudoby? Vědí o tom, že zatímco deset procent nejbohatších rodin má čistý měsíční příjem na jednoho člena v průměrné výši 25 797 korun, musí se jiných deset procent domácností spokojit a hlavně přežít s pouhými 6020 korunami? Co jsou ty tolik proklamované rovné podmínky, rovné šance, stejná startovní čára pro všechny, když například předseda představenstva těžbařské společnosti v České republice má roční příjem 210 milionů korun, šéf ČEZ 100 až 120 milionů korun, ředitel těžební OKD za předloňský rok 193 milionů korun? A mohla bych pokračovat dalšími vyvolenými včetně představitelů některých masmédií, kteří si své vysoké odměny zřejmě zasloužili za svoji představu objektivního a vyváženého vysílání. Jejich příjmy jsou pro naprostou většinu národa z říše snů a pohádek.

Proč vláda nehledá spravedlivější a efektivnější zdroje, jako je zrušení zastropování odvodů na zdravotní a sociální pojištění, strop na financování volebních kampaní, zavedení progresivní daně? Mimochodem, ta je na celém světě, například v USA podle veřejně přístupných zdrojů spodních 30 % neplatí daň vůbec, horních 5 % platí 50procentní daň, jinak je odstupňována.

Ušetřit se dá na zahraničních misích, které nás jen v loňském roce přišly skoro na tři miliardy korun, což je o půl miliardy víc než v roce předcházejícím. Peníze vyhadzujeme i na některé nadbytečné ústavy, jako je Ústav pro studium totalitních režimů, který nás stojí 83 milionů korun ročně.

Vláda v návrhu prohlášení tvrdí, že jen podnikatelský sektor je tvůrcem bohatství společnosti, ne stát. Ale stát byl tvůrcem bohatství společnosti a disponoval obrovskými zdroji. Bohužel se polistopadové vlády těchto zdrojů zbavily. Majetek státu se rozprodal, zprivatizoval, rozkradl, světoznámé podniky, aby nemohly konkurovat, se zlikvidovaly, takže zisky teď cestují do zahraničí a do soukromých kapes. A to se týká i peněžních ústavů. V České republice je 38 bankovních domů, z toho 31 ovládají zahraniční vlastníci. Tyto banky měly jen za třetí čtvrtletí 2009 čistý zisk 40,2 miliardy korun. Pochopitelně však putoval do zahraničí. Z toho všeho dnes mohly jít peníze do zdravotnictví, školství, sociální oblasti atd. Namísto toho vše zaplatí občan. Ať vezmeme kapitulu po kapitole.

Zdravotnictví. Prohlášení vlády, že nepřipustí zhoršení dostupnosti zdravotní péče a že zajistí rovný přístup k péči hrazené z veřejného zdravotního pojištění, je výsměchem občanům. Neboť nejen že zachovává zdravotnické poplatky, ale ještě navyšuje. Tomu říkám vládou vyhlašovaný rovný přístup! Doufám, že občané, zvláště ti starší, kteří se bez zdravotní

péče, léků a mnohdy i dlouhodobé hospitalizace neobejdou, to náležitě ocení.

Chci připomenout, že KSČM, a bylo to tady již dnes řečeno, i nadále trvá, aby v souladu s Listinou základní práv a svobod byly zrušeny poplatky ve zdravotnictví.

Další oblast – bydlení. Jedná se o velmi závažné téma, které se dotýká všech občanů. Vláda chce předložit návrh novely občanského zákoníku s cílem ukončit regulaci nájmu. Vážení, víte, do jakých výšek se už dnes vyšplhaly nájemy? V Praze se např. platí až 120 korun za metr čtvereční. Řada občanů se dostává do zoufalých situací, kdy na zaplacení bydlení prostě nemá. A to zvláště senioři. Polovina důchodců v České republice má důchod pod 10 tisíc korun měsíčně. 20 tisíc seniorů pod 5000 korun měsíčně. Náklady na bydlení tvoří 60 až 80 % jejich příjmů a nezřídka přesahují vůbec jejich možnosti. Kam mají tito lidé podle vládních představ jít? Pod most?

Za posledních 20 let vzrostlo regulované nájemné až 40krát, zatímco důchody vzrostly v průměru 6 až 7krát. Stavějí se byty pro bohaté, které zejí prázdnotou, ale malometrážní se sociálním nájemným nejsou. Stále víc občanů a rodin se dostává do finančních potíží a dluhových pastí, na nichž profitují lichvářské firmy a exekutoři, kteří bez slitování připraví člověka o všechno, co má.

Další kapitola – rodinná politika. Vláda tvrdí, že bude vytvářet podmínky pro rychlejší návrat pečujících rodičů k výdělečné činnosti. To zní sice pěkně, ale jednak by musela také vyřešit to, aby se mladé maminky či otcové kolikrát vůbec měli kam vrátit.

A za další – kdo se postará o dítě? Beztoho se jedná o pouhý výkřik do prázdna, navíc silně falešný. Mnozí z autorů prohlášení jsou totiž přímo zodpovědní za rušení jeslí a mateřských škol, které dnes citelně chybějí. Za posledních deset let klesl počet veřejných mateřských škol o 1094. Navrhovaný rozvoj firemních školek, alternativních předškolních zařízení typu mateřských a rodinných center či institut sousedského hlídání současnou poptávkou nepokryjí ani situaci neřeší. Rozšiřovat se musí v první řadě kapacity veřejných mateřských škol, v nichž jsou vhodné podmínky a kvalifikované učitelky. Jejich úlohu nemůže suplovat sousedské hlídání či soukromá mateřská centra. O jeslích se ve vládním prohlášení raději vůbec nemluví. V roce 1990 jich u nás bylo 1043, ke konci loňského roku pouze 46 s celkovou kapacitou 1449 míst, to je pouze pro jedno procento dětí. Existují sice ještě soukromá zařízení, ale ta jsou pro většinu rodičů příliš drahá. Přitom Evropská unie stanovila, že do roku 2010 by měly mít členské státy zařízení pro 33 % dětí do tří let věku. Stát by v tom měl aktivně pomoci a neměl by to nechávat jen na obcích.

A nyní ke školství. Podporujeme snahu o udržení škol v malých obcích.

Jejich existence má mimořádný význam pro rodiče, ale i pro rozvoj venkova. Souhlasíme s nutností posílit stavy učitelů. Sporné však je, aby se přidalo pouze mladým nastupujícím učitelům formou náborového příspěvku. To nepovažujeme za fér vůči ostatním pedagogům a vedlo by to ke zhoršení vztahu v pedagogických sborech a klimatu na školách.

Problematický je i návrh na uzavření smlouvy mezi rodinou a školou o chování dětí. Má řadu úskalí. Těžko si dovedu představit v případě nezájmu či neplnění uplatnění nějaké sankce.

Naši podporu má zavedení státní maturitní zkoušky jako jednoho z kroků vedoucích ke zkvalitnění vzdělání a srovnatelnosti jednotlivých škol. Její mnohaleté odkládání nás už stálo obrovské finanční částky. Bohužel v minulosti se státní maturita stávala politickým tématem, na kterém si alibisticky získávaly hlasy prvovoličů někteří zde přítomní politici.

Hlásíme se k podpoře středního odborného a učňovského školství a k jeho zakončení jednotnou závěrečnou zkouškou. Obnovu a rozvoj učňovského školství prosazuje KSČM dlouhodobě. Nesouhlasili jsme s jeho degradací a faktickou likvidací v uplynulých letech, s rušením učňovských škol a oborů v rámci honby za co nejvyšším počtem gymnaziálních maturantů a vysokoškoláků bez ohledu na jejich úroveň a potřeby společnosti. Upozorňovali jsme na nebezpečí, že za pár let bude nedostatek řemeslníků a dojde k zániku některých oborů. Čas nám dal za pravdu. Proto zabývat se touto otázkou je nanejvýš aktuální včetně obnovení pracovního vyučování na základních školách, kde žáci mnohé činnosti poprvé poznávají a kde k těmto oborům získávají vztah.

S čím výrazně nesouhlasíme: Jednoznačně s návrhem, který je uveden v jiné kapitole, ale učitelů se přímo týká, a to návrh na opakované uzavírání pracovních poměrů na dobu určitou. Známe to už z uplynulých let, kdy školy šetří finance tím, že uzavírají smlouvy pouze na školní rok, a o prázdninách se z mnoha učitelů stávají nezaměstnaní. Je to sociální návrh, jímž zaměstnaní ztrácejí další sociální jistoty, v případě pedagogů i prestiž povolání.

Nesouhlasíme také s návrhem na úsporu 250 mil. na učebnice a učební pomůcky. Tento záměr bude mít dopady na rodiny, na něž se opět přenesou další náklady na vzdělání.

K terciárnímu vzdělávání. Pro KSČM je naprosto nepřijatelná jakákoli forma školného, včetně odloženého. Školné považujeme za sociální sít, kde namísto schopností a znalostí jedince a potřeb společnosti rozhoduje majetek. Student, který si vezme půjčku, bude vstupovat do života v době, kdy si má zakládat rodinu a pořizovat bydlení, zadlužený jen kvůli tomu, že se vzdělával. Mnohé talentované mladé lidi ze sociálně slabšího prostředí to podle zahraničních zkušeností od vysokoškolského studia odradí.

Z výzkumů vyplývá, že už současné měsíční výdaje vysokoškoláka činí

zhruba 8500 Kč, kromě ušlého zisku, a téměř polovina studentů nemá na jejich pokrytí dost peněz. 75 % studentů denního studia si během studia musí přivydělávat. Zavedení byl jen odloženého školného označilo v průzkumu za překážku ke studiu téměř 40 % studentů. Na školném vydělají pouze banky, prodělá student a konečně s ním i my všichni. Ze studenta se stane klient, ze vzdělání zboží. Nedivte se, že studenti se podobně jako jiné skupiny obyvatel chystají znovu do ulic. Ve svém boji proti školnému mají naši plnou podporu.

Vláda je však svými asociálními návrhy nebezpečím nejen pro vysokoškoláky a občany se středními a nízkými příjmy. Zahrává si totiž s bezpečností a suverenitou celého státu. S arogancí sobě vlastní přehlíží příslušní ministři názor většiny obyvatel a znovu obnovují snahy o umístění cizích vojenských zařízení na území České republiky. KSČM je od samého počátku proti radaru, proti cizí vojenské základně a dnes i proti plánovaným snahám o umístění prvků protiraketové obrany USA na území České republiky. Rozhodně nesouhlasíme ani s účastí České republiky v zahraničních misích USA a NATO, během nichž se vraždí civilní obyvatelstvo.

Poslední moje poznámka se týká prohlášení vlády, že se zasadí o uznání protikomunistického odboje a odporu proti komunismu. Jak sdělil pro média ministr vnitra Radek John, návrh zapracovat tento bod do vládního prohlášení vznikl na základě dojmu z Paumerova pohřbu.

Vážení přítomní. Členové Mašínovy skupiny, do níž Paumer patřil, spáchali činy, které jsou trestné na celém světě: vražda, pokus o vraždu, ublížení na zdraví, zháňství, peněžní loupež, krádež, omezování osobní svobody, únos atd., a je neskutěčnou ostudou obsah vystoupení některých činitelů, kteří tyto kriminální zločiny účelově zpolitizovali. Je varující pro jakoukoli demokracii, když čelní představitelé státu veřejně podporují násilí a schvalují loupení a vraždění nevinných obětí a přispívají tak k šíření nenávisti vůči skupině obyvatel. Zapracování tohoto bodu do prohlášení vlády je nehorázným plivnutím do tváře všem, kteří vytvářeli hodnoty v naší zemi!

Na závěr svého vystoupení chci říci následující. Pár měsíců po volbách, kdy se začnou realizovat představy vládní koalice, pocítí občané na vlastní kůži, co si zvolili tím, že odevzdali hlas pravici, i tím, že řada z nich se v oleb nezúčastnila. Vzhledem k tomu, že vládní prohlášení je v zásadním rozporu se zájmy většiny obyvatel České republiky a zároveň s programem KSČM, nemohu tomuto návrhu vyjádřit svoji podporu.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď bych požádal Kateřinu Konečnou a pak se připraví Stanislav Grospič.

Poslankyně Kateřina Konečná: Děkuji, pane předsedající. Vážený pane premiére, páni ministři, kolegyně a kolegové. Programové prohlášení předložené vládou patří mezi dokumenty, které musíme posuzovat nikoli podle jejich nekonkrétního obsahu, ale podle toho, co v takových dokumentech chybí.

Za povšimnutí zcela jistě stojí skutečnost, že již ve vlastní preambuli prohlášení není ani zmínka o ekologických prioritách vlády. Proč tomu tak je? Nejspíš proto, že tato vláda žádné ekologické priority nemá, a nezmínil se o nich ani pan premiér, když programové prohlášení dnes předkládal. V tomto smyslu se skutečně jedná o zcela nový způsob vládnutí v České republice. Nestalo se tak totiž nikdy v minulosti.

Absence ekologických priorit ve vládním prohlášení může mít více příčin. Mohou to být nekonkrétní, doposud utajované záměry vládních stran, které by ekologické závazky vlády stály v cestě. Může to však být také odborná nepřipravenost a ve své podstatě neschopnost nového ministra životního prostředí prosadit do priorit vlády důležité části agendy svého resortu. Co bylo těmi hlavními příčinami, ukážou příští měsíce.

Již na střední škole se studenti učí o principech udržitelného rozvoje. Každá společnost, která se chce dlouhodobě rozvíjet, musí stejnou měrou respektovat ekonomický, sociální i ekologický pilíř svého rozvoje. Symbolicky se jedná o trojnožku, na které se bude dát sedět pouze v případě, budou-li všechny tři nohy stejně dlouhé a stejně pevné. Vláda se nám ve svém prohlášení pokouší vnutit názor, že se dá sedět na trojnožce, která má pouze jednu nohu. Musím vás, vážená vládo, ujistit, že se na takové trojnožce skutečně sedět nedá. A nedá se sedět ani na trojnožce, jejíž jedna – ekonomická – noha svou délkou výrazně převyšuje ostatní dvě nohy, sociální a ekologické. Z takové trojnožky prostě velmi záhy spadnete.

Část vládního prohlášení, která se věnuje životnímu prostředí, má dva hlavní rysy. Nekonkrétnost a časté používání pojmu efektivní. Z celého území České republiky je zvláštní důraz kladen na problematiku Moravskoslezského kraje, což je jistě v pořádku, protože to bylo tématem i několika posledních schůzí minulá Poslanecké sněmovny. Je skutečně diskutabilní, zda je pravdivá jedna z mála konkrétních tezí programového prohlášení, totiž že největším současným problémem stavu životního prostředí v České republice je kvalita ovzduší.

Z pohledu Moravskoslezského kraje to tak jistě je. Ovšem nesmíme zapomínat ani na to, že čistota ovzduší trápí stejně tak občany například v Ústeckém kraji. A hlavně, pokud to pan ministr myslí opravdu vážně, očekávala bych, že napíše i konkrétní kroky, jak tento problém chce řešit, i kdyby se měl odkázat na usnesení poslední Poslanecké sněmovny, tak jak jsme je zde připravili s některými kolegy, kteří tady byli.

Předpokládám proto, že programové prohlášení vlády se týká celého

území České republiky. A to i v případě, kdy současný ministr životního prostředí, který pochází z Moravskoslezského kraje, nebyl schopen za čtyři roky své vicehejtmanské funkce udělat pro zlepšení stavu ovzduší na Ostravsku vůbec nic.

Lidé, kteří jsou opakovaně postihováni ničivými povodněmi, by nejspíš ovšem za největší problém životního prostředí označili špatnou adaptaci české krajiny na probíhající klimatické změny a málo účinný systém protipovodňových opatření. Lidé, kolem jejichž oken projedou denně desítky aut, by za prioritu nejspíš považovali dobudování obchvatů měst a obcí. A lidé, kteří vedou léta zdánlivě beznadějný boj s extremisty v řadách státních orgánů představovaných Českou inspekcí životního prostředí nebo konkrétními správami chráněných krajinných oblastí, by nejspíš za prioritní považovali zásadní systémové a personální změny v těchto státních úřadech.

Nekonkrétnost environmentální části vládního prohlášení přitom nemusí být nutně důsledkem malé odborné erudice jeho autorů nebo neschopnosti nového ministra dohlédnout za hranice Moravskoslezského kraje. Může se jednat o promyšlené a záměrně nic neříkající formulace a obecné proklamace, které dávají autorům velký prostor dělat si vlastně cokoli. A naopak – nedělat v oblasti životního prostředí téměř nic.

Protože si myslím, že každý z nás cítí a měl by mít v sobě tu trojnožku, o které jsem mluvila, a my nechceme spadnout z té trojnožky, která vlastně stojí jenom na jedné noze, domnívám se, že část životního prostředí, kterou předkládá tato vláda, je natolik nekonkrétní a zbytečná, že nemá v programovém prohlášení co dělat, a já jí nemůžu i z tohoto důvodu celému programovému prohlášení vyslovit svou důvěru.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď bych požádal Stanislava Grospiče a připraví se Ivana Levá. Prosím, kolego.

Poslanec Stanislav Grospič: Děkuji, pane místopředsedo. Vážený kolegyně a kolegové, vážená vládo, dnes projednáváme programové prohlášení vlády, na základě kterého se současná vláda uchází o důvěru Poslanecké sněmovny. Navozuje to jednu nezbytnou otázku: Stojí vláda, která se uchází o důvěru Poslanecké sněmovny, o hlasy většiny poslanců, anebo se spoléhá jenom na svých 118 hlasů? K volbám v květnu do Poslanecké sněmovny bylo do voličských seznamů zapsáno 8415 tisíc voličů, 5 milionů 268 (tisíc?) osob šlo k volbám. Pro tři politické strany, které vytvořily vládu, která se dnes uchází o důvěru, hlasovaly 2 464 752 voličů. Ano, byla to většina z těch, kteří šli k volbám a dali hlas některé z politických stran, která se dostala do současné Poslanecké sněmovny. Zdaleka to však nebyla většina lidí a voličů v této zemi, která vyslovila souh-

las s tím, co je dnes předkládáno k projednání a na základě čeho se vláda uchází o svou důvěru.

Když v roce 2008 zasáhla hospodářská krize Českou republiku, probíhala zde v Poslanecké sněmovně bouřlivá diskuse. Tehdy v koaliční Topolánkově vládě, kterou tvořila Občanská demokratická strana a řada osob, které dnes zasedají v nové vládě, převládl názor, že není potřeba nic řešit ani aktivně pomáhat lidem v této zemi, protože hospodářské krize z nadvýroby jsou něco samozřejmého, co cyklicky přichází a odchází, a že stát může pouze intervenovat určitým sociálním skupinám, aby změkčil nebo zmírnil dopady. Vláda se spoléhala na to, že hospodářská krize mine Českou republiku.

Dnes, po dvou letech trvání hospodářské krize a po optimismu určitých ekonomů z počátku tohoto roku, začíná nezaměstnanost pozvolna opět růst. Dnes v České republice stále existují dva miliony osob, které žijí ve s-tavu hmotné nouze. Žije tu téměř jeden milion osob, které se blíží hranici chudoby. Tito lidé, rozčarování politikou předchozí Topolánkovy vlády, vlády pravice, která získala důvěru na základě hlasů politických přeběhlíků, nešli k volbám. Rezignovali. A řada osob, které daly hlas jedné ze tří současných pravicových stran, možná ani nechtěla volit pravici, ale byla rozčarována a myslela si, že nové pravicové strany, byť se starými tvářemi, ožíví čistotu politické demokracie, kulturu rozhodování a překonají politickou krizi, která rovněž po celé volební období byla znakem naší politické scény.

Plytkost vládního prohlášení, které je dnes předloženo k posouzení a na základě něhož se vláda uchází o svou důvěru, odráží výsledek voleb v České republice a odráží i pravou podstatu vládnutí. Nikoliv pro oněch 10 milionů obyvatel, nkoliv pro oněch 5 milionů 268 tisíc voličů, ani pro svých 2,5 mil. voličů pravicových stran, ale pro 180 tisíc nejbohatších, pro banky, zahraniční kapitál, možná pro transatlantické vazby nebo Evropskou unii – pro ně se předkládá tento vládní program, který je plný sociálních restrikcí a vágních ustanovení, nekonkrétních formulací umožňujících různost politického výkladu.

Přitom ti, kteří dnes volají po odpovědnosti, po solidaritě v rámci celé společnosti, po společném solidárním šetření, stáli u toho, že státní deficit v roce 2009 činil 192,4 miliardy, a stáli také u toho, že letošní rok se má pohybovat v číslech 163 miliard. Stát, vláda, není schopen uměřovat ani jistinu dluhu. Volá se po sociálních úsporách. Ano, to je to nejkonkrétnější z vládního prohlášení, co se nám dostalo na stůl. Účetní srovnání státního schodku, účetní sanace státního dluhu a společné takzvané solidární zaplacení veřejných rozpočtů a sanování zisků bank a velkého kapitálu, který má vydělat na tom, že budou postupně privatizovány sociální systémy pojištění i systém pojištění důchodového.

Z pěti miliónů ekonomicky aktivních lidí v České republice jsou téměř 4 mil. 100 tisíc lidí v zaměstnaneckém poměru. A právě sem vláda míří se svým razantním cílem novelizovat zákoník práce a pracovněprávní vztahy. Uvolnění pracovněprávních vztahů, jejich liberalizace, snížení ochrany zaměstnanců, preference jiných pracovních úvazků než smluv o pracovní činnosti, otázka odstupňování odstupného, otázka dokonce zavedení institutu vyplacení se při rozvázání pracovního poměru nebo snížení míry podpory v nezaměstnanosti v případě, že se zaměstnanec dostane takzvaně vlastní vinou mimo pracovní poměr, nesvědčí o ničem jiném než o tom, že tato vláda se bez ohledu na sociální situaci v České republice, na většiny zájmů vrhla na neoliberální představy, které hraničí s novodobým otrokářstvím.

Na základě těchto věcí nemůžou, ale ani snad nečekají poslanci vládních stran, že by levice, levicová opozice, Komunistická strana Čech a Moravy a její poslanci mohli podpořit vládní prohlášení. Celé prohlášení vlády je vedeno jednou myšlenkou: odvést pozornost od reálných problémů, ještě více zadlužit Českou republiku a českou společnost a připravit si politickou půdu pro takové změny ústavního systému, které potvrdí nevratnost společenských změn. Ostatně pád Topolánkovy vlády, tah pravice na rozhodnutí Ústavního soudu o odložení voleb ukazují o tom, že se skutečná moc odvíjí někde jinde než z vůle lidí a že nyní rozhodují úplně jiné zájmové skupiny.

Nemůže v tomto případě Komunistická strana Čech a Moravy podpořit současnou vládu, nemůže dát důvěru této vládě, v níž zasedají osoby, které nesou bezprostřední odpovědnost za velké období polistopadového vývoje a bezprostřední odpovědnost za katastrofální reformy a zadlužení státu v minulém volebním období.

Komunistická strana Čech a Moravy je v tento moment solidární s požadavky odborů, s požadavky lidí, kteří vyjadřují rozčarování z povolebního vývoje a mají vážné existenční problémy. Říkáme otevřeně, že nepodpoříme tuto vládu, a nepodpoříme ji s vědomím toho, že odvádět problémy pozornosti a současné pozornosti laciným antikomunismem, glorifikací sprostých vrahů a opětovným zavlékáním České republiky do područí Spojených států amerických, hledáním cest, jak dosáhnout, aby zde byli cizí, zahraniční vojáci, kteří by hlídali nkoliv zájmy míru ve světě, ale mocenské zájmy velmocí a zajišťovali stabilitu české pravici k vládnutí, není v programu zájmu většiny lidí, ani Komunistické strany Čech a Moravy. Nevyslovíme tedy proto důvěru této vládě, nemůžeme ji vyslovit, protože její cíle jsou asociální a protilidové. (Slabý potlesk z řad poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Já bych požádal paní poslankyni Ivanu Levou a připraví se Vlasta Bohdalová.

Poslankyně Ivana Levá: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, pane premiére, vládo, milé kolegyně, vážení kolegové, chtěla bych se vyslovit k programovému prohlášení v oblasti kultury. Kultuře není věnován v prohlášení velký prostor, přesto mi dovolte pár slov.

Nejprve k formální stránce prohlášení. Uvozovací věty typu vláda chápe, vláda si je vědoma, vláda si uvědomuje mě naplňují rozpaky. Vláda přece musí chápat, musí si být vědoma, musí si uvědomovat, jinak by snad ani vládou být nemohla. Proč potom takové zdůrazňování?

A teď k samotnému obsahu. První prioritou každé české vlády v oblasti kultury by měla být ochrana kulturního dědictví, toho, co jsme dostali po našich předcích. Druhou prioritou je podpora rozmanité původní české tvorby, abychom něco zanechali pro budoucí generaci. O podpoře mladých tvůrců není v prohlášení ani slovo. A za třetí zajištění financování a široká dostupnost kultury. Závazky nové vlády se v tomto světle zdají nekonkrétní nebo nedostatečné.

V Evropě je výrazným trendem budovat silnější kulturní sektor, který může být významným zaměstnavatelem, tvůrcem daňových příjmů a přispívat více k růstu ekonomiky. Ve vládním prohlášení však chybí jakýkoliv cíl jak v oblasti tvorby pracovních míst, zvýšení příspěvku kultury k HDP nebo podpory dalšího budování kreativního sektoru. Ve vládním prohlášení mi také chybí konkrétnější cíle a návrhy v oblasti zlepšení propojení cestovního ruchu a kultury.

Nová vláda by se měla více zabývat zlepšením financování kultury, které je dlouhodobě zanedbáno. První cestou i nadále podle prohlášení zůstane získávání prostředků z rozpočtu. Kultura je dlouhodobě podfinancovaná. Vláda si však v prohlášení nestanovuje žádný konkrétní cíl v objemu peněz v kultuře. Vláda by měla říci, jaké procento z HDP se chystá v příštích letech na kulturu věnovat. Podle mne by objem peněz neměl nadále klesat, ale dosáhnout 1 % , výhledově stoupat. Férově by alespoň vláda umožnila rychlý start k zajišťování financování z dalších zdrojů. Vítám, že vláda ve svém prohlášení vyhláší otevřenost k další podpoře spolufinancování kultury ze soukromého a neziskového sektoru.

Financování z EU obecně stoupá, ale i zde jsou rezervy. Česká republika je pozadu v oblasti daňových zvýhodnění pro firemní sponzory a dárcy v oblasti kultury. Střední a malé firmy by mohly více a snadněji podporovat osvědčené lokální kulturní projekty mimo Prahu a tím pomoci zlepšovat dostupnost kultury.

Velký dopad na rozpočty kulturních institucí by mělo zavedení daňových asignací, které dlouhodobě podporujeme. Ve vládním prohlášení není věnován asignacím prostor, pouze zmínka o mecenášství. Mělo by se začít u organizací, jako je Národní divadlo, Národní muzeum a další. Daňové asignace by přinesly podporu i pro neziskové organizace

činné v kultuře. Neziskovým organizacím v kultuře prohlášení nevěnuje téměř žádnou pozornost. Vláda by měla také aktivněji podpořit kulturní sektor v samoziskávání peněz. Ve svém prohlášení to však nějak konkrétně nezmiňuje.

Ráda bych, aby Ministerstvo kultury nabídlo kulturním organizacím všech velikostí konzultační program, který jim dá lepší informace o grantech a pomůže s komunikací a získáváním peněz od nestátního sektoru.

Teď ke grantovému systému. Vláda říká, že předloží přesná pravidla pro poskytování dotací. Je třeba začít tím, že vláda uloží a podpoří rovnoměrnější krytí žánrů, rozmanitost, a dá stejné šance malým i velkým žadatelům. Grantové komise jsou také dlouhodobě kritizovány. Vláda by měla ve svém prohlášení alespoň naznačit, že grantové komise by do budoucna měly být veřejné, s dopředu jasně definovanými kritérii a s větším zapojením ekonomických expertů.

Dlouhodobě je zanedbávána podpora takzvané malé kultury mimo velká města, dělané na ochotnické bázi, kultury v nekomerčních oborech.

A pak, jako učitelce, mně dovolte poznamenat, že neexistuje v naší republice, nebo neexistují – nevím o nich – společné granty Ministerstva kultury a Ministerstva školství s cílem naučit děti i studenty rozumět kultuře, přijímat ji, ale také tvořit.

Na závěr mi dovolte konstatovat, že vládní prohlášení v oblasti kultury nepovažuji za dobře připravené, a proto ho nemohu podpořit.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Požádám paní poslankyni Vlastu Bohdalovou. Připraví se Ivan Ohlídál. Jsme na 17. přihlášeném z 28. Prozatím.

Poslankyně Vlasta Bohdalová: Dobré pozdní odpoledne, spíš podvečer. Vážený zbytku vlády, vážený pane místopředsedo, vážení kolegové, již tady bylo mnoho řečeno k vládnímu prohlášení, bylo tady vzneseno mnoho kritiky, bylo tady řečeno mnoho poetických slov, ale já bych se chtěla věnovat resortu, který mě zajímá už třicet let, trochu střizlivěji.

Když jsem si minulý týden v Hospodářských novinách přečetla, že pan ministr Kalousek chce seškrtnat ještě v tomto roce 10,2 mld. ze státního rozpočtu, řekla jsem si: Uf. Pak jsem se podívala na další řádek a zjistila jsem, že z těch 10,2 mld. má 3,04 mld. ušetřit resort školství. To znamená – z celých škrťů téměř 28,1 %. V té chvíli jsem si vzpomněla na svého zastupitelského kolegu, dnes primátora, Tettera. Když jsem po něm před dvanácti lety přebírala úřad náměstkyně pro školství a sociální věci, on mi řekl: Děvče, předávám ti žebráčkou hůl. Ani jsem netušila, jak hlubokou

pravdu ten člověk má, přestože všichni již dvacet let proklamujeme: Škola musí být centrem každé obce. Učitel musí být osobností, které si všichni váží. Žák a student musí být konkurenceschopný. Tak musím říct, že na konci devadesátých let skutečně naši studenti vycházející ze základních a středních škol byli schopni konkurovat svými znalostmi studentům ze všech možných evropských a světových vysokých škol. Bohužel, po šetřeních, která byla, a po průzkumech, které byly udělány minulý rok, zjišťuji, že se dostáváme někam mezi státy rovníkové Afriky. A to je věc, která mě znepokojuje.

Může tady mnoho mých kolegů říkat: Aha, no jo, zase ta učitelka. Ale já si zase teď musím vzpomenout na slova člověka, kterého si velice vážím, a tím je pan profesor, světový ekonom, pan profesor Švejnar, který když začala vrcholit současná hospodářská krize, řekl, že „je slepý ten stát, který zavírá v době krize oči před financováním vzdělání“.

A já jsem u současného programového prohlášení. Musím říci, že zase se podívám na to, jak je silné programové prohlášení. Má celých 41 stran – a z toho jedna a půl strany je věnováno školství. Zase je to pro mě průměr, jak moc si vzdělání a budoucnosti vážíme.

Chtěla bych říci, že je krásné to, co slibovaly Věci veřejné: Každému učiteli přidáme 5 tisíc. Bylo by to fajn, když podprůměrný plat českého učitele, který je 98 % průměrného platu v naší zemi, by se zvedl o 5 tisíc korun. Ale pak už je z toho jenom 2,1 mld. začínajícím učitelům. Hm. Trošku to skřípe.

Já těm začínajícím učitelům ty peníze strašně moc přeji, protože já si s-
trašně přeji, aby mladí lidé po stovkách a po tisících nechodili na pedagogické fakulty a pak z nich třetina šla učit a dvě třetiny se rozprášily do jakéhokoliv jiného sektoru. Ale víte, ono říci, že přidáme 2,1 mld. především mladým učitelům, je hezké. Ale to je A. Ale B: Zjistili jsme si, jak to dneska vypadá? Když mladý začínající učitel třeba chce jít na střední školu, nemá šanci místo dostat. Proč? Protože na střední školu přichází generace slabých ročníků narozených v roce 1995, 1996. To znamená, že ubývá míst na středních školách, tudíž že na středních školách nepotřebujeme více kantorů. To znamená, že to není nedostatkové povolání. Naopak. Ředitelé škol, ať základních nebo středních, musí propouštět. A i kdybychom dali ten náborový příspěvek mladému učiteli, těžko si dovedu představit to rozkymácení, jaké by nastalo v našich sborovnách.

Ale víte, na jedné straně řekneme: Přidáme. Přidáme 2,1 mld. Pak přidáme 4 mld. Ale pak to zmrazíme. Takže dojde k tomu, k čemu došlo teď. Ještě v roce 2007–2008 průměrný plat českých učitelů a pracovníků ve školství rostl. V roce 2009 šel dolů, letos chybí 1,5 mld. Takže všechny peníze, které bychom nyní nasypali do platů učitelů, pouze zastaví ten neuvěřitelný a hrozný propad jejich průměrné mzdy. To je k financím, které se týkají mezd.

Dále bych se chtěla zmínit o financích, které se týkají pomůcek. Tam nám chybí čtvrt miliardy, nebo se má škrtnout čtvrt miliarda. Ono se řekne: Hm, tak rodiče nakoupí ty pastelky, čtvrtky těm dětem. Ale to je další zátěž pro už tak zdímané rodiny těch, kteří mají průměrné a podprůměrné platy. Není to jednoduchá situace.

Určitě mi někdo řekne: no jo, ale kde chceš peníze ve školství vzít? Já je mám! Já bych věděla, kde je vzít! Přejde vám spravedlivé, že v této zemi, kde zatím není možné srovnat úroveň středních škol, je státní příspěvek na studenta soukromé školy 90 % toho, co dostáváme na studenta veřejné školy? To znamená, že pořídít si soukromou střední školu je bezvadný byznys: od státu 90 % toho, co studenta na veřejné škole, od rodičů školné. Často ho zvyšujeme. Takže když postupně během dvou tří let snížíme příspěvek na studenta střední soukromé školy dejme tomu z 90 na 60 %, jistě naši ekonomové spočítají, kolik ušetříme miliard, které budeme moct dát do pomůcek, do platů učitelů, do rozvoje školství. Já bych přemýšlela tímto způsobem, protože mi přijde, že to je velice, velice diskriminační.

Co se týče podpory učňovského a středního školství. Jak dneska chcete z dětí, které vyrostly v panelácích, na sídlišti, vychovat kvalitní řemeslníky? I já jsem byla svědkem toho, že jsme ve školách rušili kovodílny, dřevodílny a místo nich jsme dělali, prosím vás, velmi potřebné jazykové učebny, učebny na informatiku. Ano, byly a jsou velice potřebné, ale neměli bychom se zamyslet na tím, že bychom měli právě základním školám přispět na rozvoj technických předmětů? Protože bez toho zájem o řemeslo nevbudíme.

Co se týče středního školství, je potřeba stále se táhnoucí červenou nit ohledně státních maturit dokončit, smotat do klubíčka. Podle mého názoru je nutné velmi dobře vyhodnotit generální zkoušku, která proběhne již za několik týdnů, a pak definitivně říct co dál. Vzpomínám si, jak jsem tady před čtyřmi lety stála a obhajovala jsem spuštění státní maturity v roce 2008–2009. Se čtyřletou zkušeností tvrdím: kdyby se tehdy spustily, možná že první rok, druhý rok by byl s nějakými problémy, ale rozhodně by se nám nenavyšovaly stovky a desítky milionů na přípravu a dneska už by se maturovalo.

A poslední moje poznámka, která se týká školství, a jistě o tom bude hovořit potom po mně kolega Ohlídal, je vámi prohlašované odložené školné. Řešení v koaliční smlouvě, tedy tzv. odložené školné, se pohybuje na maximu 20 tis. za školní rok. Ale chápeme, že jestliže se studenti zadluží, a když si vezmeme opět studenta pedagogické fakulty nebo i studenty medicíny, kteří potom nastupují za velmi, velmi nízké platy a průměrného platu dosahují někde kolem 35 až 40 let, u učitelů to tak ani není, kdy vlastně by začali odložené školné vracet? Vždyť oni by žili vlastně celý život na dluh!

A když se vrátím k naší ústavě, Ústavě České republiky, která hovoří o právu na vzdělání na základních a středních školách a při možnostech a schopnostech i právu na vzdělání na vysokých školách, tak se ptám: Nevylučujeme tímto způsobem sociálně slabé z vysokoškolského vzdělávání? Myslíte si, že oni se rozhodnou studovat na vysoké škole, když si budou muset půjčit na vystudování na vysoké škole? Vždyť už dnes, aby vůbec ze sociálně slabých rodin děti mohly na vysokých školách studovat, tak chodí vedle práce ještě na brigády, aby nebyly zátěží pro své rodiče, aby mohly vystudovat.

Takže když se proberu tímto vládním prohlášením, co se týká školství, zjistím: Nejvíc škrtů se do konce roku udělá v resortu Ministerstva školství. Jedna z nejméně obsažných kapitol, která je ve vládním prohlášení, se týká školství. Z toho mi vyplývá, že naši vládu, která nás dnes žádá o důvěru, přestože ve svých programech měla podporu vzdělávání, podporu učitelů, problematika školství a vzdělání nezajímá, a proto se na mě nezloubte, já nemohu takové vládě důvěru dát!

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano. Teď bych požádal pana poslance Ivana Ohlídala, připraví se Michal Hašek.

Poslanec Ivan Ohlídala: Vážený pane předsedající, vážení členové vlády, vážené kolegyně, vážení kolegové, v současné době projednáváme bod, který se týká žádosti vlády ČR o vyslovení důvěry. Tato vláda se sama nazývá vládou rozpočtové zodpovědnosti. Zřejmě proto, že společnost chce naordinovat výrazné šetření ve všech oblastech. Tento proces šetření má ovšem jednu výraznou vadu, výrazný nedostatek: Z toho procesu šetření byli vyňati ti nejbohatší občané naší republiky. To je nespravedlivý způsob šetření. Navíc toto šetření se zdá být, a já myslím pro každého soudného člověka, naprosto přehnané. Nejedná se o šetření, ale spíše o plošné škrtů v rozpočtu, o jakési škrcení veřejných rozpočtů, které ve svých důsledcích musí být nutně negativní.

Uvedu jeden příklad negativnosti takového postupu. Jedná se mi o oblast veřejného vysokého školství. Pan premiér Nečas zde ve svém úvodním expoze řekl, že vláda chce, aby veřejné vysoké školství bylo kvalitní, efektivní a moderní. Mimo chodem, v této chvíli bych jenom dodal, že je v jakémsi rozporu se svým ministrem školství Dobešem, který se ve sdělovacích prostředcích vyjádřil, že veřejné vysoké školství má být jakousi třešničkou na pomyslném dortu českého školství, ale že nejdůležitější je kvalita základního a středního školství. Samozřejmě takováto představa je naprosto nesmyslná. Byl bych rád, kdyby si pan premiér a pan ministr Dobeš sladili noty, jak se říká, a ujasnili si, jestli naše veřejné vysoké škol-

ství má takovou prioritu, jak říkal pan premiér, anebo jestli to má být jenom nějaká třešnička, jak říkal pan ministr Dobeš.

Nicméně k šetření, spíš škrcení v oblasti veřejných vysokých škol. Jistě si ti, co zde už jste minimálně druhé období, vzpomněli na to, že předcházející Fischerova vláda rozhodla, že ještě tento rok dojde k výraznému šetření na veřejných vysokých školách, a to v oblasti vzdělávací činnosti. Vláda, Nečasova zřejmě, toto rozhodnutí, tento krok Fischerovy vlády chce realizovat. V čem spočívá toto rozhodnutí? V rámci vzdělávací činnosti mají být sníženy prostředky pro bakalářské studium na všech veřejných vysokých školách o 5 %, pro magisterské studium o 10 % a pro doktorské studium dokonce o 20 %. Samozřejmě pokud toto bude realizováno, znamená to obrovský negativní vliv na výuku na veřejných vysokých školách. V důsledku tohoto kroku musí nutně klesnout úroveň této vzdělávací činnosti, a dokonce musí být nutně snížen počet studentů. Například u bakalářských studentů je to jednoznačný rozpor s boloňským procesem, ke kterému ČR přistoupila. Navíc tento krok bude uskutečněn, bude realizován až po ukončeném přijímacím řízení na veřejných vysokých školách, což veřejné vysoké školy postaví před téměř neřešitelné postupy, protože budou muset nějakým velmi podivným způsobem snižovat počet studentů.

No, to není všechno. Bohužel co se týče těch veřejných vysokých škol, těm hrozí ještě další nebezpečí, co se týče plošných škrtů. Kromě tohoto omezení financí na tu vzdělávací činnost hrozí výrazné plošné omezení financí ze strany státu pro veřejné vysoké školy i v jiných oblastech, například v oblastech provozních a v oblasti investiční. Protože jistě víte, že údajně mají být sníženy prostředky pro veřejné vysoké školy ještě v tomto roce o 300 milionů korun.

Čili to postihne všechny vysoké školy, ale nejvíce vysoké školy pěstující takzvané experimentální obory, například technické obory, některé přírodovědné obory. To znamená ty obory, které jsou významné právě pro uplatnění moderních technologií v hospodářství. A v současném globalizovaném světě se uplatní v další hospodářské světové soutěži pouze ty státy, které těchto moderních technologií, jako jsou například nanotechnologie, informační technologie, budou využívat přímo v praxi, přímo v průmyslu. To znamená, že vlastně tímto oslabujeme – nebo oslabujeme?, přesněji řečeno vláda oslabuje konkurenceschopnost našeho hospodářství, našich průmyslových podniků pro budoucnost.

Takže já vidím cestu pro naše veřejné vysoké školství, pokud tato vláda dostane důvěru a bude vládnout, takovou, že vlastně české veřejné vysoké školství se nebude rozvíjet, nestane se moderním a efektivním vysokým školstvím ve srovnání s vyspělými světovými státy, nýbrž bude pomalu a jistě upadat. Takže toto je jeden z důvodů, já jich mám samozřejmě více,

proč nebudu schopen dát osobně důvěru této vládě stejně tak jako všichni ostatní poslanci sociální demokracie.

Děkuji za pozornost. (Slabý potlesk poslanců sociální demokracie.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak teď bych poprosil Michala Haška a připraví se Pavel Kováčik.

Poslanec Michal Hašek: Děkuji za slovo, vážený pane předsedající. Dobrý večer, vážený pane premiére, vážená vládo, kolegyně a kolegové.

Ještě než se pustím do toho, abych jako správný opoziční poslanec rozcupoval programové prohlášení vlády, mi dovoluji, abych poněkud netypicky na tomto místě poděkoval vládě bez důvěry tentokrát jako předseda Asociace krajů za to, že v těchto dnech a hodinách musíme společně řešit velký problém – problém s názvem povodně. Počasí si nevybírá. Povodně tu byly, jsou a budou za dob vládnutí levice, pravice i politického středu. A já chci z tohoto místa ocenit, že vláda a kraje spolupracují a táhnou za jeden provaz.

V každém okamžiku, kdy tady vedeme už od čtrnácté hodiny místy bojovou rozpravu, tak lidé v Libereckém a Ústeckém kraji bojují s vodním živlem a odstraňují jeho následky. Prosím, abychom na ně alespoň chvíli mysleli a abychom také v duchu poděkovali všem záchranářům profesionálním i dobrovolným, kteří za uplynulých 72 hodin odvedli vynikající práci, a myslím si, že je na místě, aby jim Poslanecká sněmovna alespoň v duchu poděkovala.

Dámy a pánové, to byl úvod projevu, nicméně dál už nebudu tak smířlivý jako právě v oblasti povodní, respektive boje s povodněmi na Ústecku a Liberecku.

Na začátku – a to považuji za politicky korektní – bych rád Petru Nečasovi jako politickému soupeři poblahopřál k jmenování premiérem a k tomu, že sestavil vládu, byť nevyhrál parlamentní volby. Sociální demokracie vzešla z parlamentních voleb jako vítěz počtem získaných hlasů a mandátů. My jsme o správnosti našich řešení na nejpálčivější problémy dokázali sice přesvědčit největší část voličů, nicméně náš úspěch nebyl tak velký, abychom mohli sestavit vládní většinu. Proto jsme dnes svědky v historii této Sněmovny nevídané situace, leč situace ústavně možné, kdy pomyslný poražený voleb, nevítež, je ten, kdo představuje vládní program, program svých priorit, a žádá o důvěru na následující čtyři roky. Jsem tím samozřejmě zklamán, ale jako bytostný demokrat tento stav respektuji.

Vláda si dala do štítu moto „vláda rozpočtové odpovědnosti“. Já jsem přesvědčen, že tím ukazuje, že pojičkem její existence je realizace rozpočtové hospodářské politiky spíše než v zájmu českých občanů v zájmu naplňování manuálu Mezinárodního měnového fondu.

Dámy a pánové, s žádostí o důvěru předstupuje vláda, která podle našeho názoru staví přízeň vůči nadnárodním měnovým a finančním institucím nad zájmy lidí naší země. Tato vláda vidí jako svou prioritu plnění přání finančních trhů. Ale my se ptáme: Co budoucnost rodin s dětmi, seniorů, lidí v životní nouzi nebo lidí s hendikepou? Podle obsahu koaličního smlouvy a podle obsahu vládního programového prohlášení je to, dámy a pánové z vládní koalice, pro vás až druhořadá záležitost.

A není to jen rozpočtová oblast, kde vláda otevřeně přiznává, že vůči občanům země, naší země, České republiky, necítí tak velkou odpovědnost. V programovém prohlášení se dovoláváte mandátu voličů. Zaštitujete se veřejností, vůlí voličů. Slibujete, jak budete chránit a bránit jejich zájmy, zájmy jejich dětí a dalších generací. A zaznívá zde velká spousta podobných líbivých frází. Jaká bude realita? Přenášíte na ně důsledky ekonomické krize, kterou tito lidé nezavinili a ani nevyvolali. Pod záminkou obrany prosperity podnikatelského stavu pomáháte anebo slibujete nadstandardní přístup bankám, fondům a dalším institucím, které mimo jakoukoliv pochybnost pomáhají vytvářet současnou světovou hospodářskou a ekonomickou krizi. Vy je odměňujete zachováním sazby daně ze zisku na dosavadní úrovni, zatímco všem ostatním, a především zaměstnancům, seniorům a rodinám s dětmi, ordinujete vyšší daně prostřednictvím zvýšení DPH, omezení sociálních dávek a nižší valorizaci důchodů.

Kde je podíl na úhradě nákladů na straně bank nebo velkých korporací? Kde je jejich solidární přístup, kterého se tolik dovoláváte u běžných občanů a nízkopříjmových skupin? Kde je odpovědnost akcionářů a majitelů bank, hedgeových fondů, nadnárodních korporací? Jak velkou částkou nad obvykle odváděné daně solidárně přispějí k řešení současné krize? Odpověď znáte. Je nelichotivá a já vám ji nahlas připomenu: Žádnou, protože vaše vláda raději přenesla toto břemeno na nízkopříjmové skupiny obyvatel, případně na střední třídu.

Po špičkách v oblasti daní našlapujete kolem bank, finančních institucí a velkých podniků. Ovšem na řadové občany České republiky nastoupíte silou tsunami. Plánujete zrušit téměř veškeré daňové výjimky pro občany. A já se musím ptát, proč nepostupujete úplně stejně u daňových výjimek pro firmy. Úhradu dluhu, který vznikl snížením daní už v době vlády pana Topolánka, očekáváte od lidí, kteří z vaší minulých daňových reformy nezískali nic. A tak jim naordinujete vyšší ceny základních životních potřeb, zvýšíte platby u lékaře a necháte je platit za vzdělání jejich dětí.

Bývalý ministr financí pan Eduard Janota – a toho rozhodně nemůžete označit za sociálního demokrata – doporučoval zavedení rozumného progresivního zdanění fyzických osob, veden snahou rozložit solidárně daňovou zátěž. Vaše vláda hodlá namísto tohoto doporučení pokračovat v daňové nespravedlnosti v podobě konceptu rovné daně zavedené vládou

Mirka Topolánka. Zavazujete se tak k tomu, že i nadále nízkopříjmové skupiny obyvatel a střední třída ponесou hlavní zátěž stabilizace veřejného rozpočtu, tak abyste vysokopříjmovým skupinám umožnili dále odvádět jedny z nejnižších daní v celé Evropě.

Celkové nastavení daňové soustavy a rušení daňových výjimek pro nejrůznější skupiny je ovšem jenom začátkem vašeho ataku na občany-zaměstnance. Skutečná podstata narušení jejich jistot se skrývá ve vašich plánech na reformy pracovního práva. Slibujete větší flexibilitu, odstraňování regulace nebo vyšší smluvní volnost. Slova jako flexibilita nebo odstranění regulace mohou znít jako něco dobrého a pozitivního. Co to ale bude znamenat v reálném životě zaměstnance? Domníváme se, že nepůjde o nic jiného než o ztrátu ochrany zaměstnanců vůči jejich zaměstnavatelům. Je to zásadní ohrožení jejich pracovních a také sociálních podmínek. Uvažovanými nebo navrhovanými změnami zákoníku práce je například uvolnění smluv na dobu určitou či snížení podpory pro nezaměstnané, kteří ukončí pracovní poměr z vlastní vůle. Těmito opatřeními se zaměstnanci dostanou podle našeho názoru do nevýhodného postavení vůči zaměstnavatelům.

Jen velmi málo zaměstnanců ukončuje svoje pracovní poměry jenom tak, pro nic za nic, z čiré zábavy. Většinou se tak děje např. z důvodu péče o dítě nebo osobu blízkou nebo kvůli porušování povinností ze strany zaměstnavatele, jako je nevyplácení mzdy. Rozvolnění pravidel pro uzavírání pracovních poměrů na dobu určitou uvrhne občany-zaměstnance do sociální nejistoty a podle našeho názoru sníží jejich možnost učinit zásadní životní rozhodnutí. Takový zaměstnanec po vaší reformě nebude moci prakticky počítat např. se získáním hypotéky nebo větší půjčky. Bez elementární jistoty práce bude asi jen velmi těžko přistupovat např. k rozhodnutí založit rodinu.

Vážený pane premiére, vy jste byl ministrem práce a sociálních věcí, a tak víte lépe než kdokoli z vašich ministrů, že ochrana zaměstnanců má jasný účel: zajistit důstojné podmínky, bezpečnou práci, spravedlivou mzdu, řádné dodržování pracovní doby a řadu dalších atributů. Já vás velmi prosím: Zasadte se jako předseda vlády o korigování těch výše zmíněných nápadů vašich ministrů a partnerů ve vládě, které jsme našli v koaliční smlouvě nebo v programovém prohlášení vlády.

Jestliže vaše programové prohlášení útočí na jistoty zaměstnanců, myslíme si, že ještě větším potenciálním ohrožením je útok na klidný život a jistotu lidí ve stáří, na důstojný důchod. Hlásíte se k těm nejradikálnějším doporučením Bezděkovy komise pro důchodovou reformu. Mnohé z toho, v čem dnes nacházíte jako nová koalice zalíbení, má však podle nás velmi nejistý výsledek a je hazardováním se sociálními jistotami našich seniorů.

Jsme připraveni diskutovat s vámi o systémových změnách v oblastech, v nichž provedené změny budou zavazovat i příští vlády, ale budeme spolupracovat jenom na takových změnách, které povedou k důchodovému systému, jenž zabezpečí dostatečnou úroveň důchodů a umožní zachování důstojného a aktivního života ve stáří. A nejde jenom o starobní důchodce, ale i o ty, kteří se ocitnou v invaliditě nebo ve složitě sociální situaci způsobené ztrátou živitele rodiny.

Jsme připraveni se podílet na takové reformě důchodového systému, která nedopustí vyvedení části pojistného z průběžně financovaného důchodového pojištění do soukromých penzijních fondů či penzijních společností jako obligatorní povinnosti a s ním spojené přenesení rizik investování důchodových úspor na občany. Když to prosadíte, kde budou mít lidé záruku, že takové důchodové fondy neskončí jako například zkrachovalá banka Lehman Brothers? Takovou záruku dát samozřejmě nemůžete.

Rád bych se teď zmínil o kapitole zemědělství a venkova. Jsem přesvědčen, že tato kapitola vládního programového prohlášení je poměrně obecná a málo konkrétní. S ohledem na to, že zemědělská politika je nejsložitější a nejobsáhlejší agendou Evropské unie a je také její největší rozpočtovou kapitolou, čekali bychom více podrobností v programovém prohlášení vlády.

Kromě obecné fráze, že se vláda zapřičiní o to, že bude usilovat o rovné podmínky a bude formulovat vizi na základě dopracování vize zemědělské politiky z roku 2010, se tak prakticky nedovídáme nic. Nevíme, jaké budou faktické konkrétní postoje a priority české vlády při jednání o reformě společné zemědělské politiky. Nevíme nic o postoji k novému finančnímu rámci na příští rozpočtový cyklus Evropské unie. Jediné, co víme, je, že sotva vláda své programové prohlášení vyhlásila, již je některými praktickými kroky popírá, např. ve věci škrtnutí národního dorovnání přímých plateb, a to jak pro zbytek roku 2010, tak pro rok 2011, kde pro jistotu zatím vládní materiály navrhuje na národní dorovnání velkou nulu.

Český zemědělec nemůže být plně konkurenční se zemědělci v Evropské unii, pokud nedostane ani to, co bylo vyjednáno při předvstupních jednáních. A nelíbí se nám ani argumentace ministra financí v této věci, který za komparativní výhodu uvádí nižší mzdy. Situace je ještě horší. Platy v zemědělství jsou, dámy a pánové, dlouhodobě nejhoršími a nejnižšími platy v celém národním hospodářství. Použití tohoto argumentu při tom, kdy vláda navrhne rozpočtový škrtnutí a fakticky zamezí, aby naši zemědělci mohli v příštím roce dostávat to co jejich kolegové ve státech Evropské unie, nám přijde, mírně řečeno, nekorektní.

Ve vámi předkládaném dokumentu v oblasti zemědělství jsem se dočetl i takové perly, že budeme zároveň podporovat výrobce regionálních spe-

cialit, ekologické zemědělství, biopotraviny a zároveň se budeme podílet na liberalizaci zahraničního obchodu a snižování celních bariér vůči zemědělské a potravinářské produkci ze zemí třetího světa.

Vážený pane premiére a vážený pane ministře zemědělství, jemuž řečeno, je to protimluv, pokud to není, dámy a pánové, přímo hloupost. Chceme-li zachovat charakter evropského zemědělství jako spolutvůrce kulturní krajiny a producenta veřejných statků, pak musíme toto zemědělství chránit proti dovozu produkce vytvořené bez respektu ke zdravotním a ekologickým evropským standardům. Chceme-li zachovat v Evropě vysoký hygienický a zdravotní standard v produkci a výrobě potravin, pak tento prostor musíme chránit jak tarifním, tak netarifním způsobem.

To mě přivádí ještě k další poznámce. Vedle klasického zemědělství a lesnictví existuje i potravinářství jako poměrně důležitý obor zpracovatelského průmyslu. Kromě obecné věty, že zjednodušíte kontrolu výroby potravin, vám tento důležitý obor nestál za další slovo. A chci věřit, že vámi proklamované zjednodušení kontroly nebude znamenat ulehčení výroby a prodej nekvalitní produkce, kde budou místo kvalitních surovin obsaženy nekvalitní a levné náhražky, že to nebude znamenat popuštění zlovolného jednání velkoobchodních řetězců a omezení působení zákona o významné tržní síle, jak o něm uvažuje pan ministr průmyslu a obchodu Kocourek, který se ovšem ukazuje ve světle posledních náleží Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jako velmi účinný a dobře aplikovatelný nástroj.

Chtěl bych vám také prozradit, pane ministře zemědělství, že existuje velké množství důležitých zájmových a profesních organizací, se kterými je minimálně dobré spolupracovat v resortu zemědělství. Ve vládním prohlášení vlády, která se zaklíná veřejností na každém kroku, však o takovýchto organizacích v zemědělství a agrárním sektoru není ani slovo. Potravinářská komora, Agrární komora, já věřím, že také myslivci, rybáři a další tento váš – v uvozovkách – zájem jistě spravedlivě odmění.

Jak říká pan premiér Nečas tady za mémi zády, mohou to být i včelaři. (Oživení v sále.) Ano, pane premiére, i včelaři si budou teď bedlivě pamatovat váš zájem o jejich činnost.

Potřebu změn a reformy v celé řadě sfér našeho života nikdo nezpochybňuje, ale myslíme si, že taková podoba reformy a jejich sociální dopady, které jsou v programovém prohlášení, neodrážejí skutečnou potřebu pro občany České republiky.

Na vlně strachu a paniky nám byla vnucena představa hrozby bankrotu. Hrozby bankrotu jako obhajoby jakýchkoliv destruktivních zásahů do sociálních jistot občanů pod heslem odvracení této hrozby. Myslíme si, že to není fér. Šermováním řeckou hrozbou byly vyvolány neodůvodněné a účelově obavy z bankrotu České republiky. Nikdo, kdo v naší zemi žije a má tuto zemi rád, si samozřejmě nepřeje její krach. Proto šířitelé tohoto s-

trachu uspěli v letošních volbách. Do vládních křesel vás vynesly uměle vyvolané obavy občanů z krachu republiky, strašení Řeckem, které ve skutečnosti na dno srazilo nikoliv levicové, ale pravicové vlády.

Velmi vás prosím, pane premiére Nečasi: Přestaňte šířit představu České republiky jako rozpočtově rozvrácené země, která se kymácí nad propastí státního bankrotu. Sami velmi dobře víte, že to není pravda. Vládli jste tady podstatnou část minulého volebního období, realizovali jste téměř tři roky vaši rozpočtovou politiku a vaše reformy. Dnešní stav České republiky a jejich veřejných financí je tedy především obrazem vaší vlastní práce v minulém volebním období.

České republice nehrozí akutní ohrožení státního bankrotu, ale je pravdou, že se nacházíme ve stále složitějším období ekonomické krize a mizivého růstu. Myslíme si, že to není doba dobrá na strašení lidí. Občané České republiky potřebují spíše dodat sebedůvěru a chtějí slyšet jasnou vizi, vizi, kdy se ta situace zlepší, kdy bude naše společnost společností spravedlivější a přátelštější.

Myslíme si, že ve stylu vašich hesel „Strašení místo řešení“, nebo jak to bylo na vašich billboardech, činíte tyto kroky s cílem připravit si půdu pro útok na takové hodnoty, jako je zdraví, vzdělání, práce nebo solidarita. Vaše vláda už dokonce představila program finanční kvantifikace těchto hodnot a na základě čisté účetní výhodnosti nebo nevýhodnosti chcete jejich ořezání, redukci, či dokonce odprodej soukromému sektoru. To, co jste představili, jsou podle nás a našeho sociálně demokratického smýšlení opatření a plány v rozporu s tím, co naše země potřebuje. Respektujeme mandát, který vám dali voliči, ale zároveň si vymínujeme právo vysvětlit lidem pravou podstatu opatření, která jsou součástí vašeho programového prohlášení.

Program vlády, který jste předložili, je programem škrtání, omezování, bourání a rušení. Je to podle nás program, který není založen na pozitivní, ale naopak na negativní vizi. Program poplatků a školného. Vy to nikde neříkáte úplně jasně, ale jedná se o nejčistší formu neoliberalismu 80. let, který už je dávno překonaný a není uplatňován dokonce ani ve Spojených státech amerických nebo ve vyspělých státech Evropské unie.

Ve vašem programovém prohlášení není komplexní představa o zvyšování kvality života v naší zemi. Z programového prohlášení tedy není jasné, jakou zemi vlastně chcete. A my to chceme vědět. Protože sociální demokracie reprezentuje a chrání tradiční hodnoty, jako je solidarita a spravedlnost. Občané mají právo vědět, jak se po vašich reformách bude v naší zemi žít. Jak se bude žít mladým rodinám s dětmi. Jak se v České republice bude jejich rodičům stárnout a jak se stát postará o stále se rozšiřující skupinu penzistů. Jak se bude žít v naší zemi lidem s nejrůznějšími formami omezení a hendikepů.

Vláda proklamuje úsilí snižovat dluh a nezatěžovat příští generace jeho splácením. Efektem vaší vládou připravovaných reform nebude vyřešení podstaty vzniku dluhu, ale jeho prosté převedení z beder státu a veřejných rozpočtů na bedra občanů. Studenti budou mít zadluženou budoucnost dluhy navršenými z doby studií. Staří si budou muset půjčovat na léčbu svých nemocí a lidé v nouzi či s hendikepem si budou muset možná na dluh zajišťovat svoje základní životní potřeby.

Jsem přesvědčen, že vaše programové prohlášení je postaveno bez reálné strategie rozvoje pro naši zemi. Zcela záměrně jste například úplně ignorovali dokumenty Evropské unie, Strategii rozvoje Evropské unie do roku 2020. Dokonce říkáte, že vláda nebude podporovat další rozšíření harmonizace evropského práva v oblasti sociální, rodinné a kulturní politiky. Musím se zeptat, co to znamená. Budou mít občané naší země stejná práva a jistoty jako ve vyspělých zemích Evropské unie, anebo budeme druhořadými Evropany?

Možná vláda ani nepostřehla, že tady existuje celá řada kvalitně zpracovaných strategií rozvoje jednotlivých měst, obcí a krajů, které byly projednány průřezově politickým spektrem na komunální a regionální úrovni za zapojení občanského sektoru, a ty definují celou řadu růstových opatření a opatření v boji s hospodářskou krizí. Vládě ani nestálo za to se o případné synergii vládní politiky s městy, obcemi a regiony výrazněji zmínit. Přitom já si umím představit velkou synergii ve společném sladění postupu kroků vlády, regionů, měst a obcí bez ohledu na to, kdo je právě v centrální vládě, kdo nese odpovědnost za vládnutí v regionech nebo v komunální politice. Evropa je totiž Evropou regionů, vážená vládní koalice. Nicméně vámi předkládané programové prohlášení tuto skutečnost zcela ignoruje.

Myslíme si, že z programového prohlášení jasně plyne, že vláda s regiony ve svém programu příliš nepočítá, a mrzí mě, že o spolupráci na této úrovni není v programovém prohlášení žádná vážnější zmínka. Jsem ale optimista a dodám k tomu, že jsem optimista i na základě dnešní schůzky s premiérem Petrem Nečasem, protože musí existovat alespoň elementární komunikace mezi centrální vládou a regiony. My jsme se dohodli na společné schůzce vlády a Asociace krajů. A já doufám, že diskuse o takových tématech, jako jsou veřejné služby v regionech, jako je zdravotnictví, sociální péče, doprava nebo střední školství, dokáže najít průsečíky mezi současnou politikou a prioritami vlády a mezi regionálními reprezentacemi.

Komunikace vlády a krajů by měla být odpovědná, ale jasně říkáme, že nechceme takovou komunikaci, která by měla vést ke snižování veřejných služeb. Sami přece nevěříte, že pokud zastavíte stavby strategických dopravních investic, staveb, tak vytvoříte prostředí pro rozvoj podnikání. Že tím podpoříte zaměstnanost. Anebo dokonce že to sníží výplatu sociálních

dávek. Sami přece nevěříte, že pokud více otevřeme trh s veřejnou dopravou, tak to povede ke snížení jízdného. Opravdu si myslíte, že některé zlatokopové ve veřejné dopravě budou chtít jezdit do všech 6,5 tisíce měst a obcí v České republice? Anebo si myslíte, že pokud zprivatizujete jakoukoli část veřejných služeb v našem státě, tak že tyto veřejné služby více zpřístupníte lidem? Já si to nemyslím. Naopak věřím v to, že po provedení vašich škrtů, které honosně nazýváte reformami, se lidem lépe žít nebude. Přidáte bohatým, aby byli ještě bohatší.

Jsem přesvědčen, že taková politika nepovede k uvažovanému rozvoji naší země, ale bohužel může založit zásadní sociální problémy, a očekáváme, že může přinést nárůst chudoby, ale také se v České republice může objevit xenofobie, nacionalismus, růst kriminality a jiné sociálně patologické jevy.

Je všeobecně známo, a nepopřel to dokonce ani váš NERV, že růst nelze nastartovat škrtů, ale naopak strategicky správně vyvolanými investicemi. A já připomínám, že konzervace dopravních staveb rozhodně takovým opatřením není. Investice zejména do staveb a technologií jsou předpokladem pro udržení zaměstnanosti. Ty potom generují příjmy státního rozpočtu a současně vytvářejí prostředí pro rozvoj regionů a zlepšují konkurenceschopnost.

Z makroekonomických predikcí je možné vyčíst, že deficit veřejných financí směřuje k částce kolem 200 miliard korun. Mimo jiné proto jste zmrazili další výdaje státního rozpočtu v letošním roce. Nicméně pokud bychom podle vaší strategie poškrtili veškeré sociální dávky v našem státě, tak by stále deficit dosahoval ještě ohromné částky mezi 110 a 120 miliardami korun. Na tomto jednoduchém případě je lehce dopočitatelné, že k vyrovnanosti veřejných rozpočtů se nelze proškrtat a nelze jí dosáhnout jinak než opuštěním vaší reaganovské – v uvozovkách – politiky nízkých daní. Výsledky takových ekonomických pokusů jsme v České republice už zažili. Připomenu třeba kuponovou privatizaci, kdy pod rouškou rovného přístupu vznikl takový stav, že kapitál z České republiky zmizel. Dobově se začalo používat slovo tunelování. A z České republiky zmizely stovky miliard korun. Tím nebyla posílena konkurenceschopnost České republiky. Naopak bylo zaděláno na velké problémy, které se následně musely řešit ve vládě, ve velmi podobném koaličním formátu tomu vašemu, takzvanými balíčky. A já vám jenom připomenu, jak to dopadlo. Ta vláda musela padnout a zanechala v docela žalostném stavu celý stát a zanechala v docela žalostném stavu celou českou ekonomiku.

Vážený pane premiére, páni ministři, žádáte nás o vyslovení důvěry. Nejsem první ani poslední sociální demokrat, který říká od tohoto řečnického pulťku, že vaše programové prohlášení naší důvěru nemá, proto nebudeme hlasovat pro důvěru této vládě. Máte ještě stále 118 mandátů.

Sociální demokracie v této situaci bude opozicí tvrdou, nesmlouvavou, ale zároveň věcnou. My jsme připraveni bránit vám v rozhodnutích a krocích, které podle našeho názoru nepřinesou nic dobrého České republice. Ale zároveň, a to říkám jasně, jsme připraveni komunikovat o opatřeních, která povedou k řešení důsledků hospodářské krize, o opatřeních v boji s korupcí, v diskusi o bezpečnostní nebo zahraniční politice našeho státu.

Budeme se řídit vlastním rozumem. Budeme předkládat vlastní alternativy a budeme hájit zájmy našich voličů. Co však nebudeme, dámy a pánové z vládní koalice, dělat v žádném případě: Nebudeme asistovat u likvidace sociálně spravedlivého státu. Nebudeme asistovat u omezování dostupnosti veřejných služeb. Nechceme být hrobníky takových hodnot, jako je solidarita nebo sociální spravedlnost.

Středověcí lékaři se pokoušeli vyléčit svoje pacienty prakticky pouze dvěma způsoby: pouštěním žilou a přikládáním pijavic. S velkým údivem zjišťují, že naše vláda hodlá přistoupit k léčbě krizí zasažené ekonomiky velmi podobným způsobem. Pravděpodobně neberete v potaz, že tyto progresivní léčebné metody možná zahubily více lidí než nemoci samotné. A tak naše nová vláda hodlá svými opatřeními pořádně pustit žilou nižším a středním vrstvám a jako bezplatný bonus přiložit i nějaké ty pijavice na stále fungující záležitosti veřejných služeb.

Teoretické myšlenkové směry, ze kterých čerpá tato vláda a hrdě se k nim hlásí, propagují ideu individua, které je plně zodpovědné za svůj osud. Projevem takové zodpovědnosti může být bezesporu například vlastní pojištění. Pokud tato vláda získá důvěru Sněmovny, budou se možná davy zodpovědných občanů už zítra pokoušet najít pojišťovnu, která by je byla ochotna pojistit proti následkům vládní činnosti této koaliční vlády. Mám ale, dámy a pánové, velkou obavu, že žádná pojišťovna na světě nebude ochotna tak velké riziko podstoupit.

Hezký večer. (Potlesk části poslanců.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď poprosím Pavla Kováčika, který je další přihlášený, a připraví se Vojta Filip. Prosím, pan poslanec Kováčik.

Poslanec Pavel Kováčik: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedající, paní a pánové, vážená vládo, když si vezmu tento dokument do ruky, tak je nejen formou docela nápadně podobný podobnému dokumentu, který jsme schvalovali před časem vládě Mirka Topolánka. Obsahově v řadě věcí se ani příliš neliší a já nemám moc práce s tím, abych jej posoudil tak, že klub Komunistické strany Čech a Moravy jej v žádném případě nemůže podpořit.

Nebojte si, nebude tady z mých úst přednesen žádný dlouhý projev. Chci se zmínit pouze o kapitole Zemědělství a venkov a v řadě případů musím říci, že souhlasím s tím, co zde řekl předřečník k tomuto tématu, tedy co zde řekl kolega Michal Hašek. Chci být racionální, nebudu to tady tedy opakovat a dovoluji mi pouze několik málo poznámek ke kapitole Zemědělství a venkov.

Vláda ve svém prohlášení, které je skutečně velmi málo konkrétní, ale tam se ani snad nečeká, že bude příliš konkrétní, nám slibuje úsilí o prosperitu českého venkova, zejména tím, že bude vytvářet jednoduché a spravedlivé podmínky pro české zemědělce a rozvoj malých obcí. Mluví o konkurenceschopnosti v rámci Evropské unie. A tady bych poněkud polemizoval s předřečníkem kolegou Haškem, který tuto formulaci posoudil, jako že vláda slibuje, že bude vyjednávat rovné podmínky. Já jsem nic takového nenašel. Já jsem tam, kolegyně a kolegové, našel slovo „spravedlivé podmínky“ a to mi v žádném případě nedává, že by to měly být podmínky rovné. Už v tom je protimluv. Na jedné straně konkurenceschopnost a na druhé straně spravedlivé podmínky, navíc ještě v rámci rozpočtových možností České republiky, pokud se jedná o dorovnání přímých plateb. A víme, že rozpočtové možnosti České republiky jsou při těch škrtech, které nás čekají, nebo které zrovna probíhají, velmi omezené. Řekl bych velmi nulové, takže se zemědělci skutečně mohou těšit na to, že dorovnání se bude blížit k nule, když už ne nulové. Bude nevýznamné. Prostě jim nepomůže. (V sále je rušno.)

Ale jestli mluvíme o konkurenceschopnosti na jednotném evropském trhu, tak přece musíme, a vy to určitě víte mnozí lépe než já, vycházet z toho, že účastníci toho konkurenčního boje na jednotném evropském trhu budou mít alespoň zhruba stejné podmínky. Ne že to bude, že jeden bude mít podstatně nadlepšení a druhý bude mít hendikep, že k tomu maratonskému běhu, kterým je to soutěžení na zemědělském trhu Evropské unie, že bude mít startovní čáru kilometr za těmi všemi ostatními. A to náš zemědělec je už teď. A vy mu tady nejenže neslibujete, že to alespoň udržíte. Z toho všeho, z celé té atmosféry, z komentářů, které kolem jdou, jasně vyplývá, že vy mu tu startovní čáru, tomu zemědělci, chcete posunout ještě o půl kilometru zpátky. Já totiž jsem skutečně přesvědčen, že pokud jde o spravedlivé podmínky, musí jít o podmínky co nejrovnější na tomto trhu –

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pardon, já se omlouvám, pane kolego. Ale trochu se nám to rozjelo. Je to pochopitelné. Je po 19. hodině. Ale já bych přesto požádal kolegy: Je to stále řádná rozprava. Když jsme se rozhodli, že ji takto potáhneme, tak k tomu musíme vytvořit odpovídající podmínky. Prosím vás všechny, pokud máte nějaké hovory,

běžte do foyer, ať tady pokračujeme důstojně. Děkuji za pochopení. (Poslanec Jandák z lavice: Nikdo se nerozhodl.) A prosím, pane poslanče, můžete pokračovat.

Poslanec Pavel Kováčik: Děkuji, pane předsedající, mám dost silný hlas, abych si poradil i se silnějším hlukem, ale přesto vám děkuji.

A pokud se jedná o konkurenceschopnost, tak o tomto nelze mít žádné pochyby. Jinak si o tom slově, o tom pojmu, o té skutečnosti, že naše zemědělství bude konkurenceschopné, mohou naši zemědělci a potažmo i spotřebitelé nechat jenom zdát.

Mně se na tom moc líbí, když slibujete snížení administrativně byrokratické zátěže na podnikatele například spojením příslušných kontrolních institucí, ale vzhledem k tomu, že o tom něco vím, a to poměrně dlouhodobě, ptám se: Znamená to skutečně to, že spotřebitel potravin v České republice bude muset slevit z již tak dost ořezaných nároků na kvalitu potravin, na zdravotní nezávadnost, na bezpečnost potravin? Já se na to ptám jenom proto, že i při tomto systému kontroly potravinového řetězce se dosti často stane, že sem tam něco unikne, zejména z dovozu ze třetích zemí, ale i třeba z dovozu z provozovny ve vedlejší či přes vedlejší ulici. A jestli tedy takzvaně snížíme byrokratickou zátěž na podnikatele tím, že kontrolní instituce vzdálíme tomu vlastnímu kontrolnímu procesu, tak potom musím říci, že nejen pro zemědělce, ale i pro spotřebitele potravin a potravinářských výrobků se v České republice situace zhorší.

Mně se na tom v uvozovkách velmi moc líbí, a myslím to upřímně, že chcete podporovat místní výrobu potravin, že chcete podporovat zřizování malých potravinářských provozů lokálního charakteru, že chcete podporovat výrobu a prodej typických regionálních potravinářských specialit a prodej potravin z těchto provozů a ze dvora tak zvaně nebo na místních trzích, že chcete podporovat rozvoj služeb s vysokou přidanou hodnotou, že chcete podporovat turismus, ekoturistiku, agroturistiku. Ale já se musím zeptat: A co ti zemědělci a ta pracovní místa, která vytvářejí, kteří vyrábějí potraviny velkovýrobním způsobem? A je úplně jedno, jestli je to dnes družstevní, akciový nebo fyzická osoba nebo jiná forma podnikání. Dnes se toto rozlišení příliš nenosí. Dnes jsou všichni ohroženým druhem. Co ti, kteří to vyrábějí velkovýrobním způsobem a i díky tomu, že to vyrábějí efektivně, drží ceny na relativně ještě pořádně přijatelné úrovni? Myslím tedy ceny potravin. Na ty se, mám pocit, v tomto programovém prohlášení, v tomto přístupu ukazuje tak trochu prostředníček, a přitom je to 75 % produkce potravin v České republice. Kde jsou tedy ona slova spravedlivé, konkurenceschopnost, dlouhodobá prosperita, když se navíc těmto podnikům v rámci škrtů, úspor, ořezávání, chcete-li tedy, sádla, maso zůstane prý, seberou dotace a podporovat se, jak

právě tady čtu, budou pouze vedlejší, doplňkové, menšinové nebo chceme-li mimoprodukční směry, a podobně. A co ti, kteří produkci našich zemědělců zpracovávají, a co ti, kteří našim zemědělcům dodávají vstupy do zemědělství, ať už jde o suroviny, pohonné hmoty, stroje a zařízení atd. atd.

Myslím si, že je příliš velkým hazardem, a jak to tak vypadá, tak to skutečně tak je, resignovat na výrobu v zemědělství v této republice a nahradit ji věcmi, které nemohou přinášet hlavní směr ekonomiky, a vy to všichni samozřejmě víte, já to jenom vašemu vědomí trochu připomínám.

Na závěr pár slov k lesům. Žádná vláda, která tady dosud byla, si s tím nedokázala úplně efektivně poradit, protože když vyšla vstříc jedné skupině, která tam byla, a to myslím zájmové skupině, a nastavila podmínky pro ni, ozvala se jiná zájmová skupina. A máme ještě v živé paměti to, jakým způsobem se zacházelo s malými a středními zpracovateli lesní produkce.

I já souhlasím s tím, že je potřeba zavést pořádek, že je potřeba efektivně vykonávat správu lesů, že je potřeba více investovat do obnovy lesa, že prostě přirozená obnova v našich podmínkách je možná jenom místně, regionálně, nikoliv však jako plošný způsob obnovy lesa. Ale přitom tvrdím, že to nejhorší, co ohrožuje les ve vlastnictví státu České republiky, je nejistota. A já z tohoto vládního prohlášení nevidím, že jistě nebudete státní les privatizovat. V kapitole Privatizace, která má několik málo řádků, se o tom lesním bohatství vůbec nemluví a dovedu si představit, že efektivní, ale současně konzervativní způsob správy lesů může být také privatizace. Tvrdím s plnou zodpovědností a s plnou vážností, že v žádném případě privatizace lesů, byť skrytá, byť třeba postupná, byť budete uklidňovat, že o nic takového nejde, je to, co ohrožuje les v současné době nejvíce.

Myslím si, že do managementu lesů je třeba uvést třeba nejen pořádek, jak o něm mluvíte tady a mnozí o něm mluví, ale také určitou perspektivnost a po té také volám. Já mohu jenom slíbit, že jako místopředseda zemědělského výboru samozřejmě pro toto budu pracovat. Ale mohu také slíbit, jestliže se ukáže, že je jenom stín snahy se projevit v privatizaci lesů ČR, tak budu nejen já, ale celá KSČM velmi, velmi hlasitě tomuto směru oponovat.

Nevidím žádnou, byť i sebemenší pozitivní jistotu pro zemědělce v kapitole Zemědělství. S čistým svědomím proto budu hlasovat proti návrhu na vyslovení důvěry této vládě. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Přátelé, máme tady ještě osm přihlášených. Vojta Filip je ten, který bude mluvit nyní. Pak je to Petr Hulinský. Prosím paní místopředsedkyni Parkanovou, aby mě vystřídal.

Poslanec Vojtěch Filip: Vážený pane předsedající, členové vlády, paní a pánové, předtím, než začnu mluvit, jednu poznámku. Nevidím nic důstojného, když pan místopředseda Lubomír Zaorálek vyzýval k důstojnému projednávání, hlasovat o důvěře vládě v pozdních nočních hodinách. Nevidím tedy žádný důvod, pro který toto zasedání prodloužilo jak vedení Sněmovny, tak vláda samotná, pokud o takové projednání požádala. Ale taková je realita, budeme tedy hovořit samozřejmě dál. Mně to osobně nevádí, když to nevádí vám. Prosím.

Vláda dnes žádá o důvěru Poslaneckou sněmovnu, ale ptám se nejen sám sebe, ale také za velké množství občanů, kteří mě navštívili v mé poslanecké kanceláři, co bude dál.

Jedna odpověď je jasná. Vládní koalice má většinu a vláda důvěru získá. Jedna věc jsou samozřejmě sliby jednotlivých politických stran před volbami, druhá věc je koaliční smlouva ODS, TOP 09 a Věcí veřejných a z toho opsaný dokument, který je nazván Programové prohlášení vlády. Je to pravděpodobně nejdelší dokument, který jsme četli, a zároveň je sice literárně členěný, ale o co je delší, o to je méně obsažný. Dalo by se říci slova, slova a slova.

Když to porovnáme se sliby z minulosti, tak vidím jedinou srovnatelnou linii, a to setrvání na principech, které tuto společnost do krize přivedly. Pokud chcete léčit krizi prostředky, kterými jste ji způsobili, nebude to jistě nic, co bychom mohli přivítat. Celkově ale musím říct, že až na výjimku skutečnou vizi, kterou by mělo být programové prohlášení vlády, o tom, jak řešit krizi v ČR, vláda nemá. A programové prohlášení je spíše jakýmsi kabinetním řešením, nebo chcete-li snůškou kabinetních kompromisů, ani ne odpovídající volebním programům těchto tří stran. Má to ale tu jednu výjimku – a to je omezení demokracie.

Jistě na mě někteří budou chtít pokřikovat, ale v klidu si pojďme rozebrat alespoň úvodní pasáže, abych byl konkrétní, když vláda v této věci konkrétní je.

Vláda navrhuje vytvoření Národní rozpočtové rady a tvrdí – a teď poslouchejte, protože to je citát – „bez jejíhož souhlasu nebude možné projednat žádný legislativní návrh“. To neznámá nejen pro mě, ale pro nás pro všechny, i pro vás, poslance vládních stran, že nikým nevolení, nikomu neodpovědní lidé budou mít daleko větší pravomoc než ti, kteří se podrobili demokratické volbě a kteří nesou, pokud ji chtějí unést, alespoň politickou odpovědnost.

Je to podle mého názoru, a to nejen podle mého názoru, narušení parlamentního charakteru státu. Já to řeknu ještě jinak. Článek 9 odst. 2 Ústavy České republiky říká, že nelze narušit nejzákladnější demokratické principy státu, tedy principy, na kterých stát stojí. V tomto ohledu totiž, pokud by vláda chtěla něco takového do Ústavy zahrnout, by potřebovala

oněch 120 hlasů, které by musely říct, co to rozpočtová národní rada bude znamenat, komu bude odpovědná, jakým způsobem bude fungovat a jaký to je orgán. Jestli stojí nad Parlamentem, protože v našem ústavním systému ani vláda nemůže zabránit Parlamentu aby projednal návrh zákona, který předložil poslanec, Senát jako celek, krajské zastupitelstvo jako celek, a tento zákona je projednán. Je tedy nejen na vládní koalici, jestli potom zákon zamítne a ponese za to politickou odpovědnost, ale nikdy není možné z Ústavy České republiky, aby nikým nevolený orgán mohl zabránit demokratickému projednání návrhu zákona.

Legitimita takového sboru, takové rady, je nejen pochybná, ale je neústavní. A dokonce si dovolím prohlásit, že je protiústavní! Protože to, že je něco extra constitutione neznamená ještě, že je contra constitutione. Ale takové ustanovení by bylo contra constitutione a bylo by zcela mimo demokratický charakter našeho státu. Považuji tedy jedinou vizi, kterou má tato vláda, že omezí jednotlivé demokratické ústavní principy našeho státu.

Setkali jsme se s tím už po volbách, kdy vládní koalice, tehdy ještě vznikající, řekla, že omezí počet výborů. Jedním z těch dotčených výborů byl výbor petiční. Petiční právo je jedno z nejzákladnějších lidských práv a všechny politické strany nejen v České republice, ale v celé evropské sedmadvacítce respektují to, že petiční právo nemá být omezováno, naopak, že názory lidí mají být realizovány. Co se stalo? Ještě nemáme ani zákon, který by měnil principy výstavby parlamentních orgánů, a už byl zrušen sekretariát petičního výboru. Takovou vůli má vládní koalice! Ještě jsme zákon neprojednali, ještě ze zákona je povinné zřízovat petiční výbor, ale už nemáme příslušné pracovníky, kteří by petici alespoň pro poslance připravovali. Samozřejmě, lze to řešit i jinak. Já jen podotýkám, že onen chvat něco znamená. Že znamená to, že místo uplatňování demokratických principů, místo toho, abychom respektovali právní předpisy a dodržovali náš Ústavou předepsaný slib, se tady někteří chovají jako na dobytém území.

Chci připomenout všem těm, že nikdo, kdo je členem vlády, nikdo, kdo se stal poslancem, není vlastníkem České republiky. Měl by být správcem těch společných záležitostí, a chcete-li, měl by být správcem tohoto státu, a to dobrým správcem, ne-li přímo dobrým hospodářem.

Mohl bych pokračovat v jednotlivých záležitostech. Chci jen připomenout, že jednotliví stínoví ministři Komunistické strany Čech a Moravy už jednotlivé kapitoly rozebírali. Nebudu se tedy vracet k těm věcem, které tady byly řečeny. Dovolím si ale na onen málo demokratický charakter vládního prohlášení upozornit ještě ve spojitosti se zahraničněpolitickou pasáží programového prohlášení. Je opět jedna z nejdelších, které v historii jsme četli. Nicméně je také nejméně obsažná. V podstatě se dá říci, že

prohlášení zná ze zahraniční politiky jenom deklaraci transatlantické vazby, Severoatlantickou alianci a Evropskou unii.

Autorům prohlášení, doufám, že alespoň na Ministerstvu zahraničních věcí měli dost rozumu, se podařilo odstranit evidentní neprofesionální formulace, které se dostaly do koaliční smlouvy. Obzvláště podařená totiž byla formulace o diverzifikaci zemí energetických zdrojů a přepravních tras s cílem snížení české závislosti na jedné zemi a preferování výstavby plynovodu Nabucco. To jsem se nasmál, když jsem to četl! Představte si, co udělala Česká republika a její zahraniční politika! Nebudu se vyjadřovat přímo k chimérickému programu Nabucco. Ale tento projekt počítá se svým fungováním se státy, jako je Írán a přepravní kapacitu Turecka. Když jsem to četl, tak jsem si uvědomil prohlášení našeho předsedy vlády a některých ministrů vlády, protože Turecko je prosím ta země, ke které Česká republika v situaci, když na turecké humanitární lodi byli izraelskými vojáky masakrováni turečtí občané, nebyla schopna vyjádřit ani elementární soustrast! Myslíte si, že u této příležitosti si Turecká republika bude brát vážně vůbec nějaké zájmy České republiky? Opak je pravdou.

Páni ministři, alespoň trochu pohledu když už ne do příštího roku, tak alespoň do toho příštího půlroku. To by nám slušelo. Ve vládním prohlášení sice máte, že zavazujete tuto zemi až do roku 2016, kdy si říkáte, že to bude finančně vyrovnané, ale budete tady pravděpodobně nejdéle do roku 2014. Přesto ve svém vládním prohlášení, resp. koaliční smlouvě, nejste schopni reagovat ani na to, co je nezákladnější.

Prohlášení samo o sobě upustilo i od v koaliční smlouvě přítomného servilního zdůraznění prohlubování a rozšiřování spolupráce se Spojenými státy, jako kdybychom nevěděli, že právě v Praze se podepisoval ten moderní dokument, který se týká odzbrojení. Žel, v programovém prohlášení není ani jediná zmínka o nezastupitelné roli Organizace spojených národů. Organizace, která jediná disponuje globální zodpovědností za světový mír a bezpečnost. Autoři absolutně opominuli roli mezinárodních organizací univerzálního charakteru. Nezmiňují se tedy ani o OBSE ani OECD. Radu Evropy, to jsem ani nepočítal. V prohlášení totiž chybí přihlášení se k respektování mezinárodního práva. Pravděpodobně je pro nás více onen misijní charakter Severoatlantické smlouvy než samo mezinárodní právo. Je mi líto, že k tomu bych se měl přihlásit.

Koaliční smlouva ještě vzpomínala spolupráci se sousedními státy, ale samotné vládní prohlášení již nikoliv. Je to o to smutnější, že prohlášení opominulo i jedinečné, až strategické partnerství se Slovenskou republikou. Zřejmě 400 tisíc slovenských občanů v České republice a 65 tisíc Čechů na Slovensku nestojí nové vládě za jedinou symbolickou větu. Prosím, napravte to alespoň v závěrečném prohlášení, pane premiére. Bylo by trapné!

Prohlášení se nezmiňuje ani o regionální spolupráci v rámci Visegrádské skupiny, i když od tohoto seskupení voliči právem očekávají, že se stane nástrojem společně prosazovaných zájmů v Evropské unii. Překvapilo mě to, protože zvláštní iniciativa ministra Karla Schwarzenberga, kterou představil ve Varšavě od sdílení ambasad, byla příslibem, že Visegrádskou skupinu budeme prosazovat. Možná že to je jinak, že se jen podřídil madam Ashton. Na místě je tedy otázka, proč právě s Varšavou a zda v tom není opět nějaká jiná utajovaná diplomatická hra.

Nejproblematičtějším faktem zahraničněpolitické části prohlášení je skutečnost, že je koncipována, jako kdyby ve světě v posledních letech nedošlo k žádným změnám. Připomínám znovu onu květnovou smlouvu tady z Prahy mezi Spojenými státy americkými a Ruskou federací. Místo respektování pozitivních trendů v rusko-amerických vztazích nová česká vláda chce mluvit o schopnosti reagovat na nové hrozby a přízpusobování kapacit a nástrojů. Čímž se pravděpodobně rozumí ono centrum včasné výstrahy na území České republiky. To je projekt, který je mimo Severoatlantickou smlouvu a o kterém není známo, zda se děje v součinnosti USA a Ruské federace, nebo v rozporu se zájmy těchto dvou států, které se rozhodly pro Prahu jako pro město, kde smlouvu novou uzavíraly. Je to nerozumný a nebezpečný trend. Je třeba si zodpovědně uvědomit, že v našem civilizačním prostoru rozvinutého průmyslového severu nemá sbližování a spolupráce obou států, tedy Spojených států amerických a Ruské federace, žel, žádnou jinou alternativu, když už v Evropě žádný nový trend nepodporujeme.

Prohlášení by mělo definovat vztahy i k prudce rozvíjejícím se asijským státům, jako je Čína, Indie, Vietnam, Japonsko, Jižní Korea, a neopomíjet ekonomicky se rozvíjející státy Jižní Ameriky, Afriky nebo Blízkého východu. To, že to tam není, možná je jenom trendem, že úspory se budou hledat tam, kde zatím se nehledají, to znamená na zrušení ambasad v těchto státech. To by jistě bylo zajímavé šetření, ale jistě na nepravém místě.

Pokud jde o Írák a Afghánistán, tyto dvě mezinárodněpolitické pasti, o kterých samotný velitel amerických vojsk Petraeus tvrdí, že není možné se z nich prozabíjet ven, je třeba chápat jako tragické dobrodružství aliancí ochotných pod vedením Spojených států a do budoucna si vzít ponaučení, že obcházení mezinárodního práva se nevyplácí a zejména nevede ke kýženým očekáváním. Ale tomu se samozřejmě vládní prohlášení vyhýbá obrovským obloukem.

Mrzí mě, že občané České republiky neznají, byť třeba zcela negativní, stanovisko k přijetí eura nebo nepřijetí eura. Měli bychom se k tomu vyjádřit, protože jsme pro ostatní členy sedmadvacítky nečitelní. Nemáme schopnost komunikace a pod vedením této vlády, žel, Česká republika bude jen upadat do stále méně významné pozice v rámci mezinárodního

společenství. Ono samo snižování úrovně diplomatického zastoupení v Praze je toho dostatečným svědectvím. Jestliže Česká republika propásala jedinečnou možnost českého předsednictví v Evropské unii, aby navázala politické a ekonomické vztahy v zahraničí, tak dnes už toho nedosáhneme, protože jednak naše nečitelná zahraniční politika, naše neschopnost vnímat současné trendy je tak obrovská, že ostatní státy ono území České republiky rádi obejdou a budou místo Prahy jednat přímo s Bruselem.

Je mi to líto, ale kdybych měl rozebírat stejně podrobně i další pasáže, dospěl bych jen ke stejnému názoru, který prezentovali moji kolegové z klubu Komunistické strany Čech a Moravy.

Vláda mou důvěru nemá. Nemá ji z programových i personálních důvodů, nemá ji proto, že nemá vizi, jak občany České republiky přivést zpátky mezi nejvyspělejší státy světa, jak je vyvést z krize, a tak znovu být těmi, kteří mohou do světové politiky, evropské politiky vnést ony pozitivní směry, jako to udělala řada jejich předchůdců v minulosti.

Děkuji vám. (Potlesk z řad poslanců KSČM.)

Místopředsdkyně PSP Vlasta Parkanová: To byl pan poslanec Vojtěch Filip. Nyní vystoupí pan poslanec Petr Hulinský a připraví se kolega Jan Chvojka.

Poslanec Petr Hulinský: Vážené dámy, vážení pánové, jedno z hesel sociální demokracie před volbami bylo, že krizi nesmí zaplatit ti, kteří ji nezavinili. Sociální demokracie sice volby vyhrála, avšak většinu v Poslanecké sněmovně získala pravice. Na základě programového prohlášení pravicové vlády Petra Nečase je zřejmé, že nejen náklady krize, ale také rozpočtové reformy v podání ministrů tří stran tvořících koalici zaplatí primárně právě ti, kteří za tuto situaci nesou nejmenší, spíše nepřímou odpovědnost.

Programové prohlášení vlády bylo ušito rychle a je na něm znát, že byla použita jehla nadmíru horká. Desítky stran obecných řečí a nekončící počet odborně se tvářících prohlášení. Že jde o prohlášení protirůstové a proti sociálním jistotám lidí této země. O tom hovořili a ještě budou hovořit mí kolegové. Já se budu věnovat převážně oblasti obrany, kterou přitom reprezentuje člověk, který by měl o obranné a bezpečnostní politice něco vědět.

Chci především polemizovat s tvrzením, že i rodina dokáže ušetřit z ročního rozpočtu 2,5 %. Dovolte, abych připomněl, že nová vláda počítá zřejmě v jiné početní soustavě. Pokud totiž nahlédneme do jejích záměrů, zjistíme, že platy profesionálních vojáků se mají snížit o 3 až 10 %, příspěvky na bydlení o procent až 35 a to mi opravdu 2 až 2,5 % nepřipadá.

Způsoby, jakými vláda úspory v této sféře prezentovala, si nezapadly s nejnižším populismem a útočí na obyčejnou lidskou závist. Jako by za schodek rozpočtu, který mimochodem odstartoval ještě v roce 2008 tehdejší a současný ministr financí, mohli vojáci, kteří mají bydlení téměř zadarmo a přitom vysoké platy. Mimochodem, necht' si pan ministr financí sáhne do svědomí a připomene svou éru náměstkování na Ministerstvu obrany, předražené nekvalitní padáky, modernizaci tanků, chystaný tunel modernizace předpotopných stíhaček MiG 21, prapodivné dodávky vrtulníků a náhradních dílů, a to nemluvím ani pro stát o nevýhodném prodeji kasáren na náměstí Republiky. Proti nim jsou příspěvky na bydlení profesionálních vojáků méně než kapkou v Tichém oceánu.

Nová vláda a tvůrci takzvaného programového prohlášení si vůbec neuvědomují, že příspěvky na bydlení nedostávají vojáci svévolně, ale proto, že více než jiné profese jsou vystaveni častým náhlým změnám bydliště dislokací jednotek. Voják si zkrátka nemůže bydlet, kde chce. Příspěvek na bydlení je svým způsobem bolestné, které je za slušnost, že se stěhuje tam, kde je třeba. Pokud ještě dojde ke snížení platů až o slibovaných 10 %, bude aktivit ve prospěch vstoupit do armády nebo v ní setrvat ještě méně. V situaci, kdy končí služební závazky vojáků druhého cyklu pro profesionalizaci armády, se můžeme nadít hromadného odchodu a úbytku školených profesionálů.

Byl bych proto velmi rád, kdyby pan ministr co nejdříve konkrétně objasnil svůj záměr, aby příspěvek na bydlení byl nahrazen jiným příspěvkem, který by více zohlednil skutečné potřeby vojáků, kteří slouží mimo domov. Armáda zkrátka nesmí šetřit na lidech, nebo se zopakuje zkušenost z 90. let, kdy spousta těch, co měli zůstat, odejde, a ti, co měli odejít, zůstanou.

Je mnohé, co by se dalo vyčítat programovému prohlášení vlády na poli armádním. Kromě jiného je to například nepromyšlený přístup k zahraničním misím. V programovém prohlášení se například můžeme dočíst, že za účelem vytvoření stabilního plánovacího prostředí a zajištění transparentnosti záměrů České republiky vůči spojencům a partnerům budou tyto návrhy předkládány na období až tří let. Rád bych ale vládu a pana ministra upozornil, že to má několik háčeků. Především schválení záměru nasazení sil v operacích na tři roky dopředu není příliš logické a optimální. Může být relevantní pouze za situace, že Česká republika spolu se spojenci by byla účastníkem ozbrojeného konfliktu, který nebude zcela jistě schopna do tří let ukončit. Schválí-li Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky nasazení na tři roky, s vysokou pravděpodobností bude pravidelně parametry nasazení měnit, takže je nutné respektovat správný legislativní proces, schvalovat mise pouze na jeden rok. Nicméně osobně bych se nebránil debatě o záměru nasazení vojsk na delší dobu.

Trochu mě udivuje i legislativní negramotnost resortu obrany. V koaliční smlouvě je totiž možné se dočíst, že Ministerstvu obrany se přikazuje kromě výstavby schopností obranného charakteru klást důraz na dostavbu a optimalizaci integrovaného záchranného systému České republiky. Tento záměr neodpovídá platné právní úpravě odpovědnosti kompetenčního zákona. Jinými slovy, do koaliční smlouvy se vloudil zřejmě sci-fi návrh Věcí veřejných na sloučení Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra, tedy jakési ministerstvo bezpečnosti známé z 50. let. Podle této myšlenky by měla armáda řídit například hasiče.

Bohužel současné povodně ukázaly mnohem smutnější obraz akceschopnosti naší armády, která se v prvních dvou dnech příliš neukázala. V terénu bylo pár desítek vojáků. Je sice pěkné, že pan ministr Vondra se vydal vrtulníkem do postižených oblastí, ale jinak reálná pomoc pokulhávala. Teprve až v pondělí armáda nasadila stovky vojáků. A tady se v plné míře ukázala neprozíravost současné místopředsedkyně Poslanecké sněmovny a bývalé ministryně obrany Vlasty Parkanové, která zrušila armádní záchranné prapory. V současné době funguje pod hasičským záchranným sborem, respektive Ministerstvem vnitra, pouze jednotka z Hlučína s pobočkou ve Zbirohu.

V závěru bych chtěl shrnout, že programové prohlášení je demontáží liberálního a solidárního sociálního státu bez jakékoliv prorůstové perspektivy. Uvědomíme-li si, že člověk žije jenom jeden život a ten by měl prožít pokud možno dobře a důstojně, stát a jeho vláda je tady od toho, aby to zabezpečily, pak tato vláda si tento úkol vůbec nedává. Proto považuji toto vládní programové prohlášení a přístup, kterým reprezentuje, za prostého lidského hlediska za naprostý omyl a budu hlasovat proti němu.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji také, pane poslanče. Nyní vystoupí pan poslanec Jan Chvojka a připraví se kolega Zdeněk Škromach. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Jan Chvojka: Dobrý večer. Děkuji za slovo.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, mohl bych mluvit dlouze a mohl bych také mluvit krátce. Já zkusím tu druhou možnost, nebudu rozebírat jednotlivé programy tohoto programového prohlášení, nebudu rozebírat z-dravotnictví, dopravu, EU, armádu atd. Já dám jenom krátký příklad, který ovšem mluví za všecko a který v podstatě shrnuje ve všem náš postoj k této vládě a to, proč my jako strana ČSSD a já jí nemohu dát důvěru.

V bodu 1 se mimo jiné píše, že „vláda respektující zachování důstojného života všech skupin občanské společnosti včetně sociálně nejpotřebnějších se zavazuje, že provede reformu veřejných financí, důchodového a z-

dravotně sociálního systému“. Zdůrazňuji ještě jednou: respektující zachování důstojného života všech skupin občanské společnosti.

Zděsil jsem se, když jsem četl v novinách a zejména v tomto programovém prohlášení mimo jiné, že vláda zavede pružnější konta pracovní doby, a také to, že vláda uvolní podmínky pro opakované uzavírání pracovních poměrů na dobu určitou, čímž dojde ke zpružnění trhu práce. Nevím, čím bude tento institut důstojný ke všem skupinám občanské společnosti. Co je důstojné pro zaměstnance, který dostane smlouvu na půl roku, potom na tři měsíce, potom na rok, potom neví, jestli ji dostane, nebo nedostane? Myslím si, že na tom není důstojného zhora nic. Je to institut, který nás vrací do 19. století a dělá ze zaměstnance v podstatě nevolníka. Jak už říkali moji předěčníci, např. Michal Hašek nebo Jiří Paroubek, určitě zaměstnanec, který pět let nebude mít jistotu, zda bude mít pracovní poměr, nedostane hypotéku. V podstatě nebude mít jistotu vůbec ničeho. Takže to je jenom takový krátký příklad, který mluví za vše, jak to tato vláda myslí s takzvanými obyčejnými lidmi.

Tato vláda, resp. tato koalice, vyhrála volby na základě takzvané řecké karty, kdy varovala před tím, že ČSSD přivede naši zemi do Řecka. Já bohužel naší straně mám za zlé, že nedokázala důstojně na toto reagovat a že nikdy neřekla: Jaké Řecko my jsme měli v programu? My jsme chtěli 20 platů? My jsme chtěli 18 důchodů? My jsme chtěli příplatky za nošení šanonů nebo příplatky za koukání do počítače? My jsme měli a stále máme v našem programu obyčejný v uvozovkách sociální stát, tak jak je zvykem mít ho ve všech standardních evropských zemích. Bohužel, jak říkám, nedokázali jsme hrát kartu Řecka a stávající koalice, bohužel i za podpory pravicových médií, tuto hru nad námi vyhrála.

Já se obávám, že se může stát, že tento den, pokud bude dnes vládě dána důvěra, bude, nebo resp. může být jednou v učebnicích dějepisu popsán jako začátek konce sociálního státu v České republice. Já nevidím na programovém prohlášení této vlády absolutně nic, čím by mohlo být spojováno se sociálním státem, nevidím tu solidaritu bohatých s chudými či zdravých s nemocnými, ale přijde mi to tak, že je to takový sociální stát naopak, kde se žádá solidarita chudých s bohatými, nemocných se z-dravými. Jak jsem říkal, bojím se o to, aby jednou v učebnicích dějepisu nebyl tento den popsán jako začátek konce sociálního státu či jako počátek konce sociálního smíru, který by měl být pravidlem v každém vyspělém státě, tak jak to bylo pravidlem v této republice do teď. Doufám, že spíše bude tato etapa, pokud vláda dostane důvěru, brána jako slepá ulička a že po zklamání, které minimálně občany čeká pod touto vládou, opět sociální demokracie dostane důvěru v příštích volbách. Z tohoto důvodu nemohu dát důvěru této vládě.

Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Ano. Děkuji také, pane poslanče. Nyní vystoupí pan poslanec Zdeněk Škromach a připraví se pan poslanec Miroslav Grebeníček.

Poslanec Zdeněk Škromach: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, paní poslankyně, páni poslanci, jak tak vidím, dinosauři mláďata jsou hravá a už opustila sněmovnu. Ti dinosauři tady zůstali. A já myslím, že i s panem premiérem už něco pamatujeme. A samozřejmě bychom byli rádi, kdyby se rozhodlo o důvěře či nedůvěře vládě ještě dneska. Proto také jsem měl připraveno poměrně široké a dosti vyčerpávající vystoupení, které by hodnotilo hlavně oblast ministerstva práce, pana ministra Drábka, který je zde v tuto chvíli nepřítomen a kterému píšeme černou tečku.

Zaměřil bych se jenom na několik bodů, které tady víceméně ještě nezazněly, protože ono snad už všechno tady bylo.

Hovoří se například o podpoře zaměstnavatelů a podpoře podnikání. A tak nějak se tady vytratilo to, že vlastně vláda připravila jako jeden podpůrný program, že zaměstnavatelé budou o týden déle platit nemocenskou, aniž by, podobně jako tomu bylo za našich vlád a v době, kdy jsme tento zákon připravovali, alespoň určitým způsobem daňově tyto zaměstnavatele zvýhodnila. Takže přenáší vlastně určitým způsobem zodpovědnost a finanční zátěž na zaměstnavatele.

Na druhé straně musím jednoznačně říci, že zrušení sociálního příplatku je velké barbarství, protože to je dávka, která je určena pro ty nejpotřebnější, pro ty nejchudší. A její zrušení tak, jak je deklarováno, považují za něco, co skutečně nelze slučovat se sociálně citlivým způsobem. Je to stejné, jako kdybychom chtěli řešit jemnou operaci chirurgickou místo skalpelem motorovou pilou.

Pokud jde o někdy uváděné zneužívání sociálních dávek, chtěl bych tady uvést několik příkladů, které ukazují, že vlastně vůbec ty návrhy nepostihnou ty lidi, kteří by mohli zneužívat a možná že i někdy zneužívají nebo využívají ten sociální systém, ale vlastně postihne ty lidi, kteří poctivě pracují a kteří žijí a starají se o svoje rodiny.

Například zrušení porodného fakticky u všech kromě prvního dítěte a do výše příjmu 2,4násobku životního minima. To je víceméně jednoznačně postihnouti jednak rodin, které mají střední a nižší příjmy, protože to jsou většinou lidé, kteří pracují, a poctivě pracují – alespoň někdo v rodině. A za druhé nechápu dost dobře, jak se dá tato dávka zneužívat. Jestliže se ročně narodí asi 100 tisíc dětí, tak jestli by mělo být důvodem to, že možná pár desítek maminek, které se chovají nezodpovědně a dají své dítě do dětského ústavu apod. nebo se ho zřeknou a tak dostanou neoprávněně toto porodné, myslím si, že ve vztahu k těm 99 900 rodin, které takto budou postiženy, to skutečně nemá vůbec žádné opodstatnění.

Rodičovský příspěvek se víceméně zkrátí ze čtyř let na tři roky. To je potřeba, aby vláda řekla jasně, že to je opět další v uvozkách z rodinných opatření. Příspěvek na péči u 1. stupně, čili u lidí zdravotně postižených a u lidí starších, bude zkrácen ze 2 tisíc na 800 korun. A tak bychom mohli pokračovat i v dalších návrzích.

Chtěl bych zdůraznit toto: Myslím si, že půl milionu nezaměstnaných nejsou žádní flákači, nejsou to lidé, kteří by hledali, jak žít za sociální dávky. Tito lidé chtějí práci! A pan premiér Nečas a jeho ODS, ale i další říkali, že podpoří přes 170 tisíc pracovních příležitostí. V tom programu je ale nenacházím. Ani jedno pracovní místo tady není! Spoléhají na to, že možná zaměstnavatelé nějaká pracovní místa vytvoří. Lidé chtějí mít slušnou práci, chtějí pracovat, chtějí si za práci slušně vydělat. A jestli si někdo myslí, že 8 tisíc minimální mzdy, a v regionech, odkud pocházím já, odkud pochází i pan premiér Nečas, ale odkud pocházejí i další kolegové poslanci a poslankyně, tak tam jednak je vysoká nezaměstnanost na moravsko-slovenském pohraničí od Ostravy až dolů po Břeclav a tam všude lidé čekají na to, že práci získají, mnohdy za nízkou mzdu, ale aspoň nějakou práci.

Opatření, která se tady rýsují – zastavení některých dostaveb rychlostních silnic, železnic apod. v těchto regionech – samozřejmě povedou k tomu, že do těchto regionů žádný pořádný investor či podnikatel nepřijde, naopak se budou stěhovat do okolí, do aglomerací, jako je Praha, kde se ukazuje, že pan ministr dopravy samozřejmě má své priority, protože chce jezdit kolem Prahy po dálnicích apod., a co se děje na Zlínsku, Hodonínsku nebo Břeclavsku ho samozřejmě už tak moc nezajímá!

Stejně tak poměrně velký zásah do práv zaměstnanců je, že člověk, který ztratí zaměstnání a řeší to i ve spolupráci například se zaměstnavatelem formou dohody, nedostane podporu v nezaměstnanosti, nebo naopak mu bude snížena. Stejně tak velmi citlivé je snížení odstupného pro mladší lidi, kteří mají kratší dobu zaměstnání, a prodlužování u lidí s delší dobou zaměstnání, ale prodlužování na stávající výši tří měsíčních platů, což samozřejmě bude znamenat ve svém důsledku snahu zaměstnavatelů v mnoha případech se zbavovat zaměstnanců, kteří jsou dlouho v zaměstnání. Ostatně takových mnoho nebude, protože jestliže se má prodloužit možnost řetězení pracovních smluv na dobu určitou až na pět let, pak obzvláště mladé rodiny budou velmi těžko hledat nějakou budoucí existenci, protože každé tři měsíce budou v ohrožení, že pracovní smlouva nebude prodloužena a že o práci, byť mnohdy špatně placenou, přijdou.

To, co je potřeba také zdůraznit, a myslím si, že úplně na závěr, že tato opatření, která nabízí vláda jako řešení, a myslím, že z toho nejvíce vyčnívá, když říká: Nebudeme zdaňovat ty úspěšné, ty vzdělané! Naopak, zdaníme pracující důchodce! A když si to ještě dočtu úplně do konce, tak je tam, že

zdaní pracujících důchodce, kteří berou trojnásobek průměrného výdělku – 60 až 70 tis. korun. Kolik takových pracujících důchodců asi v Česku existuje a kolik toto opatření přinese panu Kalouskovi – který je momentálně o holi a možná by bylo dobré, kdyby o té holi zůstal – tak kolik mu přinese do státního rozpočtu takovéto opatření? Jedno opatření vedle druhého je zaměřeno na rodiny s dětmi, proti rodinám s dětmi, proti zaměstnancům, proti seniorům a v konečné fázi i proti rodinám, kde mají studenty, protože pravda je, že mnohdy student nemá ani tak příliš, že by bojoval proti školnému, jak tady zaznělo, protože tatík školné prostě zaplatí, a já myslím, že mnohdy to mnohé studenty, kteří píšou na Facebooku – a chtěl bych pozdravit přátele, kteří se tam mnohdy velmi nelibě vyjadřují o současné vládě, ale já jejich názory tady tlumočit v tuto chvíli nebudu – tak samozřejmě tato opatření, ať už to je školné, ať už to je další zdanění nemocných formou zvyšování poplatků ve zdravotnictví, ať je to zdaňování pracujících důchodců, ať je to snaha dneska zavést poplatek nebo daňovou úpravu tak, abychom se skládali na povodně – a proč ne, na povodně se složme – ale nechápu, proč bychom se měli skládat po stokoruně všichni stejně! Člověk, který bere minimální mzdu 8 tisíc korun, stejně tak jako pan Kalousek, který bere přes 100 tisíc jako ministr. Já myslím, že spravedlivé je, aby to bylo určité procento ze mzdy. A pak si myslím, že to je v pořádku. Určitě to nikomu neublíží. Možná že někdo bude mít o něco menší domek, menší bazén a bude jezdit v menším autě, ale to asi nebude tak, že by ho to ohrožovalo existenčně. Ovšem přenesení daňové zátěže, dopadů ekonomické krize a důchodové reformy na ty, kteří vlastně celým tím systémem nejvíce trpí, považuji za něco naprosto nepřijatelného. Proto není možné tuto vládu, která si nedokáže vážit sociálního smíru v této zemi a která vytváří v této zemi napětí mezi sociálními skupinami, nemůžu tuto vládu podpořit a myslím si, že tato vláda vůbec neměla vzniknout! (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji panu poslanci Zdeňku Škromachovi. Slovo má pan Miroslav Grebeníček a připraví se kolega Petr Jalowiczor.

Poslanec Miroslav Grebeníček: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, dámy a pánové, po řadě volebních období výsledek letošních voleb, jakkoliv jej lze interpretovat různě, vedl k vytvoření vládní koalice vybavené neobvykle silným mandátem těch voličů, kteří přišli k volbám. To nepochybně dává vládě takové koalice do rukou mimořádnou sílu, a to v nejlepším, ale i v nejhorším smyslu toho slova. Ve Sněmovně, jak všichni velmi dobře víte, to představuje 118 poslaneckých mandátů, za kterými stojí úctyhodný počet voličů. Vláda ke své existenci nepotřebuje,

jak tomu například v době vlády někdejšího šéfa ODS Mirka Topolánka, kupovat nějaké přeběhlíky a je jen málo věcí, ke kterým by potřebovala hlasů opozice. S takovým potenciálem lze nesporně mnohdy vykonat. Obměna Sněmovny, příchod nových lidí, mnohdy nezatížených dosavadním systémem politické korupce, která v uplynulých desetiletích prorostla nejvyšší patra české politiky, vzbuzuje určitou naději. Nové pohledy, zkušenosti nebo i invence a odbornost dosud nezatížená politickým kšeftařením mohou být, či dokonce jsou určitým příslibem, že potenciál koalice nemusí nutně znamenat snahu přehlížet demokratické procedury, procedury rovnoprávné demokratické diskuse a společného hledání řešení vážných problémů, kterých má republika, jak tady dnes už opakovaně několikrát zaznělo, nepřeberně. Jsem dokonce ochoten připustit, že může převážit kvalifikovanost, odbornost, demokratičnost přístupů nad praxí politických kšeftů, politické korupce a snah obejít demokratickou diskusi, kontrolu a převálcovat opozici silou.

V tuto chvíli však jednáme o něčem, co předkládá tým, který přece jen svým složením není až tak úplně nový a který, jak už to ve výlučně mužské společnosti bývá, může mít sklon si vystačit zcela sám se svými představami a považovat své představy a záměry za ne-li jediné možné, pak alespoň za jedinečné a zcela nejlepší a nejsprávnější. V koaliční vládě s výjimkou několika nových, chtělo by se říci zcela nových, minulostí a předchozím vládnutím nepolíbených tváří stojí přece jen protřelí matadoři, kteří do prohlášení nevtělili jen silné přísliby, ale i své svérázné zkušenosti a výsledky své předchozí práce. A to si zaslouží poněkud analytičtější pohled.

Věc, kterou projednáváme, je, jak jsem pečlivým studiem předloženého programového dokumentu nastupujícího kabinetu zjistil, skutečně velmi vážná. Se žádostí o důvěru před Sněmovnu totiž po dvaceti letech korupčního, nekvalifikovaného a neodpovědného vládnutí předstupuje prý konečně vláda jiná a programově zcela nová, řečeno jejími vlastními slovy – vláda rozpočtové odpovědnosti, vláda práva a boje proti korupci. Až dosud tedy, mám-li vyjít vstříc novému stylu osobností, které se ucházejí o naši důvěru, České republice vládli dinosauři, kteří způsobili a zavinili, že – cituji nyní z programového prohlášení – naše země není v jednoduché situaci. Zatáhneme za záchrannou brzdu, začneme vyřezávat rakovinu společnosti – korupci – a zvýšíme konkurenceschopnost naší ekonomiky.

Dámy a pánové, pokud jsem z předkládaného dokumentu pochopil správně hodnocení stavu země a příčin tohoto stavu, mohu jen souhlasit, že situace, do které republiku přivedli nezodpovědní premiéři, ministři financí, spravedlnosti, vnitra a ministři práce a sociálních věcí předchozích vlád, je kritická. Snad nikdo zde na půdě Sněmovny nepochybuje o tom, co vláda fakticky tvrdí. Tedy o tom, že česká politika, veřejná správa,

ekonomika a celá společnost je prolezlá rakovinou korupce. Té korupce, která se rozbujela proto, že dřívější vládní koalice ji buď přímo aktivně provozovaly, podporovaly, nebo alespoň i vytvářely co nejširší prostor.

Dámy a pánové, věřím, že zde mezi námi není nikdo, kdo by pochyboval o nutnosti zvýšit konkurenceschopnost české ekonomiky, odvrátit hrozící a narůstající rizika pouhé montážní dílny a periferie vyspělejších a konkurenceschopnějších zemí Evropy a světa. Pokud se vláda zavazuje k boji s korupcí a vyzývá ke zvýšení konkurenceschopnosti české společnosti a ekonomiky a pokud volá po nastolení a prosazení práva, je to po předchozí praxi nesporně žádoucí. Pozorně jsem proto v jejím prohlášení po všech minulých zkušenostech hledal, nakolik to myslí seriózně či vážně.

Poněkud mě pak zarazilo nedvojsmyslné a důrazné odhodlání vlády přesunovat postupně odpovědnost za financování politických stran z kompetence voličů a státu do privátní sféry, tedy do rukou sponzorů. Nemyslím si totiž, že právě Viktor Kožený, Lajos Bács, Radživ Sinha, Zdeněk Bakala či Pepa z Hongkongu a kdokoliv v minulosti, dnes nebo v budoucnosti přímo hmotně zainteresovaný na politice stran a vlády, ale i konkrétních poslanců a senátorů, jsou těmi osobnostmi, které by měly platit stranické sekretariáty a zavazovat si tak strany a nepřímo i kandidáty na poslance a další osoby, které nakládají s mocí demokratického státu. Jsme-li v prostředí tržní ekonomiky, pak vláda a parlament by při respektu k ústavě a právním principům právního státu a občanské rovnosti neměly namísto demokratických procedur do soutěže politických stran ani do demokratického výkonu moci zanášet další prvky trhu a posilovat vazby a korupční rizika typu štedrý plátec milionů a potřebný příjemce.

Nyní ale raději přeju k samotné podstatě programového prohlášení. V době, kdy vládní koalice po volbách začala sdělovat své představy o vládnutí, jsem zaznamenal kritické hlasy mnoha expertů. V některých zaznívalo, že záměry vládní koalice nejsou systémové a že jejich představy o ekonomické politice a o základních společenských prioritách nepřekračují myšlenkový obzor komiksového strýčka Skrblíka. Nutně jsem si tedy musel klást otázku: Dokáže nová koalice pokročit od těchto představ k ucelenému racionálnímu, společensky přijatelnému konceptu? K takovému, který veřejnost laická i ta odborná přijme jako demokratický, sociálně únosný a efektivní koncept a jako skutečné východisko pro všechny občany z krize ekonomické, sociální a krize hodnot? Té krize, do které při vědomí všech mezinárodních vlivů nás přece jen, jak to vláda připouští, lvím dílem po celá léta přiváděly neodpovědné, neschopné a korupci podléhající kabinetů vedené, jak v nedávné době opakovaně tvrdil dnešní ministr vnitra Radek John, dinosaury z řad občanských nebo sociálních demokratů?

Po zevrubnější analýze toho, co vláda předkládá, jsem však upadl do

rozpaků. Pravicová vláda, za jakou se tento kabinet prohlašuje, zcela jistě nebude výlupkem sociální citlivosti ani vládou dolních deseti milionů. Voliči koalice od ní mohou čekat, proto ji také volili, spíše opak. Přesto jsou některé základní hodnoty právního státu, ústavní principy a některé lidské hodnoty, které by měla cítit i pravicová vláda a kde by mělo být jasno hned od počátku.

Dámy a pánové, považuji proto za vhodné, abych na některé z rozporných slabých nebo vyloženě nesrozumitelných pasáží reagoval přímo zde ve Sněmovně.

Nová vláda se dnes programově distancuje od vlád předchozích a zejména od klientelismu, korupce, od rozpočtové politiky předchozích ministrů financí a spolu s tím nutně i od sociální politiky. Oproti tomu z některých médií vzešla podezření z nepoctivosti a zkorumpovanosti některých významných, a to i klíčových osob vládní koalice. Mám za to a velmi bych to přivítal, kdyby předseda vlády využil příležitosti, předešel pochybnostem a vysvětlil to, co vyvolává opodstatněné obavy z pokračování korupce, porušování principu právního státu a podněcování sociálních konfliktů a v neposlední řadě z ideologicky motivované neodbornosti.

Z prohlášení jsem například v části věnované resortu kultury zjistil, že „vláda si uvědomuje význam kultury chápané v nejširším smyslu slova jako určujícího hybatele vývoje civilizace, a tím i naší společnosti, v 21. století“. To jsou ovšem velká slova. Podporu kultury, byť takto vládou namísto v preambuli přímo v závěrech resortu zakotvené jako určující hybatel vývoje civilizace, pochopitelně vítám. Chybí mi jen odpovídající financování této vládní priority, kterou předchází vlády jako zbytkový resort a zbytkovou oblast hluboce podfinancovaly. A z textu, který posuzujeme, neplyne, že by se to mělo změnit.

Říká-li ale vláda, že je pro ni určujícím hybatelem vývoje civilizace kultura, musím se ptát, zda to míní opravdu vážně. I kdyby to totiž myslela v tom nejširším možném významu toho slova, jak potom rozumět následující vládní deklaraci: „Víme, že jen podnikatelský sektor je tvůrcem bohatství společnosti, ne stát. „

Ptám se tedy premiéra a vlády jako celku, proč je programový dokument založen na vadné premise. Nebo vláda myslí skutečně vážně, že tvůrci společenského bohatství v moderní ekonomice, v moderní společnosti 21. století jsou skutečně pouze a výlučně v podnikatelském sektoru? Měřeno a analyzováno v porovnání s realitou moderního světa a chováním vlád vyspělých zemí zní takové tvrzení až nekvalifikovaně a možná i trapně ideologicky. V záměrech, které vláda deklaruje, ohrožuje taková ideologická floskule, která navíc celý veřejný sektor a občanskou společnost zužuje a zaměňuje za stát, jak sféru státních investic, tak také sféru vzdělání, vědy a veřejných služeb, které nejsou a v mnoha případech ani v de-

gradované formě nemohou být v moderním světě realizovány oním podle kabinetu výlučným tvůrcem společenského bohatství.

Dámy a pánové, má být právě zmíněná floskule, kterou si vláda dává do štítu, vysvětlením toho, proč po hlubokém podfinancování resortu školství a veřejných výdajů na vzdělání v posledních deseti letech také tato vláda chce škrtat výdaje stejně byrokraticky jako v jiných resortech? Cožpak si skutečně tato vláda plně neuvědomuje, že od svých dílem sobeckých, dílem neschopných a neodpovědných předchůdců typu Mirka Topolánka se může odlišit jen tím, že přestane s partajními kšefty, podceňováním školství a hloupým ideologizováním věcných problémů a začne se skutečnou podporou školství, vzdělanostní ekonomiky a sociálně soudržné spolupracující společnosti?

V programovém prohlášení kabinet navrhl mnoho témat a mnoho obecně znějících závazků. Pomínu, že jsou ne vždy organicky spleeny a někdy se zbytečně opakují.

Snad ještě dříve, než zmíním ony největší koncepční a myšlenkové protimluvy, sluší se vyjádřit k hlavní filozofii vládního programu. Touto filozofií je, že republika se neuvěřitelně zadlužila a že rozhodující a pro některé představitele koalice a vlády takřka jedinou a nejlepší cestou ke spásě je ono obrazné zatažení brzdy, tedy jednoduše vyjádřeno zabrzdění veřejných výdajů, zmrazení, a dokonce snížení mezd, zdražení významné části spotřeby a další omezení standardů lidských práv v oblasti pracovního práva i v širokém spektru sociálních práv.

Dámy a pánové, jsou ovšem ekonomové, kteří v podmínkách moderní tržní ekonomiky takové zatažení brzdy považují za ekonomickou negramotnost. A my bychom měli, jsem o tom dokonce přesvědčen, i jejich výhradám naslouchat. Zaměstnanecké odbory argumentují, že to nebyli zaměstnanci, kdo neodpovědně vládli a kdo vydžusovali prostředky určené na výplatu penzí a do zdravotního pojištění a že některé návrhy vlády směřují k zavedení nerovnoprávných až nevolnických poměrů mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem za situace, kdy ani vláda, ani ekonomika není schopna půlmilionové armádě nezaměstnaných nabídnout v dohledné době ani svobodnou volbu profese, ani společensky potřebnou, kvalifikaci lidí odpovídající a rozumně placenou práci.

Chtěl bych zít, pokud se týče dluhů, strany vládní koalice za slovo. Z ověřitelných a snadno dostupných faktů, které zde nepochybně mnozí velmi dobře známe, ale i z toho, co zveřejnily nové strany současné koalice, je zřejmé, že dluhy prudce narostly a zadlužování akcelerovalo zejména činností vlády Mirka Topolánka, ve které samozřejmě jen jistým nedopatřením byli v silných a odpovědných pozicích současný premiér a ministr financí, ale také ministr zahraničí a obrany. Jsem dalek toho, zpochybňovat, že dluh, který za dobu 18 let trvání České republiky plus

dva roky republiky federální narostl do neuvěřitelné výše a v červnu letošního roku dosáhl 1 bilionu 246 miliard korun, je nutné řešit. Nedávná vláda Občanské demokratické strany, lidovců a zelených vedená už zmiňovaným Mirkem Topolánkem, jak všichni víme, jej neřešila a někteří členové té vlády ještě v době nastupující americké a evropské ekonomické krize si problém dluhu a zranitelnost postavení republiky a její montážní exportně závislé ekonomiky nepřipouštěli. Naopak, ještě stačili zasadit příjmům státního rozpočtu poslední úder, prosadili vysoké daňové úlevy pro příjmově nejsilnější vrstvy, snížili odvody nejbohatších do veřejného zdravotního a sociálního pojištění a podfinancovali kulturu a školství. Už tehdy bylo jasné, že takové ekonomicky neodpovědné a sociálně neprozíravé a nespravedlivé kroky krizi a riziku poklesu konkurenceschopnosti republiky nečelí, ale naopak je prohlubují a zvětšují.

Dámy a pánové, vláda, která nás nyní oslovuje, nějakým nedopatřením ve svém programu uplatňuje, a je to velmi čitelné, filozofii, že splacení dluhů a nalezení východiska z krize se bez zachování a zvýšení výhod pro podnikatelský sektor na straně jedné a bez mimořádných obětí ze strany zaměstnanců a zejména rodin s dětmi, nemocných a sociálně slabých na straně druhé neobejde. Dosud nevídaným poklesem mezd by dluhovou díru měli zalepit také veřejní zaměstnanci. Ekonomický růst, se kterým se v této filozofii pro příští léta počítá, by tedy zřejmě neměl být podle vlády v případech příjmově slabších a průměrných vrstev důvodem k udržení nebo zvýšení životní úrovně, ale jen k občansky uvědomělé radosti, že svými nižšími platy, dražším nákupem a nižší finanční dostupností služeb a základních životních potřeb pracují pro vyrovnání rozpočtu, do kterého předchůdci nynější vlády zafali tak hlubokou sekeru.

Dámy a pánové, v této souvislosti mi přece jen připadá zvláštní, jakým neotřelým způsobem vláda žádá od těchto skupin, aby si uvědomily, že všichni jsou na palubě jedné lodi a že všichni musí skládat oběti a činit projev skromnosti a sounáležitosti se závěry premiéra, ministra financí či celého kabinetu. V sektoru veřejných zaměstnanců diktuje vláda snížení objemu mezd v příštím roce o desetinu a poté na tři roky mzdové prostředky nezvyšší. Provozní výdaje zde sníží o 10 %. Výjimkou z této sounáležitosti a projevů skromnosti mají být ústavní činitelé, jejichž mzdy se sníží jen o 5 % a jejich počet má být zachován.

V těch číslech marně hledám přiznání se k odpovědnosti nebo alespoň ochotu ke stejným obětem, které vládní koalice požaduje po těch nejslabších. Troufám si tvrdit, že snad žádná odpovědná vláda by nebyla tak politicky a odborně negramotná, aby jako hlavní a určující priority vládnutí stanovila metody a kroky, které přinášejí nikoli perspektivu udržení životní úrovně a rozvoje společenského potenciálu, ale naopak kroky zmrazení, nebo dokonce snížení životní úrovně většiny a opatření směřující k pod-

vázání společenské spotřeby a k omezení rozvojového potenciálu společnosti.

Dámy a pánové, v době, kdy v odborné ekonomické veřejnosti i v politických elitách moderních států je řeč o vzdělanostní ekonomice, o ekonomice prorůstové, dynamicky a efektivně se rozvíjející a přinášející novou kvalitu života, či dokonce vzestup všem společenským vrstvám, by jistě bylo zpozdilé vracet se k primitivním metodám minulých dob.

Chci věřit, že i někteří členové vlády a stran vládní koalice vědí o tom, kudy se ubírá moderní svět. Proto s plnou odpovědností tvrdím: Každá vláda, která by svou existenci zakládala na byrokratickém podvazování ekonomického růstu, na byrokratických procentech škrtů veřejných výdajů a na mechanickém omezování veřejných služeb či přesouvání odpovědnosti a ekonomických nákladů krize a problémů výlučně na zaměstnance a vrstvy s průměrnými a nižšími příjmy, by pak byla vládou skutečných dinosaurů. Každá vláda, která by se pokoušela omezit lidská práva zaměstnanců a sociálně slabých, která by omezovala a rušila standardy dosud dosažených politických, sociálních a občanských práv, by byla vládou přinejmenším podezřelou.

V programovém prohlášení vlády – já se tím nechci nikoho dotknout osobně – je cítit chaos, zmatek a bezradnost. Ale i mazanost. A víc než to. Ti, kdo koncipovali vládní prohlášení, zjevně nedokázali nalézt nová, moderní, ekonomicky efektivní a přitom politicky přijatelná i sociálně více či méně spravedlivá východiska. Možná kouzlem nechtěného – věřím, že to takto nezamýšleli, ale výsledek je bohužel takový – je, že vládní program vůbec nenabízí efektivní a moderní nástroje a východiska ze společenské krize, v níž se česká společnost po léta zmítá. Ale stejně tak nenabízí koncept lidské sounáležitosti a společné cesty k ekonomicky efektivnější, sociálně přijatelné, či dokonce spravedlivé a demokraticky založené budoucnosti.

Dámy a pánové, v konfrontaci s celým vládním programovým prohlášením proto až komicky zaznívá to, co vláda začlenila do pasáže nadepsané Lidská práva: „Budeme rozhodně podporovat všechna opatření, která účinně pomohou každému občanu České republiky domoci se svých ústavou zaručených práv. Zvláštní zřetel si zaslouží příslušníci zranitelných skupin občanů, pro které je často neřešitelným problémem dovolat se spravedlnosti a rovnoprávnosti postavení – dětí, zdravotně postižených, seniorů.“

Ptám se v této souvislosti premiéra, jak se slučuje s Listinou základních lidských práv a svobod a s Ústavou České republiky, tedy s ústavním pořádkem České republiky, snaha vlády likvidovat rovný přístup ke zdravotní péči a právo na bezplatnou zdravotní péči na základě zdravotního pojištění. Jak se slučuje se sociální citlivostí snižování příspěvků pro zdravotně postižené a pro rodiny žijící z nižších než průměrných příjmů?

Jsou pokuty za návštěvu lékaře, za recept a výpalné za životně důležité léky projevem úcty k lidskému životu a k právům občanů na rovné zacházení? Jsou současné nejrůznější pololegální a nelegální poplatky vybírané ve školách, zejména ve školách vysokých, ale také vládou připravované školné na veřejných vysokých školách, v souladu s právem na rovný přístup dětí a mladých ke vzdělání a s ústavou, která zaručuje rovné šance a bezplatné vzdělání na veřejných školách? Je to náhoda, že po letech ostudného podfinancování školství a vědy se ve vládním prohlášení neobjevuje ani konkrétní a vůbec jakýkoli závazek, že v případě procenta hrubého domácího produktu směřujícího ve veřejných výdajích do školství a vědy dojde k jeho zvýšení? Vedle učitelů jsou zde vysoké počty zaměstnanců, jejichž platy jsou rovněž hodně nízké. I ti mají platit za neodpovědnost premiérů a ministrů financí předchozí vlády? Je návrh na řetězení pracovních poměrů na dobu neurčitou (určitou?), neúnosné prodlužování zkušební doby a všemožné obcházení daňových povinností včetně placení zdravotního a sociálního pojištění v souladu s lidskou důstojností, s rovností všech forem podnikání a s právem na spravedlivou odměnu za práci?

Dámy a pánové, jak se vláda postaví ke skutečnosti, že v České republice média veřejné služby, ale i další, prosazují cenzuru informací a informačních zdrojů z politických a jiných důvodů a že občanům je fakticky upíráno právo na to, aby si sami svobodně vytvářeli názor a mohli informovaně rozhodovat o podstatných otázkách svého života a o směřování společnosti, ve které žijí? Proč vláda obchází v oblasti lidských práv skutečnost, že Česká republika se podílí na hrubém porušování mezinárodních úmluv o lidských právech a Charty OSN, že vlády České republiky přijímají spoluodpovědnost za akty teroru a násilí, za válečné zločiny, za jejich krytí a hrubě porušují své povinnosti při prosazování ženevských konvencí? A proč tak málo vláda vyvíjí mírové aktivity, programy pomoci rozvojovým zemím a aktivity směřující k mírové spolupráci států a národů multipolárního světa?

Možná právě proto je formulace cílů vlády v zahraniční politice a její odpovědnosti za mírovou spolupráci tak neurčitá, možná bych mohl říci bezpohlavní a k ničemu novému nezavazující.

Jak se vláda staví ke skutečnosti, kdy předchozí vlády povolily v rozporu s ústavně zaručeným právem na život mimo regulérní vyhlášení války fyzickým osobám s občanstvím České republiky právo výkonu mimosoudních poprav a aktivního útočného zabíjení lidí na území cizích států?

Beru na vědomí, že vláda ani slovem nezmiňuje, a možná není ani schopna zajistit naplnění práva občanů na práci, na práci společensky užitečnou a potřebnou. Považuji to ale za neomluvitelné v situaci, kdy statisíce rukou by mohly stavět a opravovat byty, silnice, kdy statisíce lidí by mohly pracovat ve sféře sociální péče, ve službách, vytvářet hodnoty, brát

mzdy a platit sociální a zdravotní pojištění, daně a vytvářet koupěschopnou poptávku, která podmiňuje spotřebu a ekonomický růst.

Ano, mnohé z těchto prací a služeb by mohly být podstatně levnější bez překupníků, bez zkorumpovaných, předražených zakázek velkých firem, které pracují mnohdy rukama firem malých a živnostníků – švarcsystému.

Závěrem si pak dovolím poněkud odlehčit slova kritiky, ale v žádném případě to neznamena, že tím oslabuji své výhrady k předkládaným záměrům této vlády. Když Čapkův pejsek s kočičkou – vzpomínáte, také jste to určitě četli – vařili svůj dort, byli vedeni těmi nejlepšími úmysly. Do toho dortu dali vše, co považovali za nejlepší pro sebe a své žaludky. Asi tak nějak na mě působí vládní prohlášení formou svého zpracování a jako celek svým obsahem.

Chtěl bych vládě a jejím ministrům jen připomenout: To, co podle vašich nejlepšíků úmyslů vyhovuje vašim žaludkům a peněženkám, se může ukázat ve výsledku jako nekonzumatelné dokonce i pro vás samotné. A rozhodně to neodpovídá žaludkům a peněženkám těch dolních deseti milionů, pro které svůj výpeček připravujete.

Za předpokladu ekonomického růstu – cituji v této souvislosti z koaliční smlouvy Občanské demokratické strany, TOP 09 a Věcí veřejných – dosáhneme do roku 2016 vyrovnaných veřejných rozpočtů. To je ovšem jiná káva. Vládní koalice nám totiž jasně říká: „Nebude-li pršet, nezmoknem.“ Tomu rozumím, neboť za předpokladu recese žádných vyrovnaných rozpočtů vládní koalice nedosáhne a všechny oběti našich spoluobčanů budou opět naprosto zbytečné.

Chci být ovšem správně pochopen. Rozhodně se nezříkám na půdě této Sněmovny práce na všem, co bude mít smysl a co prospěje republice a jejím občanům. Budu proto případ od případu posuzovat vše, co přijde, a rozumné a prospěšné předlohy a návrhy pochopitelně podpořím. Ze stejných důvodů ale je zřejmé, proč nemohu podpořit dokument, se kterým před nás předstoupila vláda premiéra Nečase. Není žádný důvod, abych podpořil ty návrhy, které jako by vzešly z dílny dinosaurů a jsou pokračováním stylu korupce a neodpovědnosti, a není ani důvod, abych z lítosti či shovívavosti podpořil dokument ekonomicky neperspektivní a v konkrétních návrzích sociálně nepřijatelný nebo omezující dosud dosažené standardy lidských práv.

Dámy a pánové, děkuji vám za nevšední pozornost. (Potlesk některých poslanců.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: To byl pan poslanec Grebeníček. Nyní vidím, že se o slovo hlásí předseda poslaneckého klubu TOP 09 Petr Gazdík. Prosím, pane předsedo, máte slovo.

Poslanec Petr Gazdík: Vážená paní předsedající, dovoluji mi, abych podle § 53 odst. 1 zákona o jednacím řádu navrhl na návrh poslaneckého klubu TOP 09, Věcí veřejných a ODS, aby Sněmovna jednala a hlasovala i po 21. hodině večerní. Děkuji.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Ano. Děkuji. Slyšeli jsme přednesený návrh, o kterém dám hlasovat. Počkám ještě pár vteřin, aby se přicházející poslanci stačili usadit ve svých lavicích. Je zde žádost o odhlášení. V tuto chvíli vás odhlašuji, prosím, abyste se znovu přihlásili svými hlasovacími kartami.

Předpokládám, že všichni, kteří se chtěli přihlásit, jsou přihlášení, a já v tuto chvíli zahajuji hlasování pořadové číslo 4 a ptám se, kdo je pro tento přednesený návrh, nechť stiskne tlačítko a zvedne ruku. Kdo je proti?

V hlasování pořadové číslo 4 z přihlášených 161 poslanců bylo pro 135, proti 2, zdrželo se 6. Návrh byl přijat.

Děkuji pěkně a můžeme pokračovat v rozpravě. Nyní vystoupí pan poslanec Petr Jalowiczor a připraví se pan poslanec David Rath. Poprosím vás, abychom se opět zklidnili a v klidnější atmosféře vyslechli téměř poslední řečníky v této rozpravě.

Poslanec Petr Jalowiczor: Vážené kolegyně, vážení kolegové, já budu velmi stručný, protože většinu věcí už řekl tady moji kolegové přede mnou, nicméně bych zde rád tlumočil názory lidí, které dennodenně kolem sebe slyším, se kterými se i já ztotožňuji. Rád bych sdělil, proč nemohu podpořit tento vládní projekt, alespoň několika málo důvody.

Víte, mně vadí, že v době krize se snižují investice do infrastruktury. Zastavené dopravní stavby budou znamenat nejen zaostávání některých regionů, ale i zvýšenou nezaměstnanost a další negativní jevy. Vadí mi nedostatečná podpora vědy a výzkumu. Vadí mi školné, které bude i přes ten deklarovaný systém půjček znamenat, že na tom vydělají možná banky, ale nikoliv studenti a společnost. Navíc – uvědomil si někdo z vás, do jaké situace se dostanou někteří mladí lidé, kteří vystudují vysokou školu a v době, kdy by měli založit rodinu, zajistit si bydlení, postavit se, jak se říká, na vlastní nohy, budou splácet školné?

Asi na závěr bych řekl, že nejvíce mi vadí to, že vláda navrhuje snížení podpory rodin s dětmi, protože rodina s dětmi, to je základ naší společnosti. Jsem přesvědčen, že podpora rodin s dětmi, to není v žádném případě projídání budoucnosti, ale že to je, dámy a pánové, investice, dobrá investice do budoucnosti.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Já vám děkuji, pane poslanče. Než přistoupí k řečníšti další z řečníků, poprosila bych všechny kolegy, ať už jsou u vládních lavic, nebo ať už jsou v hloučcích, aby se rozhodli, buď zasedli a spolu s námi naslouchali, anebo si šli vyměňovat svoje postřehy do předsálí. Velmi pěkně vám děkuji a slovo předávám panu poslanci Davidu Rathovi a po něm jako poslední přihlášený písemně vystoupí pan poslanec Alexander Černý. Prosím, pane poslanče Rathe, máte slovo.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, předstupuje před nás skupina, vláda, která žádá tuto Sněmovnu o důvěru. Žádám-li někoho o důvěru, znamená to, že bych měl mít důvěru i ve své kolegy, to znamená, že jednotliví členové této vlády důvěřují sami sobě navzájem. Já jsem se podíval do tisku a vytáhl jsem si některá vyjádření jednotlivých členů této vládní koalice na jiné členy této vládní koalice a vlády. A s překvapením jsem zjistil, že to vypadá, jako by si tito lidé nedůvěřovali mezi sebou. No posuďte některé výroky a sami si udělejte názor na to, zda se takto vyjadřují mezi sebou lidé, kteří si sebe váží a kteří sami v sebe mají důvěru.

John zopakoval, že Věci veřejné neutvoří vládní koalici s politickými dinosaury. K nim nově přidal také prvního místopředsedu TOP 09 Kalouska. Ze dne 4. 5. 2010. Takže vidíme, že dnes Věci veřejné sedí a objímají se s politickými dinosaury.

Dobře. Pokračujme dál. Pan premiér za mémi zády – já bych vám to sdělil, co zde říká – to považuje za roztomilé. Věc názoru. Pojdme ale dál.

Asi pana Johna nechtějí nechat nic podepisovat pro zkušenostech z jeho působení ve firmě Ora Print. Zlatá slova. Nepronesl je David Rath nebo někdo jiný, pronesl je pan Miroslav Kalousek na adresu Radka Johna dne 4. 5. 2010. Takže podpisy Radka Johna pod smlouvami s Ora Printem, zdá se, byly vadné a jeho podpisy jako ministra jsou zjevně v pořádku. A pan Kalousek je plně podporuje. Zvláštní změna názoru. Budiž, mýlit se může každý.

Pojďme ale dál. Nevím, kdo to vůbec je. Dokonce u komunistů vím, kdo to je. Nevím, kdo je majitelem strany Věci veřejné. Je to pan Bárta, pan Škárka, pan Hrdlička? Nevím, co chtějí. John říká velmi jasný populistický program, nic proti tomu, ale když chci s někým jednat, tak chci vědět, kdo má opravdovou moc. Žádná slova opozice. Prosím, slova Karla Schwarzenberga z 26. 6. 2010. (Potlesk z řad sociální demokracie.)

Rád bych se zeptal pana ministra zahraničí, zda dneska už ví, kdo je jeho koaliční partner, s kterým bude čtyři roky vládnout v této zemi. Zda už ví a sdělili mu, komu patří Věci veřejné, a zda o nich má alespoň tolik informací jako o komunistech. Ale pojdme dál.

TOP 09 v některých úsporných opatřeních jde až příliš po krku lidem.

To řekl Radek John 26. 5. 2010. Zajímavé. Takže sedím v koalici s někým, kdo rdousí naše občany, a já mu dokonce pomáhám, to jsou vlastně slova pana kolegy Johna. Takže on bude pomáhat teď rdousit občany spolu s TOP 09. Budiž, proti gustu žádný dišputát. (Potlesk z levé části sálu.) Pochopily-li Věci veřejné, že občané potřebují trochu přrdousit, jejich názor, a myslím si, proč nepodpořit TOP 09 v jejich programu.

Ale máme tady další zajímavé výroky. Věci veřejné svá stanoviska často mění. Proto o jejich stanovisku budeme informovat náš výkonný výbor až po jednání, abychom nemuseli svolávat výkonný výbor každý den. (Pobavení v sále.) Karel Schwarzenberg 2. 6. 2010. (Potlesk z levé části sálu.) No, nezávidím ministru zahraničí, protože zdá se, že bude svolávat výkonný výbor i několikrát denně. V té koalici to nebudete mít snadné.

Další zajímavý výrok. Ale již z toho, co víme, tak si nemyslíme, že by měli nějaký morální pouvoir zrovna ze sebe dělat strážce a největší garanty boje proti korupci a klientelismu. Slova Petra Nečase o Věcech veřejných 12. 6. 2010. Chápu z toho snad správně, že pan premiér si myslí, že jeho člen v koalici je tedy korupčník a klientelista. Jinak si to vysvětlit nemohu. Doufám, že jste se s tím, pane premiére, buď smířil, anebo dokonce to dnes již podporujete.

A pak je tady další zajímavý výrok pana premiéra. Provázání mezi resortem vnitra a firmou podnikající ve stejném oboru je nepřijatelné. Mohl by tak vzniknout potenciální konflikt zájmů a to je zjevné, jako když po čtvrtku následuje pátek. Petr Nečas o ABL. (Potlesk z levé části sálu.) Chápu, kdyby tady hřímala opozice a říkala: Jak je možné nechat zprivatizovat vnitra? Jak je možné celé ministerstvo vnitra svěřit nějaké soukromé bezpečnostní agentuře? Chápal bych to, je to role opozice, je to naše povinnost. Ale že i premiér? A vzápětí toho člověka jmenuje na ministerstvo vnitra a svěří ministerstvo vnitra té firmě ABL, o které prohlásil, že je to nepřijatelné? Pane premiére, jeden den je to pro vás nepřijatelné, druhý den je to pro vás zase přijatelné. Zvláštní. Mohl byste možná této Sněmovně vysvětlit svoje názorové salto. Třeba vy víte něco, co my nevíme, a bylo by dobře, aby ta Sněmovna to slyšela.

Dále pan premiér řekl, že byl jednoznačně ujištěn, že firma ABL se neúčastní žádných transakcí s vnitrem a zrovna tak že nebude existovat přechod lidí z této firmy do resortu vnitra. Obávám se, že to už nastalo, pane premiére, takže očekávám vaši ráznou reakci. Vaše reakce ale bohužel pak nebyla tak rázná, protože když ti lidé tam doputovali, tak už jste stáhl kalhoty a už jste jenom tiše podotkl: Je velmi neobvyklé, nebudu se tvářit, že nad tím lze pokrčit rameny. Myslím tím nad těmi lidmi, kteří přišli do resortu vnitra. Takže od nepřijatelného až po to, že jste nepokrčil rameny. Skutečně, silné gesto hodné státníka a prvního muže této země! Prostě nepokrčil jste nad tím rameny, buďme šťastni!

Zajímavé je, to je trošku z jiného soudku, ale také to stojí za úvahu, vyjádření pana ministra dopravy, který tedy se nevyjadřoval k dopravě, ale vyjadřoval se k politice obecně svým dopisem pro své zaměstnance firmy ABL z ledna 2010. (Smích ministra Bárty.) Ano, pana ministra to zjevně pobavilo, snaží se mě rozesmát svým mužným smíchem. (Pobavení v sále.) Pane ministře, to se vám nezdaří, já se dovedu ovládat. Vy jste svým zaměstnancům firmy sdělil.... (Gradující smích ministra Bárty.) To připomíná silvestrovský pořad, pane ministře.

Prosím, co pan ministr sděloval svým zaměstnancům firmy ABL. S politikou přichází do styku každý z nás. Já tím více, že se snažím získat i státní zakázky, abychom zajistili stabilitu naší společnosti, a tím i jistotu pro vás, naše zaměstnance.

Já věřím, pane ministře, že se vám to příští čtyři roky bude velmi dařit a že vaše firma bude velmi prosperovat. (Potlesk v levé části sálu.) Myslím si, že daňoví poplatníci rádi přispějí na prosperitu vaší firmy a že jistě nezůstanete jen u jednoho masserati a u takových maličkostí a že po čtyřech letech budete odcházet jako nejbohatší muž České republiky. Upřímně vám to přeji a jsem tomu rád. Myslím si, že dobrá firma má dostávat dobré státní zakázky a její manažer co nejlepší. Proč se zabývat nějakým lobbíngem, obcházet nějaké politiky, někde čekat v nějakých kuloárech nebo předpokojích. Přece daleko lepší je tu politiku přímo řídit! Co se obtěžovat nějakým lobbíngem, když si to můžu rozhodnout sám. Já myslím, že vaše logika je jasná, přímá a přináší docela inovativní prvek do celosvětové politiky. Já doufám, že si toho politologové všimnou, že to dají do učebnic a že spousta podnikatelů přestane ztrácet čas nějakými prostředníky, kupováním lobbistů, sami vstoupí do politiky a přihrají si ty státní zakázky rovnou. Myslím, že se ve finále i ušetří, protože proč plýtvat časem a penězi na nějaké mezičlánky. Čili děkuji. Myslím si, že je to velmi inovativní přístup, a já bych vám sám za sebe chtěl poděkovat, že nic neskrýváte a že jste to občanům řekl rovnou. Prostě, jsem v politice proto, abych své firmě dohrál státní zakázky. Děkuji.

Takže dámy a pánové, tolik jednotlivé výroky jednotlivých členů vlády na svoji adresu. Jak po nás, dámy a pánové, můžete chtít důvěru, když vy si nevěříte jeden mezi druhým? Vy dokonce, zdá se, o sobě máte přílišné mínění. Možná teď to vládnutí a ta moc vás stmelila, ale ve skutečnosti vy se vlastně mezi sebou extrémně nemáte rádi, vůbec si nedůvěřujete. Předstupujete před nás a říkáte: Vy nám věřte, a my si sami nevěříme, my se sami nesnášíme. To je zvláštní protimluv. Budiž. Je to zase docela novinka, v České republice i ve světové politice poměrně nevšední. Ale Česká republika může být průkopníkem.

Ještě, dámy a pánové, je mojí povinností upozornit – i tyto věci může někdo považovat za úsměvné, někdo za děsivé – tak mám ještě povinnost

říci určitě pár slov k tomu, co chystáte ve zdravotnictví, protože to je taky docela zajímavé. Aspoň k těm některým zásadním bodům.

Poplatek u ambulantního specialisty z 30 na 200 korun. Přemýšleli jste o tom, že tím segregujete spoustu lidí, že je odříznete od péče ambulantních specialistů? Že tito lidé, kteří dnes mají volný pohyb po systému, když nejsou spokojeni se svým lékařem, tak mohou vyhledat jiného? Takto budete mít problém s uchem a budete muset čekat v ordinaci praktického lékaře tři hodiny, než vás pošle ten praktický lékař k tomu ušnímu lékaři. Nebo třeba s okem. Jistě si dovedete představit, jak ten pacient se šroubovákem v oku bude sedět tři hodiny v ordinaci praktického lékaře, než ten ho prohlédne a řekne: Áááá, to bude asi pro oční.

Samozřejmě toto je nadsázka, ale vyjmenujeme desítky různých případů, které mohou být velmi podobné a méně samozřejmě spektakulární. Čili není to rozumné a není dobře lidem, pro které 200 korun jsou velké peníze – a není jich málo – tak tyto lidi odsoudit k tomu, že musí čekat u praktického lékaře, než na ně dojde řada, a pak teprve mají právo jít k ambulantnímu specialistovi. Děláme tady medicínu pro ty, co peníze mají a pro ty, co peníze nemají.

Dále zvýšení poplatku za pobyt v nemocnici. Sto korun. Vynásobte si sto korun třiceti dny a dostanete poměrně značnou částku. Opět, rozdíl mezi rozumným příspěvkem na stravu v nemocnici a už prostě poměrně velkým poplatkem, který si mnoho lidí nebude moci dovolit. Protože tři tisíce pro někoho, kdo má důchod šest tisíc, není málo. Je to mimochodem, pokud byste nevěděli, páni ministři, když vy máte třeba 120 tisíc, jako vy kdybyste v té nemocnici zaplatili 60 tisíc za pobyt v nemocnici. To už by se vám asi nelíbilo! Jistě, pro vás nějaké tři tisíce za pobyt v nemocnici – co to je? To přece není nic! Ale kdybyste měli zaplatit 60 tisíc? Nebo zdejší poslanci se svým příjmem kdyby měli zaplatit 30 tisíc za měsíční pobyt v nemocnici, to by se vám asi nelíbilo! To už byste říkali: no 30 tisíc nebo 60 tisíc je hodně! Ale pro ty lidi, kteří mají šest tisíc důchodu, je to stejný poměr. Takže na to prosím nezapomínejte.

Dále debata – neplatit levné léky. Vypadá to sympaticky, přece každý to ví – proč platit aspirin, proč platit paralen? Dámy a pánové, možná jsme si nevěšili, že řada těchto léků už dávno placená není. Takže to je první bod. Druhý bod – ty, které jsou placené, tak to má nějaký význam. A víte jaký? Jednoduchý. Protože řada těchto levných léků má dražší alternativy. A ty dražší alternativy, mnohonásobně dražší, jsou na předpis. Čili vy chytře vyloučíte ty laciné léky z předpisu, ale ti pacienti budou chodit za svým lékařem a budou říkat: Pane doktore, nenašel byste něco podobného, ale na předpis? A pan doktor něco takového podobného najde a bude to stát ten zdravotní systém třeba třikrát čtyřikrát tolik. Takže ve finále zdravotní pojištění zaplatí daleko víc. A ti lidé, kteří neumluví svého lékaře,

ti budou muset zaplatit zase víc. Takže opět, není to moc chytré, není to moc rozumné.

Poslední věc. Vláda říká: ve zdravotnictví zavedeme standardy, nadstandardy. Novináři pravíci jásají, říkají, báječné, teď si budeme moci zaplatit novou endoprotézu, nové, lepší koleno, novou, lepší kyčel. Pryč s tou hnusnou nadvládou lékařů, kteří sami velkopansky rozhodují, zda dostanou endoprotézu za 10 tisíc, 20, 30 nebo 100 tisíc. Každý si přece rozhodne sám podle své peněženky.

Ono to vypadá hezky, ale skutečnost je zase trošku jiná. Víte, ono mezi těmi endoprotézami je skutečně docela rozdíl. Samozřejmě pro člověka, kterému je nějakých 70, 80 a více let, v podstatě jsou všechny typy dostačující, protože není aktivní sportovec a nepočítáme, byť takové výjimky jsou, že třeba bude žít 50 let. A je-li někomu 20 a způsobí si třeba úraz na lyžích, v autě nebo někde jinde, tak dneska lékař bez problému řekne: Je to mladý člověk, sportuje, tak jemu dáme tu endoprotézu, která stojí třeba 150 tisíc. Ale tato endoprotéza mu umožní prakticky normální plnohodnotný život včetně třeba i vrcholového sportu. Ano, stojí 150 tisíc. Ta takzvaně běžná standardní, která stačí 90, 80 procentům lidí, stojí třeba 15 nebo 20 tisíc. Co vy s tím systémem změníte? Dneska může rozhodnout lékař a vzít v úvahu stav toho pacienta, věk toho pacienta, jeho zapojení do společnosti. Vy jenom způsobíte to, že všichni budou mít nárok na tu 20tisícovou nebo na tu 15tisícovou. Takže ten dvacetiletý, osmnáctiletý, patnáctiletý, který třeba bude sražen autem, bude mít smůlu! Prostě podle vás dostane jen tu 20tisícovou, tím pádem ona mu bude stačit. Dojde do školy, dojde ze školy, dojde si na záchod, ale může zapomenout třeba na to si sednout na kolo nebo si zahrát tenis nebo si zaběhat nebo si jít zalyžovat. To mu třeba neumožní. Jistě, vy mu řeknete: Milánku, klidně si zaplať těch dalších 130 tisíc a budeš si moci zaplavat, budeš si moci zaběhat, budeš si moci zajezdit na kole. Asi vám to připadá správné, protože jistě, člověk může žít bez toho, že lyžuje, může žít bez toho, že běhá, může žít bez toho, že třeba si jde zahrát fotbal, to jistě. Ale pro toho patnáctiletého, dvacetiletého to není úplně asi to nejlepší. To se snad shodneme.

Takže víte, ono něčemu, čemu tleskají naši často nedovzdělaní novináři, kteří jsou nadšeni, když někdo řekne umožníme si zaplatit něco lepšího, tak možná v situaci, kdy oni budou v pozici toho hochy nebo té dívky, jak jsem tady říkal, tak najednou zjistí, že tleskali něčemu, co je velmi problematické.

Dámy a pánové, své vystoupení zakončím tím, že tato vláda je podivný slepenec lidí, kteří nedůvěřují sami sobě. A dokonce i ty plány, s kterými přicházíte, tak nic dobrého pro většinu občanů České republiky neskýtají.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Tak to bylo vystoupení pana poslance Davida Ratha a nyní je zde poslední písemně přihlášený, pan Alexander Černý. Dávám mu slovo, prosím.

Poslanec Alexander Černý: Vážená paní předsedající, dámy a pánové, už jsme se zřejmě pobavili a dovoluji mi možná na závěr trošičku vážněji, ale o to stručněji. Jen několik málo poznámek.

Jednotlivé části programového prohlášení nejsou dostatečně vyvážené, jak si všimne i poměrně nepozorný čtenář. Například pasáž o obraně je na konkrétní údaje naproti jiným oblastem poměrně skoupá. Slibuje ale, že vláda připraví novou obrannou strategii, a pochopitelně, že na takovou novou obrannou strategii poté naváže nová koncepce výstavby Armády České republiky. Ani nevím, kolikátá už to bude.

Předchozích patnáct ministrů obrany a několik koncepcí pravidelně upravovaných podle nového zdrojového rámce, to je v resortu obrany velice důležitý pojem, způsobilo, že z armády zbyl vlastně jen expediční sbor. Původní schopnosti a dovednosti se postupně vytrácejí a obnovit je bude velmi nesnadné a bude to rozhodně běh na dlouhou trať. Obrana země není totiž o tom, že nás někdo momentálně ohrožuje, není to o tom, že momentálně o nikom nevíme, nevíme o nikom, kdo by nás teď chtěl napadnout, nýbrž je to o tom, že by nás v budoucnu někdo napadnout mohl. Že by nějaké reálné ohrožení mohlo existovat. Je to jeden z atributů státu a důvěryhodnosti na poli mezinárodně bezpečnostní politiky. Obrana je souborem preventivních opatření pro řešení krizových situací včetně možnosti vojenského ohrožení.

Armáda proto vždy byla a musí být i do budoucna rozhodujícím činitelem obrany země. V obranné politice České republiky nelze spoléhat pouze na naše členství v Severoatlantické alianci – na což se mimo jiné odvolává i programové prohlášení – neboť ani členské země této organizace nejsou nedotknutelné. Nejsou nedotknutelné, zvláště pokud jsou ve hře zájmy velmocí. Varující je například zkušenost Řecka, dnes už mnohokrát vzpomínaného. Taky členská země aliance, které nikdo po turecké okupaci části Kypru na pomoc nepřišel.

Česká republika je mimo jiné i členským státem Organizace Spojených národů, OBSE, Evropské unie. To jsou na první pohled dostatečné záruky bezpečnosti, realita je ale poněkud jiná. Ani tyto instituce nejsou schopny eliminovat ohniska napětí ani případné přímé válečné požáry, a nehovořím teď pouze o Afghánistánu nebo Iráku či o střední Africe, které by mohly někomu připadat příliš vzdálené. Tyto instituce nedokázaly zabránit ani válečným střetům na Balkáně a to už je z vojenského hlediska v bezprostřední blízkosti našeho území.

Je na místě položit si otázku, do jaké míry je současný bezpečnostní

system efektivní. Je účast České republiky v něm smysluplná? Nebylo by lepší postupně ukončit činnost takové organizace, jakou je Severoatlantická aliance, a nahradit ji například systémem celoevropské bezpečnosti například na bázi OBSE? Stále častěji se hovoří o tom, že současný bezpečnostní systém založený především na existenci Severoatlantické smlouvy je pro skončení studené války překonaný. Doktrína Severoatlantické aliance uplatňovaná v první dekádě tohoto staletí, postavená na principu preventivních válek a možnosti vojensky zasahovat kdekoli na Zemi, nejenže nepřinesla nic pozitivního pro světovou bezpečnost, ale právě naopak bezpečnostní situaci zhorší. Přes mírovou rétoriku prezidentů vojensky bezkonkurenčně nejsilnějších zemí světa obě tyto země pokračují ve vojenském výzkumu, ve vývoji nejmodernějších zbraňových systémů včetně například kosmických.

Česká zahraniční bezpečnostní a obranná politika nereaguje na vývoj ve světě a stále se prosazující multipolaritu, a nereflexuje tudíž ani onu mírovou rétoriku. Jsme přesvědčováni, že naše spojenecké závazky jsou důležitější než vlastní bezpečnost. Hrozba mezinárodního terorismu je vydávána za největší nebezpečí a zcela záměrně jsou přehlíženy nové bezpečnostní hrozby, jako je například možnost vedení informační války nebo nebezpečí konfliktu o přístup k vodě. Nejbližší takovou rizikovou oblastí je nedaleké povodí Dunaje.

Expediční charakter naší armády, schopnost vyslat do zahraničních misí stále více vojáků a techniky, to je podle posledních českých vlád naprostá priorita. Kdyby to záleželo jen na ministrech obrany, byl by náš kontingent v Afghánistánu daleko početnější, než je dnes. Podle našeho názoru je nezbytné co nejdříve bezpečnostní doktrínu a strukturu výstavby ozbrojených sil, především armády, přeorientovat na strategii obrany domácího teritoria, rozvíjet schopnosti pozemní, letecké a protivzdušné obrany státu. Struktura a velikost obrany musí být odvozeny od stanovených zdrojů s respektováním principů v rozumné dostatečnosti jednotlivých druhů vojsk.

Žádná plně profesionální armáda není schopna plnit úkoly obrany komplexně. Musí počítat s rozvinutím mobilizačních záloh. Návrat k vojenské základní službě považujeme za nepřijatelný. To už prostě není řešení.

Překotný přechod naší armády na plnou profesionalizaci před pěti lety byl motivován především politickými zájmy, snahou získat mladé voliče, nepřipraveností působit v zahraničních misích po boku USA a Severoatlantické aliance a posilováním transatlantické vazby jako záruky zachování politické stability polistopadového vývoje. Zda bude plně profesionální armáda jedinou alternativou i do budoucna, ukáže až vývoj bezpečnostních hrozeb a z nich vyplývajících rizik. Současně bude záležet i na připravenosti a schopnosti světového společenství reagovat na ně.

Troufám si tvrdit, že odpovědi na tyto a podobné otázky v programovém prohlášení nenajdete. I proto vláda nemůže počítat s tím, že bych při hlasování o důvěře vyslovil tomuto kabinetu podporu.

Děkuji za pozornost. (Potlesk napříč celým sálem.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: To byl poslední písemně přihlášený vystupující. Já se v tuto chvíli ptám, zda si přeje někdo vystoupit a hlásí se z místa. Nikoho takového nevidím a rozpravu v tuto chvíli ukončuji.

Ptám se pana předsedy vlády, zda si přeje vystoupit se závěrečným slovem. Zdá se, že tomu tak je. Prosím, pane předsedo.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážená paní předsedkyně, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, dámy a pánové, dovolte mi jenom na závěr této poměrně dlouhé a bohaté diskuse, abych poděkoval všem téměř třiceti vystupujícím pánům poslancům a paním poslankyním. Teď prosím, aby to nebylo bráno jako ironicky, já to považuji za přirozenou součást projednávání programového prohlášení vlády, že se opozice vyjadřuje kriticky na adresu programového prohlášení vlády. Koneckonců vládní koalice si tím vždy také testuje to, zda má oporu především ve svých poslancích, a to, že standardně končí hlasování o důvěře tím, že poslanci koalice hlasují pro a poslanci opozice hlasují proti, není žádná tragédie pro ústavní systém ani pro parlamentní demokracii, ale naopak normální, přirozený stav.

Takže já bych chtěl ocenit, že z tohoto místa zaznělo téměř 30 příspěvků, že to byly příspěvky sice kritické, na druhou stranu bych chtěl ocenit, že se vyhnuly nějakým silnějším a zbytečně pejorativním označením a že jsme se vyhnuli osobním střetům. Na druhé straně chci jednoznačně říci, že počítám s tím, že pokud mluvíme o dialogu s opozicí, tak dialog spočívá nejenom ve vzájemném sdělování si stanovisek, ale také se vzájemným nasloucháním. A je tady přes naše názorové rozdíly, které se promítly i v dnešní debatě, celá řada klíčových témat, na která nadále bude nezbytné komunikovat napříč touto Poslaneckou sněmovnou. Bezesporu otázky přesahující horizont pouhého jednoho volebního období, jako je důchodová reforma, otázky základních priorit zahraničně bezpečnostní politiky, jsou věci, kde napříč touto Poslaneckou sněmovnou minimálně demokratické sněmovní strany by se měly pokusit naleznout společný jmenovatel, a já bych chtěl vyjádřit přesvědčení, že přes rozdílné hlasování mezi koalicí a opozicí v dnešním hlasování o důvěře snaha naleznout tyto společné průsečíky v těchto klíčových otázkách tady bude pokračovat i v následujících dnech.

Takže dámy a pánové, děkuji vám za tuto diskusi a chtěl bych ještě jed-

nou požádat paní poslankyně a pány poslance, aby vyjádřili důvěru této vládě. Čeká nás velké množství úkolů a vláda všemi svými patnácti členy je připravena dostát závazkům plynoucím z tohoto programového prohlášení. Děkuji. (Potlesk poslanců koalice.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane předsedo vlády. Nyní se závěrečným stanoviskem poslaneckého klubu ČSSD vystoupí pan poslanec Bohuslav Sobotka.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, vážený pane premiére, kolegové a kolegyně, já bych už v tuto chvíli nevystupoval, protože se zdá, že je rozhodnuto o výsledku hlasování v Poslanecké sněmovně, ale nutí mě k tomu způsob, jakým vládní koalice absolvovala tuto diskusi o důvěře vládě. Já si nevzpomínám, že by kdykoliv v minulosti, kdy se v Poslanecké sněmovně debatovalo o tak vážné otázce, jako je důvěra vlády, nikdo ze členů vlády nevystoupil proto, aby zde argumentoval ve prospěch vládního programu.

Na začátku dnešního dne pan premiér Nečas ve svém úvodním vystoupení hovořil o tom, že vládní koalice chce trpělivě vysvětlovat opozici své záměry. Způsob, jakým proběhla rozprava, nám ukázal, jak vážně to pan premiér myslí. Jak můžeme panu premiérovi věřit, že to, co tady říká, myslí vážně, jestliže nejprve prohlásí, že vláda chce trpělivě vést dialog s opozicí, a potom v rámci několikahodinové rozpravy nikdo ze členů vlády nevystoupí, aby reagoval na argumenty opozice? Já si myslím, že ta dnešní debata byla velmi věcná. Byla tady celá řada přímých otázek na členy vlády.

Já přemýšlím, proč k tomu došlo, proč vládní koalice a tato vláda zvolila metodu chladné arogance, kdy ignorovala jakékoliv připomínky ze strany opozice. Já to pokládám za velmi špatné znamení pro budoucí vztahy mezi vládou a opozicí v Poslanecké sněmovně. Právě ten způsob, jakým proběhla debata o programovém prohlášení vlády. Vy jste nevystoupili, vy jste neřekli jediný argument na obhajobu vašeho vládního programu s výjimkou úvodního a závěrečného vystoupení předsedy vlády. Lze se jen dohadovat, proč k tomu došlo, zdali ten, kdo mlčí, souhlasí, nebo zdali ministři této vlády nejsou schopni argumentovat tak na výši, že jim pan premiér zakázal, aby v této diskusi kdokoliv z nich vystoupil a hájil vládní program.

Já se domnívám, pane premiére, že vám není možné důvěřovat. Vy jste zde na začátku řekl, že chcete vést dialog s opozicí, a pak jste ho ignoroval. Ignoroval jste ho celé jednání Poslanecké sněmovny. Já si myslím, že vám nemůžeme důvěřovat prostě proto, že vy osobně, vaše politická strana, koaliční strany jste vydali celou řadu prohlášení a výroků již před těmito volbami do Poslanecké sněmovny a máloco z toho jste dodrželi.

Děkuji vám, pane premiére, vy jste tady řekl celou řadu pěkných slov. Ale jak vám můžeme důvěřovat, když jste před volbami říkal, že nezvýšíte daň, pak jste to upravili a budete zvyšovat daň z přidané hodnoty? Pak jste to znovu po volbách upravili, a nyní dokonce chystáte plošné zvyšování daní z příjmů.

Jak vám, pane premiére, máme důvěřovat, že to, co říkáte, myslíte vážně, když jste před volbami jako ODS rozhodně popírali, že byste rušili podporu stavebního spoření? Nedej bože zpětně.

Jak vám, pane premiére, máme důvěřovat, když vy sám osobně jste před volbami říkal, že ekologická superzakázka je podivná a že by ji vláda měla přezkoumat, a teď se nic neděje, pokračuje, jako by žádné volby nebyly?

Jak vám, pane premiére, máme důvěřovat, když jste před volbami prosazoval překvapivě v čele ODS přímou volbou prezidenta republiky, a teď se ukazuje, že tato vládní koalice už přímou volbu prezidenta nechce a že se připravuje opět na volbu Poslaneckou sněmovnou a Senátem?

Jak vám, pane premiére, máme důvěřovat, že splníte vaše protikorupční opatření, když stejné závazky přijala a poté zrušila vláda, ve které jste byl místopředsedou?

Já myslím, že to jsou absolutně konkrétní příklady toho, kdy vy sám osobně či vaše koaliční strany jste nedodrželi sliby a nedodrželi slovo. Ten poslední příklad jsme tady všichni zažili. Mě to mrzí, ale pane premiére, my vám důvěřovat nemůžeme a pro tuto vládu hlasovat nebudeme. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, připomínám, že podle § 85 odst. 1 a 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny se o návrhu na vyslovení důvěry vládě hlasuje podle jmen. K přijetí usnesení o vyslovení důvěry vládě je třeba souhlasu nadpoloviční většiny přítomných poslanců.

Žádám nyní určené ověřovatele této schůze, kterými jsou pan poslanec Marek Benda a paní poslankyně Kateřina Konečná, aby zaujali, prosím, místo u stolku zpravodajů.

A nejprve přistoupíme podle § 74 odst. 4 jednacího řádu Poslanecké sněmovny k vylosování jména poslance, od něhož se bude v abecedním pořadí hlasovat. Upozorňuji vás, že kontrola lístků se jmény poslanců byla provedena. Vylosujeme tedy toho prvního. Prvním vylosovaným je pan poslanec Václav Horáček.

Ještě dovolu, abych připomněla, že podle § 74 odst. 4 jednacího řádu se vyvolaný poslanec vysloví „pro návrh“ nebo „proti návrhu“. Jestliže se zdržuje hlasování, řekne „zdržuji se“. Jiný projev poslance se považuje za zdržení se hlasování. Prosím, aby každý vyvolaný poslanec své stanovisko

řekl dostatečně hlasitě, abych já je potom mohla v souladu s jednacím řádem opakovat.

A nyní už můžeme přikročit k hlasování. Nejprve přednesu návrh usnesení: „Poslanecká sněmovna vyslovuje vládě důvěru.“

Nyní tedy začnu vyvolávat. Prosím o vyslovení se. Zahajuji hlasování a ptám se

pana poslance Václava Horáčka: Pro návrh.
Paní poslankyně Zdeňka Horníková: Pro návrh.
Paní poslankyně Gabriela Hubáčková: Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Hulinský: Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Huml: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Husák: Pro návrh.
Paní poslankyně Jitka Chalánková: Pro návrh.
Pan poslanec Otto Chaloupka: Pro návrh.
Pan poslanec Tomáš Chalupa: Pro návrh.
Pan poslanec Rudolf Chlad: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Chvojka: Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Jalowiczor: Proti návrhu.
Pan poslanec Vítězslav Jandák: Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Janek: Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Jeník: Pro návrh.
Pan poslanec Luděk Jeništa: Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Jirků: Pro návrh.
Pan poslanec Radim Jirout: Pro návrh.
Pan poslanec Rašek John: Pro návrh.
Pan poslanec David Kádner: Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Kalousek: Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Kaslová: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Klán: Proti návrhu.
Paní poslankyně Kateřina Klasnová: Pro návrh.
Pan poslanec Václav Klučka: Proti návrhu.
Paní poslankyně Kristýna Kočí: Pro návrh.
Paní poslankyně Lenka Kohoutová: Pro návrh.
Paní poslankyně Květa Končická: Proti návrhu.
Paní poslankyně Kateřina Konečná: Proti návrhu.
Pan poslanec Vladimír Koniček: Proti návrhu.
Pan poslanec Daniel Korte: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Koskuba: Proti návrhu.
Pan poslanec Rom Kostřica: Pro návrh.
Paní poslankyně Patricie Kotalíková: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Kováčik: Proti návrhu.

Pan poslanec Jaroslav Krákora: Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Krátký: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Krupka: Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Křeček: Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Kubata: Pro návrh.
Paní poslankyně Helena Langšádlová: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Látka: Proti návrhu.
Pan poslanec František Laudát: Pro návrh.
Paní poslankyně Vladimíra Lesenská: Proti návrhu.
Paní poslankyně Ivana Levá: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Lobkowicz: Pro návrh.
Pan poslanec Pavol Lukša: Pro návrh.
Paní poslankyně Soňa Marková: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Martinů: Pro návrh.
Pan poslanec Václav Mencl: Pro návrh.
Pan poslanec Alfréd Michalík: Proti návrhu.
Paní poslankyně Dagmar Navrátilová: Pro návrh.
Pan poslanec Petr Nečas: Pro návrh.
Paní poslankyně Marie Nedvědová: Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Nekl: Proti návrhu.
Paní poslankyně Miroslava Němcová: Pro návrh.
Pan poslanec Vít Němeček: Pro návrh.
Pan poslanec Václav Neubauer: Proti návrhu.
Pan poslanec František Novosad: Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Novotný ml.: Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Novotný st.: Pro návrh.
Pan poslanec Ivan Ohlídal: Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Oliva: Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Opálka: Proti návrhu.
Paní poslankyně Hana Orgoníková: Proti návrhu.
Pan poslanec Viktor Paggio: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Pajer: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Papež: Pro návrh.
Paní poslankyně Vlasta Parkanová: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Paroubek: Proti návrhu.
Paní poslankyně Karolína Peake: Pro návrh.
Pan poslanec Martin Pecina: Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Pecková: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Petrů: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Plachý: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Ploc: Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Polčák: Pro návrh.

Pan poslanec Jiří Pospíšil: Pro návrh.
Paní poslankyně Anna Putnová: Pro návrh.
Pan poslanec Aleš Rádl: Pro návrh.
Pan poslanec David Rath: Proti návrhu.
Pan poslanec Aleš Roztočil: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Rusnok: Pro návrh.
Paní poslankyně Marie Rusová: Proti návrhu.
Pan poslanec Adam Rykala: Proti návrhu.
Paní poslankyně Ivana Řápková: Pro návrh.
Pan poslanec Antonín Sedláček: Proti návrhu.
Paní poslankyně Marta Semelová: Proti návrhu.
Paní poslankyně Jaroslava Schejbalová: Pro návrh.
Pan poslanec Karel Schwarzenberg: Pro návrh.
Pan poslanec František Sivera: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Skalický: Pro návrh.
Pan poslanec Roman Sklenák: Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Skokan: Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Skopal: Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Smutný: Pro návrh.
Pan poslanec Josef Smýkal: Proti návrhu.
Pan poslanec Bohuslav Sobotka: Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Staněk: Pro návrh.
Pan poslanec Zbyněk Stanjura: Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Suchá: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Suchánek: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Svoboda: Pro návrh.
Pan poslanec Igor Svoják: Pro návrh.
Pan poslanec Bořivoj Šarapatka: Pro návrh.
Pan poslanec David Šeich: Pro návrh.
Pan poslanec Josef Šenfeld: Proti návrhu.
Pan poslanec Karel Šidlo: Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Šinčl: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Škárka: Pro návrh.
Pan poslanec Zdeněk Škromach: Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Šlégr: Proti návrhu.
Pan poslanec Marek Šnajdr: Pro návrh.
Pan poslanec Boris Štastný: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Štětina: Pro návrh.
Pan poslanec Milan Štoviček: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Šulc: Pro návrh.
Pan poslanec Josef Tancoš: Proti návrhu.
Pan poslanec Jeroným Tejc: Proti návrhu.

Pan poslanec Petr Tlučoň: Pro návrh.
Pan poslanec Tomáš Úlehla: Pro návrh.
Pan poslanec Milan Urban: Proti návrhu.
Pan poslanec Marek Vacek. Martin Vacek, promiňte. Martin Vacek: Pro návrh. Omlouvám se vám, pane kolego.
Paní poslankyně Dana Váhalová: Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Váňa: Proti návrhu.
Pan poslanec Roman Váňa: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Vandas: Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Velebný: Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Vidím: Pro návrh.
Pan poslanec Vladislav Vilímec: Pro návrh.
Pan poslanec David Vodrážka: Pro návrh.
Paní poslankyně Miloslava Vostrá: Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Votava: Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Vysloužil: Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Weberová: Pro návrh.
Paní poslankyně Jaroslava Wenigerová: Pro návrh.
Paní poslankyně Renáta Witoszová: Pro návrh.
Pan poslanec Lubomír Zaorálek: Proti návrhu.
Pan poslanec Cyril Zapletal: Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Zemánek: Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Zemek: Proti návrhu.
Pan poslanec Vojtěch Adam: Proti návrhu.
Paní poslankyně Lenka Andryšová: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Antonín: Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Babák: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Babor: Proti návrhu.
Pan poslanec Vít Bárta: Pro návrh.
Pan poslanec Walter Bartoš: Pro návrh.
Pan poslanec Václav Baštýř: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Bauer: Pro návrh.
Paní poslankyně Zuzka Bebarová-Rujbrová: Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Bém: Pro návrh.
Pan poslanec Marek Benda: Pro návrh.
Pan poslanec Petr Bendl: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Besser: Pro návrh.
Pan poslanec Zdeněk Bezecný: Pro návrh.
Pan poslanec Zdeněk Boháč: Pro návrh.
Paní poslankyně Vlasta Bohdalová: Proti návrhu.
Pan poslanec Robin Böhnisch: Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Braný: Proti návrhu.

Paní poslankyně Ludmila Bubeníková: Pro návrh.
Pan poslanec František Bublan: Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Bureš: Pro návrh.
Pan poslanec Václav Cempírek: Pro návrh.
Pan poslanec Josef Cogan: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Čechlovský: Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Černochová: Pro návrh.
Pan poslanec Alexander Černý: Proti návrhu.
Pan poslanec Karel Černý: Proti návrhu.
Pan poslanec František Dědič: Pro návrh.
Pan poslanec Josef Dobeš: Pro návrh.
Pan poslanec Michal Doktor: Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Dolejš: Proti návrhu.
Pan poslanec Richard Dolejš: Proti návrhu.
Pan poslanec Jaromír Drábek: Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Drastichová: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Drobil: Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Eček: Pro návrh.
Paní poslankyně Milada Emmerová: Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Farský: Pro návrh.
Pan poslanec Radim Fiala: Pro návrh.
Pan poslanec Vojtěch Filip: Proti návrhu.
Paní poslankyně Dana Filipi: Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Fischerová: Pro návrh.
Pan poslanec Jan Florián: Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Foldyna: Proti návrhu.
Paní poslankyně Štěpánka Fraňková: Pro návrh.
Pan poslanec Ivan Fuksa: Pro návrh.
Pan poslanec Petr Gandalovič: Pro návrh.
Pan poslanec Petr Gazdík: Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Grebeníček: Proti návrhu.
Pan poslanec Martin Gregora: Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Grospič: Proti návrhu.
Paní poslankyně Milada Halíková: Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Hamáček: Proti návrhu.
Paní poslankyně Alena Hanáková: Pro návrh.
Pan poslanec Michal Hašek: Proti návrhu.
Pan poslanec Leoš Heger: Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Hojda: Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Holík: Proti návrhu.

Podle mých záznamů všichni přítomní poslanci hlasovali. Přesto se zep-

tám, zda je tomu tak opravdu. Zda všichni měli možnost se vyslovit nebo zda jsou nějaké pochybnosti k průběhu hlasování. Není tomu tak.

Proto poprosím ověřovatele, aby mi sdělili, kolik málo minut potřebují k sečtení hlasů. Potřebují pět minut. Je 21.32 hodin, takže ve 21.37 hodin se sejdeme, následuje pětiminutová přestávka.

(Jednání přerušeno od 21.32 do 21.37 hodin.)

Dámy a pánové, prosím, abyste se všichni posadili. Prosím o vystoupení určené ověřovatele, kteří nám sdělí výsledek hlasování. Ale počkám, až budou všichni sedět ve svých lavicích... (Zvoní.) Ještě jednou všechny žádám o klid, prosím, posadte se do svých lavic.

Slovo má pan poslanec Marek Benda.

Poslanec Marek Benda: Vážená paní předsedkyně, vážený pane předsedo vlády, vážené dámy, vážení pánové. Hlasování se zúčastnilo 200 poslanců. Pro návrh se vyslovilo 118 poslanců a poslankyň, proti návrhu se vyslovilo 82 poslankyň a poslanců.

Vládě České republiky byla vyslovena důvěra. Dovolte, abych poblahopřál předsedovi vlády i celé vládě České republiky. (Poslanci vládní koalice povstávají. Dlouhotrvající potlesk. Poté někteří poslanci blahopřejí premiérovi i dalším členům vlády.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, gratuluji též předsedovi vlády, gratuluji všem ministrům, přeji jim mnoho sil a elánu do životní etapy, která je čeká.

Tím jsme se vyrovnali s bodem č. 1 programu této schůze. Tento bod tedy končím. a všechny vás prosím o trpělivost, abychom ještě zvládli bod č. 2.

Bodem č. 2 našeho programu schůze je

2.

Návrh časového harmonogramu projednávání státního závěrečného účtu České republiky za rok 2009 v Poslanecké sněmovně a jejích orgánech a k návrhu na přikázání vládního návrhu státního závěrečného účtu, jeho kapitol a závěrečných účtů státních fondů výborům k projednání

K tomuto bodu jsme obdrželi usnesení rozpočtového výboru č. 6 ze dne 8. července t. r. Prosím, aby toto usnesení uvedl předseda rozpočtového výboru pan poslanec Pavel Suchánek.

Poslanec Pavel Suchánek: Děkuji za slovo. Paní předsedkyně, dámy a pánové, tento bod už uvedla předsedkyně Sněmovny. Jmenuje se to Návrh časového harmonogramu projednávání státního závěrečného účtu České republiky za rok 2009 v Poslanecké sněmovně a jejích orgánech a k návrhu na přikázání vládního návrhu státního závěrečného účtu, jeho kapitol a závěrečných účtů státních fondů výborům k projednání. Tento tisk jste obdrželi – všichni poslanci – do svých budníčků, takže jeho obsah asi znáte. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane předsedo. Prosím, abyste se posadil ke stolku zpravodajů. Otevírám všeobecnou rozpravu. Ptám se, zda se do ní někdo hlásí. Pokud nikdo, končím ji. Přistoupíme k rozpravě podrobné. Prosím pana poslance Suchánka.

Poslanec Pavel Suchánek: V podrobné rozpravě se jen připojuji k tomu, že tento tisk jste obdrželi, a prosím vás, abyste tento obsah přijali. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám. Hlásí se ještě někdo do podrobné rozpravy? Nevidím žádnou takovou přihlášku, končím podrobnou rozpravu.

Budeme hlasovat o návrhu usnesení, které nám bylo rozdáno, máme je všichni k dispozici.

Zahajuji hlasování pořadové číslo 6. Táhá se, kdo souhlasí s tímto návrhem usnesení. Kdo je pro? Kdo je proti?

Hlasování pořadové číslo 6, přítomno 194, pro 146, proti 5. Konstatuji, že návrh usnesení byl schválen.

Tím jsme se vyrovnali s bodem 2 našeho pořadu schůze. Ještě se o slovo hlásí – prosím o trpělivost – předseda volební komise Jan Vidím.

Poslanec Jan Vidím: Děkuji pěkně. Paní předsedkyně, paní a pánové, prosím ještě o několik vteřin strpení. Je nezbytné, abych vyhlásil lhůtu na podávání návrhů na 20 členů správní rady Všeobecné zdravotní pojišťovny a 10 členů dozorčí rady Všeobecné zdravotní pojišťovny, a to do 10. září do 15 hodin. Zákon o Všeobecné zdravotní pojišťovně totiž ukládá Poslanecké sněmovně, aby ve lhůtě do 90 dnů od ukončení ustavující schůze Poslanecké sněmovny zvolila novou správní radu a novou radu dozorčí. Stejně tak prodlužují lhůtu pro podávání návrhů na předsedy stálých komisí a vedoucích delegací Poslanecké sněmovny, a to také do 10. září do 15 hodin. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane předsedo. Dámy a pánové, to bylo všechno, co jsme měli projednat na 3. schůzi Poslanecké sněmovny. Já vám velmi děkuji za účast, za spolupráci.

Ještě dovoluje jedno oznámení. Organizační výbor se sejde zítra, ve středu, ve 13 hodin.

To je opravdu už všechno. Přeji vám příjemný večer.

(Schůze skončila ve 21.43 hodin.)